

මානව ශාස්ත්‍ර පීඨ ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය

29 කලාපය

JOURNAL OF THE FACULTY OF HUMANITIES - 29

මානව ශාස්ත්‍ර විද්‍යා ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය

29 කලාපය

කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය
2022

මානවශාස්ත්‍ර පීඨ ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය

29 කලාපය 2022

© ලිපිවල අයිතිය හා සෙසු සියලු වගකීම් ඒ ඒ ලේඛකයන් සතු ය.

ISSN: 1391-5096

ISSN: 2783 – 8951 (Online)

කංවුක සැකසුම

- ප්‍රභාත් අගම්පොඩි (ලලිත කලා අධ්‍යයන අංශය/
කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය)

**කංවුක සිතුවම
සෝදුපත් බැලීම**

- ශ්‍රී දළඳා මාලිගාව, නුවර
- ආර්.එම්. විජේවර්ධන (ඉංග්‍රීසි හා වාග්විද්‍යා
අධ්‍යයන අංශය, රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය)

පිටු සැකසුම

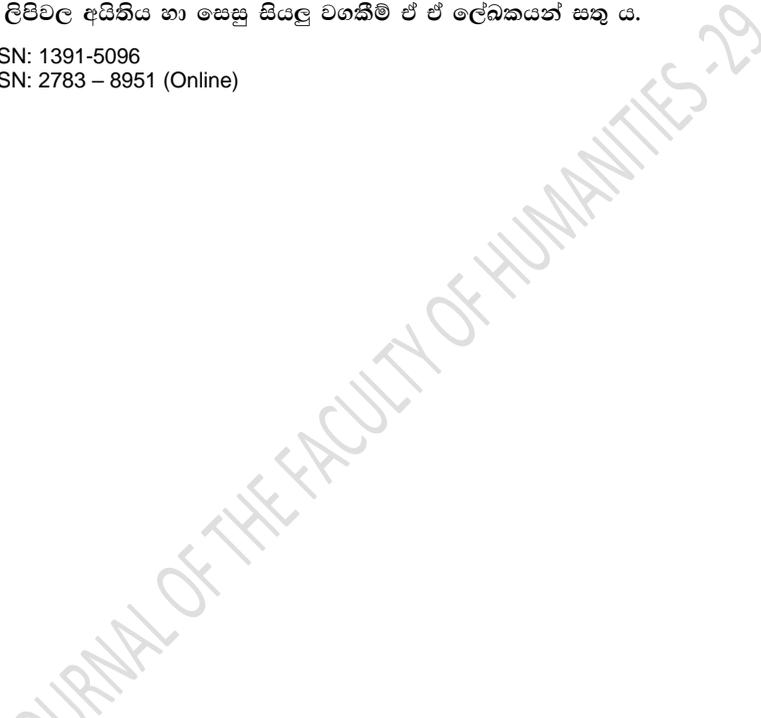
- නරිඳු මාධව (මානවශාස්ත්‍ර පීඨය/කැලණිය)

මුද්‍රණය

- විද්‍යාලංකාර මුද්‍රණාලය, පැලියගොඩ

ප්‍රකාශනය

- මානවශාස්ත්‍ර පීඨය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය, ශ්‍රී
ලංකාව

මානවශාස්ත්‍ර පීඨ ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය

29 කලාපය

2022

උපදේශක මණ්ඩලය

ආචාර්ය සුදත් සෙනරත් / පීඨාධිපති, මානවශාස්ත්‍ර පීඨය
විනේතෘ ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය පූජ්‍ය නාඛිරිත්තන්කඩවර ඤාණරතන හිමි
විනේතෘ ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය උපුල් රංජිත් හේවාචිතානගමගේ
විනේතෘ ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය මෙමත්‍රී වික්‍රමසිංහ

සංස්කාරක මණ්ඩලය

ජ්‍යෙෂ්ඨ කථිකාචාර්ය පූජ්‍ය දේවගොඩ පියරතන හිමි
මහාචාර්ය කුසුම් හේරත්
ආචාර්ය පූජ්‍ය දෙනියායේ පඤ්ඤාලෝක හිමි
ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය සී.ඩී. සේනාරත්න

මානවශාස්ත්‍ර පීඨය
කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය
ශ්‍රී ලංකාව

JOURNAL OF THE FACULTY OF HUMANITIES

Vol. XXIX 2022

Published on 4th July, 2022

© Copyright and responsibility reserved by individual writers

ISSN 1391-5096

ISSN: 2783 – 8951 (Online)

Cover Concept &

Design	-	Prabath Agampodi (Dept. of Fine Arts, KLN)
Cover picture	-	Temple of the Tooth, Kandy
Proof	-	R.M Wijaywardhana (Dept. of English & Linguistics, UOR)
Page Layout	-	Tharindu Madhawa (Faculty of Humanaties, KLN)
Print	-	Vidyalankara Press, Peliyagoda
Published	-	Faculty of Humanities, KLN, Sri Lanka

JOURNAL OF THE FACULTY OF HUMANITIES

**Vol. XXIX
2022**

Advisory Board

Dr. Sudath Senarath/ Dean, Faculty of Humanities
Cadre Chair/Snr. Prof. Ven. Nabirittankadawara Gnanaratana thero
Cadre Chair/Snr. Prof. Upul Ranjith Hewawithana Gamage
Cadre Chair/Snr. Prof. M.K. Wickremasinghe

Editorial Board

Snr. Lecturer Ven. Dewagoda Piyarathana Thero
Prof. Kusum Herath
Dr. Ven. Deniyaye Pannaloka Thero
Snr. Prof. C.D. Senaratne

**Faculty of Humanities
University of Kelaniya
Sri Lanka**

ලේඛක නාමාවලිය

වී.ඒ. විරවර්ධන, PhD (කැලණිය), MPhil (කැලණිය), MA (කැලණිය), BA(කැලණිය), ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාවාරිය, වෘත්තීය අධ්‍යයන අංශය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය.
Email: vindhya@kln.ac.lk

සුජ්‍ය උඩගලදෙණියේ ධම්මවිමල හිමි, MA (කැලණිය), BA (කැලණිය), ප්‍රාචීන පණ්ඩිත (ප්‍රා. භා. ස.), ආධුනික කලීකාවාරිය, වෘත්තීය අධ්‍යයන අංශය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය. Email: dhammawimala@kln.ac.lk

සුජ්‍ය උඩවෙල රේචක හිමි, MPhil (කැලණිය), BA (කැලණිය), ප්‍රාචීන පණ්ඩිත (ප්‍රා. භා. ස.), ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාවාරිය, සංස්කෘත හා පෙරදිග ශාස්ත්‍ර අධ්‍යයන අංශය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය. Email: udawelaur@kln.ac.lk

අයි. කේ. ජයසේකර, PhD (කැලණිය), MA(කැලණිය), BA (කැලණිය), ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය, බටහිර සම්භාව්‍ය සංස්කෘති හා ක්‍රිස්තියානි සංස්කෘති අධ්‍යයන අංශය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය. Email: kamani@kln.ac.lk

කේ. රාජරත්නම්, PhD (කැලණිය), MA (කැලණිය), BA (පේරාදෙණිය), ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාවාරිය, වෘත්තීය අධ්‍යයන අංශය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය.
Email: kavithaa@kln.ac.lk

ඩී.රත්නායක, PhD (නගරියා - ජපානය), MA (නගරියා - ජපානය), MA (කැලණිය), BA (කැලණිය), මහාචාර්ය, නූතන භාෂා අධ්‍යයන අංශය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය. Email: rathnayaked@kln.ac.lk

නහෝ කොමත්සුබර, MA (රික්සුමෙයිකන්), BA (කතාවා)
Email : komatsubaranaho@gmail.com

CONTRIBUTORS

V.A. Weerawardhane, PhD (University of Kelaniya), MPhil (University of Kelaniya), MA (University of Kelaniya), BA (University of Kelaniya), Senior Lecturer, Department of Linguistics, University of Kelaniya. Email: vindhya@kln.ac.lk

Ven. Udagaladeniye Dhammawimala Thero, MA (University of Kelaniya), BA (University of Kelaniya), Pracheena Pandita (Oriental Studies Society of Sri Lanka), Lecturer (Probationary), Department of Linguistics, University of Kelaniya. Email: dhammawimala@kln.ac.lk

Ven. Udawela Rewatha Thero, MPhil (University of Kelaniya), BA (University of Kelaniya), Pracheena Pandita (Oriental Studies Society of Sri Lanka), Senior Lecturer, Department of Sanskrit & Eastern Studies, University of Kelaniya. Email: udawelaur@kln.ac.lk

I.K. Jayasekara, PhD (University of Kelaniya), MA (University of Kelaniya), BA (University of Kelaniya), Senior Professor, Department of Western Classical Culture & Christian Culture, University of Kelaniya. Email: kamani@kln.ac.lk

K. Rajarathnam, PhD (University of Kelaniya), MA (University of Kelaniya), BA (University of Peradeniya), Senior Lecturer, Department of Linguistics, University of Kelaniya. Email: kavithaa@kln.ac.lk

D. Rathnayaka, PhD (University of Nagoya - Japan), MA (University of Nagoya - Japan), MA (University of Kelaniya), BA (University of Kelaniya), Professor, Department of Modern Languages, University of Kelaniya. Email: rathnayaked@kln.ac.lk

N.Komatsubara, MA (Ritsumeikan University), BA (Kagawa University), Japanese Language Specialist. Email : komatsubaranaho@gmail.com

විමර්ශකයෝ

ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය පූජ්‍ය ඉදුරාගාජේ ධම්මරතන හිමි
සංස්කෘත හා පෙරදිග ශාස්ත්‍ර අධ්‍යයන
අංශය කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය

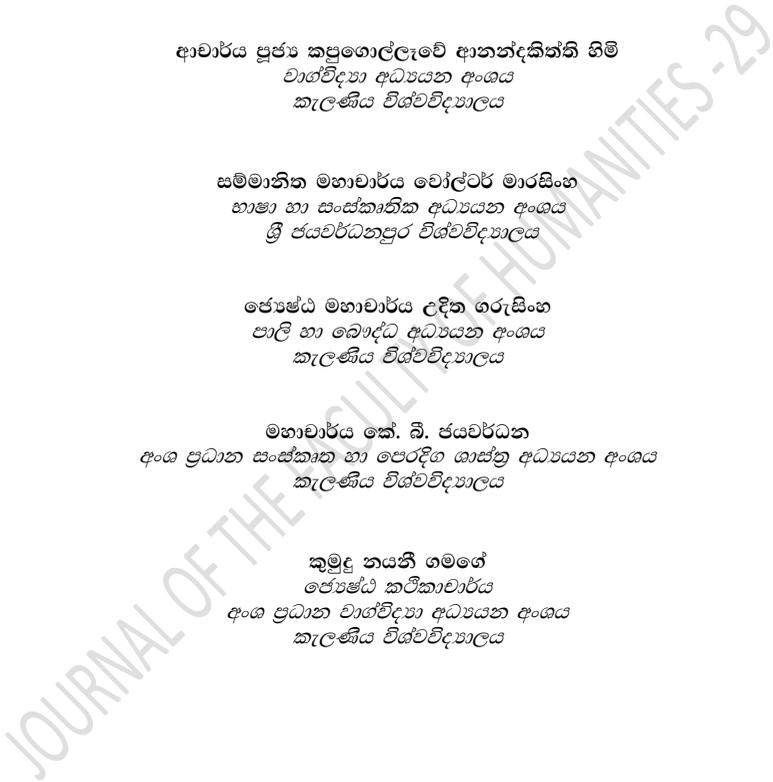
ආචාර්ය පූජ්‍ය කපුගොල්ලැවේ ආනන්දකිත්ති හිමි
වාග්විද්‍යා අධ්‍යයන අංශය
කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය

සම්මානිත මහාචාර්ය චෝල්ටර් මාරසිංහ
භාෂා හා සංස්කෘතික අධ්‍යයන අංශය
ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය

ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය උදීන ගරුසිංහ
පාලි හා බෞද්ධ අධ්‍යයන අංශය
කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය

මහාචාර්ය කේ. බී. ජයවර්ධන
අංශ ප්‍රධාන සංස්කෘත හා පෙරදිග ශාස්ත්‍ර අධ්‍යයන අංශය
කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය

කුමුදු නයනී ගමගේ
ජ්‍යෙෂ්ඨ කථිකාචාර්ය
අංශ ප්‍රධාන වාග්විද්‍යා අධ්‍යයන අංශය
කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය

Reviewers

Snr. Prof. Ven. Induragare Dhammarathana Thero

*Dept. of Sanskrit & Eastern Studies
University of Kelaniya*

Dr. Ven. Anandakiththi Thero

*Dept. of Linguistics
University of Kelaniya*

Emeritus Prof. E.W. Marasinghe

*Dept. of Languages, Cultural, & Performing Arts
University of Sri Jayawardhanapura*

Snr.Prof. Uditha Garusinghe

*Dept. of Pali & Buddhist Studies
University of Kelaniya*

Prof. K.B. Jayawardhana

*Head - Dept. of Sanskrit & Eastern Studies
University of Kelaniya*

Kumudu Gamage

*Senior Lecturer
Head - Dept. of Languages
University of Kelaniya*

JOURNAL OF THE FACULTY OF HUMANITIES - 29

පටුන

1. සිංහල නිපාත පදයේ විස්තෘතික පරිණාමය පිළිබඳ වාගවිද්‍යාත්මක අධ්‍යයනයක් (ක්‍රි.ව. 9 සිට 10 තෙක් ලියැවුණු ග්‍රන්ථාගත ලේඛන ඇසුරෙනි)
වී.ඒ. චීරවර්ධන 01-17
2. දෙමළ ක්‍රියාමූල වර්ගීකරණය හා පිණිසාර්ථ ක්‍රියා රූප සාධනය පිළිබඳ අධ්‍යයනයක්
සූජ්‍ය උඩගලදෙනියේ ධම්මවිමල හිමි 18-30
3. ලාංකේය ගෘහ සැලසුම්කරණය කෙරෙහි වාස්තූශාස්ත්‍රීය සිද්ධාන්තයන්හි බලපෑම
සූජ්‍ය උඩවෙල රේචක හිමි 31-48
4. **Excluding the divine from the explanations of cosmogony**
An analysis of the contribution of The Milesians
I.K. Jayasekara 49-58
5. **A Linguistics study of Vīracōḷiyam**
K. Rajarathnam 59-73
6. **Present-day Interpersonal Relationship Values : A comparative study based on Japan and Sri Lanka**
D. Rathnayaka
Komatsubara 74-91

සිංහල නිපාත පදයේ විස්තෘතික පරිණාමය පිළිබඳ
වාග්විද්‍යාත්මක අධ්‍යයනයක්
(ක්‍රි.ව. 9 සිට 10 තෙක් ලියැවුණු ග්‍රන්ථාගත ලේඛන
ඇසුරෙනි)

**A Linguistic Study on the distributional
Changes of Sinhala 'Nipatha'
(With reference to the classical written
records found in between 9th Century A.D.
to 10th Century AD)**

V.A. Weerawardhane

Abstract

This research focuses on a linguistic study of the 'Nipatha' in Sinhalese classical written records found in between 9th century AD and 10th century AD. This period is known as the first half of the middle Sinhalese era. Primary sources of the study were the classical written texts of Anuradhapura period namely 'Siyabasalakara' (807 AD - 823 AD), 'Dhampiya Atuwa Getapada' 'Sikhawalanda Saha Sikhawalanda Winisa' and 'Heranasikha' (957 AD - 970 AD). The aim of the research is to find out the distributional changes occurred in the morphological subsystem in this period related to Sinhalese 'Nipatha'. Qualitative method was basically followed. The theoretical framework of historical linguistics and the modern structural linguistics theories were also applied. Both paradigmatic and syntagmatic relations of 'Nipatha' were considered. In this study 'Nipathas' were basically classified into three major groups known as particles, interjunctions and prepositions. Two types of particles namely general particles and conjunctions can be identified. They were further subgrouped based on their meaning. The research carried out both in synchronic and diachronic aspects. Occurrence or the distribution reveals special characteristics of this word type. Shape changes, semantical mergers, and special usage related to the distribution were the specific factors of this era. Consecutive usage of the particles which carries similar meaning as well the usage of two or more particles consecutively were also identified as the distinctive features of this age.

Keywords: Nipatha, Linguistics, Middle Sinhalese, Written records, distribution

සාරාංශය

මෙම පර්යේෂණයෙහි අරමුණ වන්නේ ක්‍රි.ව 09 සිට 10 සියවස තෙක් ලියැවී ඇති ග්‍රන්ථාගත ලේඛන ඇසුරෙන් සිංහල නිපාත පදයේ විස්තෘතික පරිණාමය පිළිබඳ ව වාග්විද්‍යාත්මක අධ්‍යයනයක් සිදුකිරීමයි. ඒ සඳහා ප්‍රාථමික දත්ත සම්පාදනය කරගන්නා ලද්දේ සියබස්ලකර, (ක්‍රි.ව. 807 - 923) ධම්පියා අටුවා ගැටපදය, (ක්‍රි.ව. 908 - 918) සිබවළඳ හා සිබවළඳ විනිස, (ක්‍රි.ව. 957 - 970) සහ හෙරණ සිබ හා හෙරණසිබ විනිස යන ලේඛන වාර්තා ඇසුරෙනි. මෙම අධ්‍යයනය වාග්විද්‍යාවේ පැනෙන පදිම විචාරය හා ඓතිහාසික වාග්විද්‍යා මූලධර්ම ගුරුකොටගෙන ගුණාත්මක පර්යේෂණයක් වශයෙන් සිදුකරන ලදී. භාෂා පරිණාම සිද්ධි යටතේ කාලානුරූපීව භාෂා සංස්ථිතියේ අනුපද්ධති කෙරෙහි එල්ලවන බලපෑම මූලික අවධානයට යොමුවේ. එහිදී පදිම ප්‍රස්තරයට අදාළ පරිණාමතා, කේවල නිරූපණ පරිණාමය හා විකල්පන පරිණාමය වශයෙන් දෙයාකාරයකට හඳුනාගත හැකිවේ. පදිම සංඛ්‍යාත්මක විචල්‍යතා මෙන්ම පදිම යෙදෙන අනුපිළිවෙලෙහි එනම් පදිම විස්තෘතියෙහි වන විචල්‍යතා මේ යටතේ විමසීමට ලක්කෙරෙන විෂය ප්‍රදේශ ද්වයයි මෙම පර්යේෂණයේ දී පදිම යෙදීමෙහි අනුපිළිවෙලෙහි හෙවත් විස්තෘතියෙහි සිදුව ඇති පරිණාමතා අවධානයට ලක්කෙරේ. ඒ අනුව භාෂා පරිණාමයත් සමගම මධ්‍යකාලීන සිංහලයේ මුල් භාගය ලෙස සැලකෙන ක්‍රි.ව. 9-10 සියවස අතර කාලයේ දී භාවිත වූ නූතන සිංහලයේ අභාවිත විස්තෘතික රටා කිහිපයක් අනාවරණය කරගැනීමට මෙම පර්යේෂණය මගින් හැකි විය. සිංහල නිපාත පදයේ ක්‍රමානුකූල පරිණාමය විමර්ශනය කිරීමේදී මෙම තොරතුරු වාග්විද්‍යාඥයාට මෙන්ම භාෂාවේදීන්ට වැදගත්වන අතර පූර්ණ පරිණාමයට ලක්වූ පදිම විස්තෘතික රටා මෙමගින් හඳුනාගත හැකිවේ.

ප්‍රමුඛ පද : සිංහල නිපාත, මධ්‍ය සිංහල යුගය, ග්‍රන්ථාගත ලේඛන, විස්තෘතිය, පදිම

1. හැඳින්වීම

ඥාති භාෂා සංකල්පය අනුව ලෝක භාෂා වර්ගීකරණයේ දී සිංහල භාෂාව අයත් වන්නේ ලොව වඩා ව්‍යාප්ත හා දියුණු භාෂා පවුලක් සේ ගැනෙන ඉන්දු යුරෝපීය භාෂා පවුලටය. ඉන්දු යුරෝපීය භාෂා පවුලෙහි ද්‍රවිතා භාෂාවන්ගෙන් එකක් වන ඉන්දු ඉරාණීය භාෂා අනුගණයේ ඉන්දු ආර්ය උපශාඛාවෙන් පරිණාමයට පත් වූ නූතන භාෂාවක් වශයෙන් සිංහල භාෂාව ස්වකීය ඥාතිත්වය තහවුරු කරයි. වාක්‍ය නිර්මාණය, පද සිද්ධිය ඇතුළු භාෂා සංස්ථිතිය අනුව භාෂා වර්ග කිරීමේ දී සිංහල භාෂාව අයත් වන්නේ සවිභක්තික හෙවත් වර්තූගෙන (Inflectional Languages) භාෂා ගණයටය¹. සවිභක්තික භාෂා ලොව පවතින දියුණු භාෂාවන්ගේ ලක්ෂණ හෙළි කරයි. මෙම ලක්ෂණය දැකිය හැකි වනුයේ ඉන්දු යුරෝපීය මහාභාෂා පවුලේ සාමාජික භාෂාවන්ගෙන් පමණි. වර්තූගෙන භාෂාවක ප්‍රධාන ලක්ෂණය වන්නේ නාම ක්‍රියා, නිපාත, ක්‍රියා හෝ නාම විශේෂණ යන ව්‍යාකරණ ප්‍රවර්ග වාක්‍යයකින් අපහරණය කර, වෙන්ව ගත් කල පවා වෙන් වශයෙන් පැහැදිලිව හඳුනාගැනීමේ ශක්‍යතාව පැවතීමයි. පරිණාමය සනූ ජීව භාෂාවක නෛසර්ගික ලක්ෂණයකි. ඒ අනුව සිංහල භාෂාව ද පරිණාමයට පත්වීමේ දී සිංහල නිපාත පදයේ විස්තෘතික පරිණාමය කෙසේ සිදුවී ද යන්න හඳුනාගැනීම මෙම අධ්‍යයනයේ අරමුණයි. මූලික වශයෙන් වර්තූගෙන භාෂාවක් වූ සිංහලය කලාතුරුපව වෙනස්වීමේ දී වඩා පැහැදිලිව හා නිරවුල්ව අදහස් ප්‍රකාශ කරනු වස් නිපාත එක්වී සිංහල භාෂාව කලින් කලට පෝෂණය වීම මෙම පර්යේෂණයට මුල් වූ සංසිද්ධිය වේ.

සිංහල භාෂා ඉතිහාසය විමසීමේ දී ලේඛන භාෂාව සම්බන්ධයෙන් පැරණිම වාර්තා ක්‍රි.පූ. 03 වන සියවස කරා දිවෙයි.² ඒ ශිලා ලේඛන මාධ්‍යයෙනි. එතැන් සිට භාෂාත්මක අවධි කිහිපයක් පසුකරන සිංහල බසෙහි වැදගත් සන්ධිස්ථානයක් වන්නේ මුල්ම ග්‍රන්ථාගත ලේඛන සම්ප්‍රදාය බිහිවීමයි. ක්‍රි.ව. 9 වන සියවස සිට ක්‍රි.ව. 10 වන සියවස දක්වා ලියැවී දැනට ශේෂව ඇති සිංහල ග්‍රන්ථාගත ලේඛනවල පැනෙන නිපාත පදවල විස්තෘතික පරිණාමය පිළිබඳව මෙම පර්යේෂණයේ දී විමර්ශනය කෙරේ. එහිදී අනුරාධපුර යුගයේ ලියැවී ඇති සහ දැනට ශේෂව පවතින සියලු ග්‍රන්ථ සැලකිල්ලට ගැනේ. තවද මෙම විමර්ශනයේ දී සිංහල භාෂාවේ මුල් කාලීනව භාවිත නිපාත සම්බන්ධව සිදුකළ පූර්ව පර්යේෂණවල ප්‍රතිඵල මෙන්ම සෙල්ලිපි හා කුරුඳු ග්‍රීවලයෙහි ඇති නිපාත පද සම්බන්ධ සාමාන්‍ය අධ්‍යයනයක් ද සිදු කිරීමට අපේක්ෂා කෙරේ. ඓතිහාසික වාග්විද්‍යා පර්යේෂණයක් පසුබිම් වුවද මූලික වශයෙන් මෙම කුලනය සිදු කෙරෙන්නේ උක්ත යුගයේ ලියැවුණු ග්‍රන්ථවල නිපාත පද පිළිබඳව සිදු කෙරෙන සංස්ථිතික හෙවත් විග්‍රහාත්මක වාග්විද්‍යා පර්යේෂණයකින් අනතුරුව ලැබෙන නිගමනයන් මූලික කොටගෙනය.

¹ ජයසේකර, ආනන්ද, ජයසේකර, වික්‍රා., (1970). කුලනාත්මක වාග්විද්‍යාව. කොළඹ: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
² Paranavitana, Senarath., (1970). *Inscriptions of Ceylon (Vol. I)*. Colombo. Department of Archaeology.

මෙහි දී අනුගමනය කෙරෙන්නේ වාග්වේදීන් විසින් දක්වන ලද ඓතිහාසික වාග්විද්‍යාවේ සිද්ධාන්ත වන අතර³ කුලනාත්මක හෝ ඓතිහාසික වාග් විද්‍යාත්මක විග්‍රහය සඳහා පදනම සැපයෙන්නේ විග්‍රහාත්මක වාග්විද්‍යාවේ භාෂා සංස්ථිතික විග්‍රහයේ ශබ්දම, පදිම, වාක්‍ය හා අර්ථ විචාරාත්මක සිද්ධාන්ත මගිනි.

වාග්විද්‍යා විෂයකෂේත්‍රයේ ඓතිහාසික හා කුලනාත්මක පර්යේෂණයන්හි දියුණු අවධිය ලෙස සැලකෙන්නේ ක්‍රි. ව. 18 සහ 19 සියවස්ය. මෙම යුගයේ වාග්විද්‍යා විෂයයෙහි ප්‍රධාන විෂය පරාසය ලෙස දක්වන ලද්දේ ද ඓතිහාසික වාග්විද්‍යාවයි. මේ සඳහා පදනම සැපයෙනුයේ පෙරදිග සහ අපරදිග වශයෙන් වෙන් වෙන්ව සිදුකරන ලද භාෂාධ්‍යයන කටයුතු තවදුරටත් හුදෙකලා නොවී අපරදිගට සංස්කෘත භාෂාව ප්‍රවේශ වීමේ සිද්ධියයි. මෙය සංස්කෘත අනාවරණය ලෙස හැඳින්වේ. පෙර අපර දෙදිග භාෂාධ්‍යයන කටයුතු සම්මිශ්‍රණය වීමේ ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් කුලනාත්මක වාග්විද්‍යාවේ ශිෂ්‍ය සංවර්ධනයක් සිදුවිය. එහි උපරිම තලය ලෙස දැක්විය හැකිවන්නේ ලොව වඩා ව්‍යාප්ත භාෂා පවුල වන ඉන්දු යුරෝපීය භාෂා පවුල ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීමයි. මෙම යුගයේ දී දුහිතෘ භාෂා ඇසුරින් මූල භාෂා ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීමේ අවස්ථා දක්විය හැකි වේ. ඉන් අනතුරුව 20වන සියවස ආරම්භයේ දී ඓතිහාසික පර්යේෂණයන්හි නියැලුණු වාග්වේදීන් අතුරින් ස්විස් ජාතික වාග්වේදියෙකු වූ ෆර්දිනන්ද් දි සොසුස්යෝ විසින් නූතන වාග්විද්‍යාවේ ආරම්භයට හේතුවන දේශන මාලාවක් පවත්වන ලදී. එම දේශන 1916 දී 'The Cours de Linguistique Générale' නමින් ප්‍රකාශයට පත් කරන ලදී. නූතන වාග්විද්‍යාවේ පියා වශයෙන් සැලකෙන ෆර්දිනන්ද් දි සොසුස්යෝ විසින් නූතන වාග්විද්‍යාවේ අභිවෘද්ධිය පිණිස ඉදිරිපත් කරන ලද සංකල්ප කිහිපයක් විය. මෙම පර්යේෂණය සඳහා ද ඔහු විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද ඇතැම් මතවාද හා න්‍යාය ධර්ම අදාළ වේ.

ක්‍රි. ව. 9 සියවස සිට 10 වන සියවස තෙක් ලියැවී ඇති ග්‍රන්ථාගත ලේඛන පදනම්ව මෙම පර්යේෂණය සිදු කෙරෙන බැවින් සෘජුව ඓතිහාසික වාග්විද්‍යාත්මක විෂය ධාරාව මෙම පර්යේෂණය සඳහා ප්‍රධාන විෂය කෂේත්‍රය ලෙස ආලෝකය සහ ආභාසය සපයනු ලැබේ. සොසුස්යෝ විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද ඓතිහාසික හා පාරකාලික විග්‍රහන මාර්ගය සම්බන්ධ න්‍යාය මේ සඳහා පැහැදිලිව අදාළ කරගනු ලැබේ. එනම් 19 වන සියවස තෙක් වාග්විද්‍යා පර්යේෂණ ඓතිහාසික විෂය කෂේත්‍රයටම සීමාව පැවති අතර සොසුස්යෝ විසින් පවසන ලද්දේ භාෂාව විග්‍රහ කළ හැක්කේ ඓතිහාසික මානයෙන් පමණක් නොවන බවයි. ඓතිහාසික මානය (diachronic aspect) මෙන්ම සමකාලීන මානය ද (synchronic aspect) භාෂා විග්‍රහය සඳහා වැදගත් බව මුල්වරට ප්‍රකාශ කරන ලද්දේ සොසුස්යෝ විසිනි. එමෙන්ම විග්‍රහාත්මක වාග්විද්‍යාව (descriptive linguistics) හා සංස්ථිතික වාග්විද්‍යාව (structural linguistics) යන විෂය කෂේත්‍ර සඳහා මුල්වන්නේ ද මෙම සංකල්පයයි. මෙම පර්යේෂණය සඳහා උක්ත ක්‍රමවේද ද්වයයම අනුයෝග කෙරේ.

³ Bloomfield, Leonard., (1933). *Language*. New York.

තවද සොසුයෝගේ සංකල්ප අතර සිරස් සහ තිරස් වර්ගීකරණය (syntagmatic and paradigmatic relations) පිළිබඳව වන විග්‍රහය ද මෙහිදී අවධානයට ලක්වේ. වාක්‍යයක පද අතර සබඳතා එනම් උක්ත, කර්ම, ආබාසන වශයෙන් පවතින සබඳතාව තිරස් සබඳතා වන අතර වාක්‍ය කිහිපයක තනි තනිව වෙන්ව ගත්කල නාම, ක්‍රියා, නිපාත ආදී වශයෙන් වන පද ගොනු සිරස් සබඳතා දක්වන්නක් වේ. මෙම සිරස් හා තිරස් වශයෙන් ගැනෙන සබඳතා ද්වයයම පිළිබඳව මෙම පර්යේෂණයේ දී අවධානයට ලක්කෙරේ.

2. පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

මෙම පර්යේෂණයෙහි දී මූලික වශයෙන් ගුණාත්මක ක්‍රමවේදය (qualitative method) අනුගමනය කරන ලදී. ක්‍රි.ව. 9 වන සියවස සිට ක්‍රි.ව. 10 වන සියවස තෙක් සිංහල භාෂාවෙන් ලියැවී ඇති ග්‍රන්ථාගත ලේඛන ප්‍රථමයෙන් හඳුනා ගැනේ. ඒ අනුව පහත දැක්වෙන ග්‍රන්ථ මෙහිදී අවධානයට ලක් වේ.

ග්‍රන්ථ නාමය	කාලය	කර්තෘ
1. සියබස්ලකර	ක්‍රි.ව. 846	ශිලාමෙස සේන රජු
2. දම්පියා අචුවා ගැටපදය	ක්‍රි.ව. 908-918	5 වන කාශ්‍යප රජු
3. සිබවළඳ හා සිබවළඳ විනිස	ක්‍රි.ව. 10 වන සියවස	කර්තෘ අඥානය
4. හෙරණ සිඛ	ක්‍රි.ව. 10 වන සියවස	කර්තෘ අඥානය

එක් එක් ග්‍රන්ථයේ යෙදී ඇති නිපාත පද වෙත වෙනම හඳුනා සටහන් කර ප්‍රකරණය අනුව ඒවායේ අර්ථ හඳුනාගැනේ. මෙම පර්යේෂණය සඳහා ප්‍රාථමික දත්ත රැස් කරගන්නා ලද්දේ පහත දැක්වෙන ග්‍රන්ථ ආශ්‍රයෙනි.

1. හේන්පිටගෙදර ඤාණතිලක හිමියන් විසින් වර්ෂ 1933 දී සංස්කරණය කර බලගල්ලේ සරස්වතී පිරිවෙනේ දී මුද්‍රණය කර ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද සියබස්ලකර ග්‍රන්ථය.⁴
2. මැදඋයන්ගොඩ විමලකීර්ති හිමියන් සහ නෑහින්තේ සොමින්ද හිමියන් විසින් සංස්කරණය කරන ලදුව වර්ෂ 1967 දී කොළඹ සී/ස ඇම්.ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම විසින් ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද දහම්පියා අචුවා ගැටපදය ග්‍රන්ථය (විමලකීර්ති, සොමින්ද., 1967)⁵

⁴ ඤාණතිලක, හේන්පිටගෙදර., (සංස්), (1933). සියබස්ලකර. බලගල්ල. සරස්වතී පිරිවෙන.

⁵ විමලකීර්ති, මැදඋයන්ගොඩ., සොමින්ද, නෑහින්තේ., (සංස්) (1967). දහම්පියා අචුවා ගැටපදය. කොළඹ. ඇම්.ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

3. ශ්‍රී ලංකා ප්‍රාචීන භාෂෝපකාර සමාගම මගින් සංස්කරණය කරන ලදුව වර්ෂ 1999 හි එම සමාගම මගින් ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද සිඛවළඳ හා සිඛවළඳ විනිස ග්‍රන්ථය⁶
4. කැලිගම විජිතනන්ද හිමියන් විසින් සංස්කරණය කර වර්ෂ 1993 දී සමයවර්ධන පොත් ප්‍රකාශකයන් විසින් මුද්‍රණය කරන ලද හෙරණසිඛ හා හෙරණසිඛ විනිස ග්‍රන්ථය.⁷

මෙම පර්යේෂණයට පදනම් වූ කාල සීමාව වන ක්‍රි.ව. 9 සියවස සිට 10 වන සියවස තෙක් කාලයට අයත් දැනට ශේෂව ඇති ග්‍රන්ථ සතර වශයෙන් උක්ත ග්‍රන්ථ හඳුනා ගන්නා ලදී.

මෙම පර්යේෂණය මූලිකව සිදුකරන ලද්දේ උක්ත ග්‍රන්ථ සතරෙහි ඇතුළත් නිපාත ඇසුරෙනි. අදාළ නිපාත පද වෙන්කර ඒවා ජාත්‍යන්තර ශබ්ද ශික්ෂා හෝඩියෙන් (International Phonetic Alphabet - IPA) කාඩ්පත්වල ප්‍රතිලේඛනය කිරීම සිදුකරන ලදී. මෙහි දී අදාළ නිපාත පදය සටහන්ව ඇති ග්‍රන්ථයේ පිටු අංකය හා පේළි අංකය ද සඳහන් කරන ලදී. අනතුරුව අකාරාදී ක්‍රමයට උක්ත කාඩ්පත් පෙළගස්වා එම දත්ත පරිගණක ගත කර සටහන් කරගන්නා ලදී. මෙම දත්ත කාලය හා විෂය ක්ෂේත්‍රය වශයෙන් මෙසේ සීමා කරගැනේ. සිංහල භාෂාවේ ප්‍රකෘති පදිම අතුරින් නිපාත පදිම පමණක් මෙහි දී අවධානයට ගැනෙන අතර කාලය වශයෙන් ක්‍රි.ව. 9 සියවස සිට 10 සියවස තෙක් ලියැවුණු ග්‍රන්ථාගත ලේඛනවල භාවිත නිපාත පදිමයන්ට පමණක් සීමා වේ. විෂය ක්ෂේත්‍රය වශයෙන් සංස්ථිතික වාග්විද්‍යාවේ ශබ්දිම, පදිම විචාරය, වාක්‍ය විචාරය හා ඓතිහාසික වාග්විද්‍යා ක්‍රමවේදයන් ගුරුකොට ගැනේ.

දත්ත විශ්ලේෂණ ක්‍රමවේදය වශයෙන්, මෙම නිපාත නූතනයේ භාවිත නිපාත හා සසඳමින් ඒවායේ රූපීය හා අර්ථ පරිණාමනා ලක්ෂණ හඳුනා ගැනෙන අතර ශබ්දිම විචාරාත්මක, පදිම විචාරාත්මක, වාක්‍ය විචාරාත්මක සහ අර්ථ විචාරාත්මක සිද්ධාන්ත අනුයෝගයෙන් නිපාත පදවල සංස්ථිතිය විග්‍රහ කෙරේ. නිපාත පදිම භාෂාවේ ස්වභාවය පදිම විශේෂයක් ලෙස යෙදේ. එනම් මේවා තනි පදිම ලෙස හඳුනාගෙන ඒවායේ සිරස් සම්බන්ධතා වේ නම් ඒ පිළිබඳව අවධානය යොමු කිරීමට ද අපේක්ෂිතය. ඒ යටතේ නිපාත පදිමවල සීමිත වර්තැගීම් රටා වෙන්කර ද හඳුනා ගැනේ. එමෙන්ම නිපාත පද වාක්‍යයක යෙදීමේ දී දැකිය හැකි විස්තෘතික පරිණාමනා නූතන නිපාත හා තුල්‍යතාවයන් හඳුනා ගැනේ. එසේම පූර්ව යුගයන්හි දී භාවිත නිපාත පද හා ඒ සම්බන්ධයෙන් සිදුව ඇති යම් පර්යේෂණ හා ඒවා පිළිබඳ සමාලෝචනයක් ද සිදු කෙරේ. සාහිත්‍ය විමර්ශනය හා න්‍යායාත්මක පසුබිම භාවිතය සම්බන්ධව අනාවරණය වූ කරුණු මෙම අධ්‍යයනයේ දී මූලික වශයෙන් සැලකිල්ලට ගැනුණි.

⁶ ශ්‍රී ලංකා ප්‍රාචීන භාෂෝපකාර සමාගම., (1999). *සිඛවළඳ හා සිඛවළඳ විනිස*. කොළඹ. ශ්‍රී ලංකා ප්‍රාචීන භාෂෝපකාර සමාගම.

⁷ විජිතනන්ද, කැලිගම., (සංස්.), (1993). *හෙරණසිඛ හා හෙරණසිඛ විනිස*. කොළඹ. සී/ස. සමයවර්ධන මුද්‍රණ ශිල්පියෝ.

ඒ අනුව සිංහල භාෂාවේ මුල් අවධිය වූ සිංහල ප්‍රාකෘත යුගයේ සිට ක්‍රි. ව. 9 තෙක් ලියැවුණු ලේඛන වාර්තා අතර ශිලා ලේඛන හා කුරුටු ගී වශයෙන් හඳුනාගෙන ඇති ලේඛන වාර්තා සමූහය පිළිබඳ සිදුකර ඇති පර්යේෂණයන්හි දී අනාවරණය වූ කරුණු මෙහි දී අවධානයට ලක් විය. මෙම අධ්‍යයනයේ දී සිදු කරන ලද නිපාත පද වර්ගීකරණය පහත දැක්වේ.

- i. විභක්තාර්ථ නිපාත / විභක්ති සුවක නිපාත
- ii. වින්තවේග නිපාත හා
- iii. සම්බන්ධ නිපාත

විභක්තාර්ථ නිපාත මුල්කාලීන භාෂාවෙහි යෙදී ඇත්තේ විභක්ති සුවක අපර සර්ග වශයෙනි. එම අපර සර්ගයන්හි ක්‍රමික විකාසනයේ ප්‍රතිඵල ලෙස විභක්ති සුවක නිපාත/විභක්තාර්ථ නිපාත පරිණාමය වී ඇති බව උක්ත පර්යේෂණයන්හි අනාවරණය වී ඇති තොරතුරු අනුව පැහැදිලි වේ. මෙම පර්යේෂණයෙහි දී අධ්‍යයනය කෙරෙන්නේ ක්‍රි.ව. 9 සියවස සිට ක්‍රි.ව. 10 කාලයට අයත් දූතට අවශිෂ්ට ග්‍රන්ථාගත ලේඛන පිළිබඳව ය. ධම්පියා අටුවා ගැටපදය පිළිබඳ පූර්ව පර්යේෂණ යටතේ දක්වා ඇති පරිදි අධ්‍යයනයන් කිහිපයක් සිදුව ඇත්තේ එහි භාවිත නිපාත පද විශේෂයෙන් අධ්‍යයනය සිදුකර ඇති අවස්ථා හමු නොවීය. ඒ අනුව මෙම පර්යේෂණය සඳහා බලපැවැත්වෙන පර්යේෂණ අන්තරය (Research gap) වන්නේ ක්‍රි.ව. 9 සියවස සිට ක්‍රි.ව. 10 සියවස තෙක් සිංහල භාෂාවේ භාවිත නිපාත පද පිළිබඳ විස්තෘතිය හා පරිණාමනා පිළිබඳ කරුණු උක්ත ග්‍රන්ථ ඇසුරින් විමර්ශනය කිරීමයි.

3. සාහිත්‍ය විමර්ශනය

සිංහල භාෂාවේ ඓතිහාසික අවධිය විමර්ශනය කෙරෙන මූලික සාක්‍ෂ්‍ය වශයෙන් ගැනෙන ශිලා ලේඛන පිළිබඳව සිදුකරන ලද බොහෝ පර්යේෂණ සඳහා ප්‍රාථමික දත්ත සපයා ගෙන ඇත්තේ ශ්‍රී ලංකා පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුව මගින් ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද ග්‍රන්ථාවලිය ආශ්‍රේය කොටගෙනය. වරින්වර පුරාවිද්‍යා කොමසාරිස් ධුරය හොබවන ලද H.C.P බෙල්, සෙනරත් පරණවිතාන සූරිය මෙන්ම විවිධ විද්වතුන් විසින් සංස්කරණය කර විශ්ලේෂණයන් ද සහිතව පළකරන ලද එපිග්‍රැෆියා සෙයිලනිකා (Epigraphia Zeylanica)⁸ ග්‍රන්ථ මාලාවන් ශිලා ලේඛන වර්ෂ අනුපිළිවෙලින් සකස් කරන ලද (Inscriptions of Ceylon)⁹ ඉන්ස්ක්‍රිප්ෂන්ස්

⁸ i.Wickremasinghe, D.M. de Z., (1912), (1928). *Epigraphia Zeylanica* (EZ) Vol I - II. London. Oxford University Press.
 ii.Paranavitana, Senarath., Vol I, II, III, IV, (1933-19430). *Epigraphia Zeylanica*. London.Oxford University Press.
 iii.Paranavitana, Senarath., Vol V - X, (1955). *Epigraphia Zeylanica*. Colombo. Government Press.
⁹ i.Paranavitana, Senarath., Vol I – (1970). *Inscriptions of Ceylon*. Colombo. Department of Archaeology.
 ii.Paranavitana, Senarath., Vol II – (1970). *Inscriptions of Ceylon*. Colombo. Department of Archaeology.

ඔක් සිලෝන් ග්‍රන්ථ මාලාවක් මේ අතුරින් ප්‍රධාන වේ. මෙම පර්යේෂණයේ දී ද පූර්ව යුගයේ හා තත්කාලීන ශිලාලේඛන භාෂාවේ යෙදුණු නිපාත පද අවධානයට ලක් කෙරේ. මීට අමතරව පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුව මගින් පළ කරන ලද සමරු කලාප වශයෙන් ගැනෙන අභිලේඛන ග්‍රන්ථ මාලාව එමෙන්ම පුරාවිද්‍යා සඟරාව, මහාවාර්ය සිරිමල් රණවැල්ල කර්තෘත්වය දරන සෙල්ලිපි වදන් අකාරාදිය, එපිග්‍රැෆිකල් නෝට්ස්¹⁰ ග්‍රන්ථ මාලාව, (Vol I - 8) සීගිරි ගී වියරණ ග්‍රන්ථ මාලාව¹¹ හා සීගිරි ග්‍රැෆිටි¹² වෙළුම් දෙක ද පැරණි සිංහල භාෂාව පිළිබඳ පර්යේෂණ කරන්නන් හට වැදගත් සාක්ෂ්‍ය සපයයි. උක්ත සෙල්ලිපි පදනම් කර ගෙන සම්පාදිත පර්යේෂණාත්මක කෘති සමූහයක් දැනට මුද්‍රිත කෘති අතරත් අමුද්‍රිත කෘති අතරත් හමුවේ. ඒ අතුරින් මෙහිදී අවධානයට ලක් කෙරෙන ග්‍රන්ථ වශයෙන් D.J. විජේරත්න සූරිත්ගේ *History of the Sinhalese Noun* කෘතිය¹³, ලක්දිව සෙල්ලිපි¹⁴, ශිලාලේඛන සංග්‍රහය I¹⁵, සිංහල ශිලාලේඛන සංග්‍රහය¹⁶, සිංහල භාෂා විකාසය සහ ශිලා ලේඛන විමර්ශන¹⁷, කෘතීන් ද, භාෂා යුග බෙදීම් හා සම්බන්ධව මූලාශ්‍රය වශයෙන් සිංහල භාෂාවේ ව්‍යාකරණය¹⁸, *Historical phonology of Sinhala*¹⁹, ධම්පියා අටුවා ගැටපද වියරණය²⁰, භාෂා ඉතිහාසය හා සිංහල භාෂාව²¹, සිංහල භාෂාවේ සම්භවය හා පරිණාමය²², සිංහල සාහිත්‍ය I²³,

¹⁰Ranawella, Sirimal., *Epigraphical Notes 1 - 21*. Colombo. Department of Archaeology.

¹¹ පරණවිතාන, සෙනරත්., (1962). *සීගිරි - ගී - වියරණ Vol I - V*. කොළඹ. රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව.

¹²Paranavitana, Senarath., (1956). *Gigiri Graffiti (S.G). Vol I - II*. London. Oxford University Press.

¹³Wijayaratna. D.J., (1956). *The History of the Sinhalese Noun*. Colombo. University of Ceylon Press.

¹⁴අමරවංශ, කොත්මලේ., (1969). *ලක්දිව සෙල්ලිපි*. කොළඹ. සී/ස ඇම්.ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

¹⁵විමලසීරිඞ්ග, මැදඋයන්ගොඩ., (1957). *ශිලාලේඛන සංග්‍රහය I කොටස*. කොළඹ. ඩී.පී. දොඩන්ගොඩ සහ සමාගම.

¹⁶ මුදියන්සේ, නන්දදේව., (2000). *සිංහල ශිලාලේඛන සංග්‍රහය*. කොළඹ. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

¹⁷පඤ්ඤාසාර, ඔක්කම්පිටියේ., මල්ලවආරච්චි, නිමල්., (2009). *සිංහල භාෂා විකාසය සහ ශිලාලේඛන විමර්ශන*. කැලණිය. කර්තෘ ප්‍රකාශන.

¹⁸ගයිගර්, විල්හැම්., (1938). *සිංහල භාෂාවේ ව්‍යාකරණය*. කොළඹ. රාජකීය ආසියාතික සංගමය.

¹⁹Karunathilake, W.S., (1969). *Historical Phonology of Sinhala*. Colombo. S. Godage & Brothers.

²⁰තිස්සකුමාර, ආනන්ද., (2003). *ධම්පියා අටුවා ගැටපද වියරණ*. කොළඹ. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

²¹කරුණාතිලක ඩබ්.ඇස්., (1994). *භාෂා ඉතිහාසය හා සිංහල භාෂාව*. කැලණිය. සිංහල අධ්‍යයනාංශය. කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය.

²²බලගල්ලේ, විමල් ජී., (1992). *සිංහල භාෂාවේ සම්භවය හා පරිණාමය*, කොළඹ. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

²³කුලසූරිය, ආනන්ද., 3 වන සංස්. (1963). *සිංහල සාහිත්‍ය I*. කොළඹ. සමන් මුද්‍රණාලය.

සිංහල සාහිත්‍ය වංශය²⁴, යන කෘතීන් ද ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය වශයෙන් ධර්මපියා අටුවා ගැටපදය²⁵, සියබස්ලකර²⁶, සිබවළඳ හා සිබවළඳ විනිස²⁷ හා හෙරණසිබ විනිස,²⁸ යන ග්‍රන්ථ මෙහි දී පරිශීලනය කරන ලදී.

4. දත්ත විශ්ලේෂණය සහ සාකච්ඡාව

වර්තමාන භාෂාවක් වූ සිංහලය අන්‍යෝන්‍ය ලක්ෂණ පළකළ ප්‍රාකෘත යුගය වැනි මුල් කාලීන භාෂාවෙහි නිපාත පද ඉතා සීමිත සංඛ්‍යාවක් පමණක් භාවිතව තිබුණු අතර ක්‍රමයෙන් සිංහල භාෂාවට එක්ව ඇති නිපාත පද සංඛ්‍යාත්මක වර්ධනයක් සිදු වී ඇති බව භාෂාව මතුපිටින් අධ්‍යයනය කිරීමෙන් පවා අවධානයට හසුවේ. ක්‍රි. ව. 9 වන සියවසේ සිට 10වන සියවස තෙක් අවධියේ දී ද නිපාත පද භාවිතය සැලකිය යුතු මට්ටමක පැවති බව මෙම අධ්‍යයනයේ දී රැස්කළ දත්ත සංහිතාව අනුව අනාවරණය වෙයි. සිංහල භාෂාවේ ප්‍රකෘති පදිම නාම, ක්‍රියා, විශේෂණ හා නිපාත වශයෙන් සිව්වැදෑරුම් වෙයි. මේ අතුරින් නාම සහ ක්‍රියා ප්‍රකෘති කෝෂීය පදිම ගණයට අයත් වන අතර විශේෂණ හා නිපාත කාර්යමය පදිම ගණයට අයත් වේ. නිපාත පද මගින් මූලිකව සිදුවන්නේ පද හෝ වාක්‍යාංශ එක්කර වාක්‍යයයේ සමස්ත අර්ථය ප්‍රකාශ කිරීම සඳහා ව්‍යාකරණාත්මක කාර්යයක් ඉටුකිරීමයි. වර්තමානයේ විවිධාර්ථවත් නිපාත පදිම රාශියක් සිංහල භාෂාවෙහි ව්‍යවහාර වෙයි. සිංහල භාෂාවේ ශබ්දිම පද්ධතියේ, නාම සහ ක්‍රියා පදවල ඓතිහාසික තත්වය විමසීමට වාග්විද්‍යාත්මක පර්යේෂණ කිහිපයක්ම සිදුකර ඇතත් නිපාත පදවල ඉතිහාසය පිළිබඳ විශ්ලේෂණය කිරීම සඳහා මෙතෙක් වාග්විද්‍යාත්මක පර්යේෂණයක් සිදු කර නැත. එසේම නිපාත පදයේ විස්තෘතිය එහි පරිණාමනා ලක්ෂණ තුනන නිපාත පද යෙදීමත් සමග තුලනය කිරීමේ දී රූපීය වශයෙන් මෙන්ම අර්ථමය වශයෙන් විචල්‍යතා රාශියක් සිදු වී ඇති බව අනුමාන වශයෙන් පැවසිය හැකිය. මෙලෙස මධ්‍යකාලීන සිංහල භාෂාවේ පූර්ව අවධියේ නිපාත පද භාවිතය පිළිබඳ තොරතුරු අනාවරණය කර ගැනීම මෙම පර්යේෂණයට පසුබිම වූ කරුණු අතර ප්‍රධාන වේ.

පද සම්බන්ධීකරණ නිපාත හා සමීපව සම්බන්ධ වන සෙසු ව්‍යාකරණ ප්‍රචර්ග පිළිබඳවත් ඒවායේ පදිම විස්තෘතිය පිළිබඳවත් මෙහි දී වැඩි දුරටත් අවධානයට ලක් කෙරේ.

²⁴ සන්නස්ල, ප්‍රඤ්චිබණ්ඩාර., 3 වන සංස්. (2009). සිංහල සාහිත්‍ය වංශය. කොළඹ. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
²⁵ විමලකීර්ති, මැදුරුගොඩ., සොමිනද, නැහින්නේ., (සංස්) (1967). දහම්පියා අටුවා ගැටපදය. කොළඹ. ඇම්.ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.
²⁶ ඤාණතිලක, හේන්පිටගෙරු., (සංස්), (1983). සියබස්ලකර. බලගල්ල. විද්‍යාප්‍රබෝධ යන්ත්‍රාලය.
²⁷ ප්‍රාචීන භාෂාපකාර සමාගම (සංස්), (1999). සිබවළඳ හා සිබවළඳ විනිස. කොළඹ. ශ්‍රී ලංකා ප්‍රාචීන භාෂාපකාර සමාගම.
²⁸ විජිතනන්ද, කැලිගම., (සංස්), (1993). හෙරණසිබ හා හෙරණසිබ විනිස. කොළඹ. සමයවර්ධන පොත් ප්‍රකාශකයෝ සහ මුද්‍රණශිල්පියෝ.

මෙම දත්ත සංහිතාවේ පැනෙන නිපාත හා සම්බන්ධව යෙදෙන පදිම පරිසරගත විශේෂතා හඳුනා ගැනීම මෙහි අරමුණයි. නිපාත පදිම හා සම්බන්ධව නාම, ක්‍රියා, ආදේශක වචන හෝ නිපාත යෙදෙන පහත දැක්වෙන පරිසරගත විශේෂතා ඒ අනුව නිරීක්ෂණයට ලක් විය. ඒ සඳහා තෝරාගත් නිදසුන් කිහිපයක් පහත දැක්වේ.

මෙම විශ්ලේෂණයේ දී පහත දැක්වෙන සංකේත භාවිත කෙරේ.

- D-(dexis) - ආදේශක වචනය
- N-(noun) - නාමපදය
- P-(particle) - නිපාතපදය
- Vb-(verb) - ක්‍රියාපදය

මෙහිදී හඳුනා ගැනෙන විස්තෘතික රටා කිහිපයකි.

1. නිපාතය සමඟ නාම පදයක් යෙදීම. එහි කොටස් 2 කි.
 - i. නිපාතයට පෙර නාමය යෙදීම (N) + (P)
 - ii. නිපාතයට පරව නාමය යෙදීම (P) + (N)
2. නිපාත පදය සමඟ ක්‍රියාපදයන් යෙදීම.
 - i. නිපාතයට පෙර ක්‍රියාවන් යෙදීම (Vb) + (P)
 - ii. නිපාතයට පරව ක්‍රියාවන් යෙදීම (P) + (Vb)
3. ආදේශක වචනයක් සමඟ නිපාත පදයන් යෙදීම (D) + (P)
4. නිපාත පද කිහිපයක් එක්ව යෙදීම. (P1) + (P2) + (P3)
- 4.1 නිපාත පදයට පූර්වයෙන් නාම පද යෙදෙන අවස්ථා (N + P)

(N)	+	(P)	පද බණ්ඩය	සි.වි.
නාම පදය		නිපාත පදය		
සිරුරෙහි	+	දු	සිරුරෙහි දු (22.04)	සි.වි.
සිවුරකු	+	දු	සිවුරකු දු (40.01)	සි.වි.
ආදීනට	+	ජු	ආදීනට ජු (29.02)	සි.වි.
යවිදිවිකැලි	+	ජු	යවිදිවිකැලි ජු (58.26)	සි.වි.
දෙපෙනා	+	අතුරෙහි	දෙපෙනා අතුරෙහි (20.26)	ධ.අ.ගැ.
දොරටු	+	අබියෙසෙහි	දොරටු අබියෙසෙහි (260.02)	ධ.අ.ගැ.
සැපත්හි	+	ඉසා	සැපත්හි ඉසා (61.04)	ධ.අ.ගැ.
- 4.2 නිපාත පදයට පරව නාම පදය යෙදීම. (P) + (N)

නිපාත පදය	+	නාම පදය	පද බණ්ඩය	සි.වි.
හැම	+	බුජුන්	හැම බුජුන් (189.07)	ධ.අ.ගැ.
ඉකුත්	+	දවස්	ඉකුත් දවස් (236.27)	ධ.අ.ගැ.
ඉතා	+	නුදුරු	ඉතා නුදුරු (3.22)	සි.ල.
අනෙක්	+	ඇපරක්හට	අනෙක් ඇපරක්හට (37.24)	ධ.අ.ගැ.
බොහෝ	+	හෙවෙහි	බොහෝ හෙවෙහි (38.05)	ධ.අ.ගැ.
නන්	+	නියරෙහි	නන් නියරෙහි (269.27)	ධ.අ.ගැ.
නො	+	හැකියෝ	නො හැකියෝ (112.10)	ධ.අ.ගැ.

4.3 ක්‍රියාපදයට පරව නිපාත පදය යෙදීම. (Vb + P)

ක්‍රියා පදය		නිපාත පදය	පද බණ්ඩය	
එප්සෙන	+	කල්හි	එප්සෙන කල්හි	(58.07) ධ.අ.ගැ.
කැ	+	යුතු	කැ යුතු	(202.27) ධ.අ.ගැ.
ආ	+	පමණේ	ආ පමණේ	(211.09) ධ.අ.ගැ.
අපෙඑම්	+	මතුයෙකින්	අපෙඑම් මතුයෙකින්	(211.31) ධ.අ.ගැ.
ගිය	+	සඳූ	ගිය සඳූ	(226.21) ධ.අ.ගැ.
බවට	+	මෙ	බවට මෙ	(4.08) සී.ල.

4.4 ක්‍රියා පදයට පරව නිපාත පදය යෙදීම. (P + Vb)

නිපාත පදය		ක්‍රියා පදය	පද බණ්ඩය	
ලසා	+	දන	ලසා දන	(32.14) සී.වී.
මොනවට	+	බවනු	ලදුද මානවට බවනු	ලදුද (145.32) ධ.අ.ගැ.
නො	+	දිලියෙන	නොදිලියෙන	(1.10) සී.ල.
අනුව	+	කරන	අනුව කරන	(172.21) ධ.අ.ගැ.

4.5 ආදේශක වචනයක් සමඟ නිපාත පදයක් යෙදීම. (D + P)

ආදේශ වචනය		නිපාතය	පද බණ්ඩය	
එ	+	කල්හි	එකල්හි	(57.10) ධ.අ.ගැ.
මෙ	+	කරා	මෙ කරා	(63.30) ධ.අ.ගැ.
තො	+	ද	තො ද	(171.32) ධ.අ.ගැ.
මෙහි	+	සිටූ	මෙහි සිටූ	(194.26) ධ.අ.ගැ.
මෙ	+	තෙක්	මෙතෙක්	(4.17) සී.ල.
අපට	+	වනාහි	අපට වනාහි	(194.28) ධ.අ.ගැ.
එ	+	සඳූ	එ සඳූ	(18.21) ධ.අ.ගැ.

4.6 නිපාත පද දෙකක් හෝ නිපාත පද කිහිපයක් එක්ව යෙදීම.

(P1) + (P2) + (P3)

නිපාත පදය I නිපාත පදය II නිපාත පදය III පද බණ්ඩය

ඇ	යි	එව්	ඇ යි එව්	(151.09)	ධ.අ.ගැ.
යි	සේ	යි	යි සේ යි	(162.15)	ධ.අ.ගැ.
ඇතියහු	විසින්	එව්	ඇතියහු විසින්එව්	(10.27)	ධ.අ.ගැ.
නො	නිසි	බව්	නො නිසි බව්	(118.04)	ධ.අ.ගැ.
බව්	සඳහස්	-	බව් සඳහස්	(200.17)	ධ.අ.ගැ.
සෙයින්	හෙයින්	දු	සෙයින් හෙයින් දු	(11.10)	සී.ල.
වුව	ද	-	වුව ද	(25.04)	සී.ල.

ඒ අනුව උක්ත නිපාත පදවලින් කොටසක විස්තෘතිය පහත සටහනින් දැක්වේ.

	නිපාතය Partic (P)	නිපාත පදයේ විස්තෘතිය					
		නිපාතය (P)	Noun (N) N _ _ N	Verb (Vb) V b _ _ Vb	Dexis (D)	Partic le (P)	
1	දු	+		+		-	-
2	ජු	+		+		-	-
3	අතර	+		-		-	-
4	අබියෙස	+		-		-	-
5	ඉසා	+		-		-	-
6	උදෙසා	+		-		-	-
7	එව්	+		+		-	-
8	කල්	+		+		+	-
9	ගැන	+		-		-	-
10	තකා	+		-		-	-
11	තබා	+		-		-	-
12	පමණ	+		+		-	-
13	ද	+		+		+	+
14	බඳු	+		-		+	+
15	විනා	+		-		+	-
16	සෙයින්	+		-		+	+
17	හා	+		-		-	-
18	විසින්	+		-		-	-
19	පිණිස	+		-		-	-
20	නම්	+		-		+	-
21	වැන්නහ	+		-		-	-
22	පටය	+		-		-	-
23	කෙරෙහි	+		-		-	-
24	මගින්	+		-		-	-
25	වස්	+		-		-	-
26	වන්	+		-		-	+
27	ලවා	+		-		-	-
28	නැති	+		-		-	-
29	අනුව	-		-	+	-	-
30	යුතු	-		+		-	-
31	පමණ	-		+		+	+
32	මතු	-		+		-	-
33	සඳූ	-		+		+	-
34	නො	+	-	-	+	-	-

5. නිගමනය

ඉහත දත්ත විශ්ලේෂණ සටහනට අනුව 'බඳු', 'සෙයින්' යන නිපාත, නාම, ආදේශක වචන හා නිපාත සමඟත් 'පමණ' 'බැවින්' යන නිපාත, ක්‍රියා, ආදේශක වචන හා නිපාත සමඟත් 'නො' නිපාතය නාම, ක්‍රියා හා නිපාත පද සමඟ භාෂාවේ යෙදී ඇති බව පැහැදිලි වේ. සෙසු නිපාත පදිම අතුරින් වැඩි ප්‍රමාණයක් අවම වශයෙන් පද ප්‍රවර්ග දෙකක් සමඟ සම්බන්ධව යෙදී ඇති අතර, නිපාත පද කිහිපයක් පමණක් එක් පද ප්‍රවර්ගයක් සමඟ සම්බන්ධව යෙදෙයි. මේ අතුරින් බඳු, සෙයින්, පමණ, බැවින්, හා නො නිපාතවල උත්පාදකතාව (Productivity) වැඩි බව උක්ත විශ්ලේෂණයෙන් පැහැදිලි වේ.

නිදසුන්:-

අ. i	මෙසෙයින්	(10.20)	සි.වි.
ii	විලක් සෙයින්	(150.34)	ධ.අ.ගැ.
iii	සෙයින් හෙයින්	(11.10)	ධ.අ.ගැ.
ආ. i	ලදුවක්හු බඳු	(171.15)	ධ.අ.ගැ.
ii	එබඳු	(112.15)	ධ.අ.ගැ.
iii	යම් බඳු ද	(229.18)	ධ.අ.ගැ.
ඇ. i	නොහැකියෝ	(112)	ධ.අ.ගැ.
ii	නො දිලියෙන	(1.10)	සි.ල.
iii	නො ද	(128.01)	ධ.අ.ගැ.

තවද නූතන සිංහල ව්‍යවහාරය හා මෙම නිපාත යෝග්‍ය තුල්‍ය කිරීමේ දී නිපාත පද තවත් නිපාත පදයක් හෝ නිපාත පද කිහිපයක් වාගාලාපයක, වාක්‍යයක හෝ වාක්‍ය බණ්ඩියක අනුයාතව යෙදී අර්ථ සන්නිවේදනය කිරීම මධ්‍යකාලීන යුගයට ආවේණික ලක්ෂණයක් බව පැහැදිලි වේ.

ඒ අනුව පහත දක්වන ව්‍යවහාර මධ්‍යකාලීන සිංහල යුගයෙහි මුල් භාගය ලෙසින් හඳුනා ගැනෙන මෙම යුගයට විශේෂිත ය.

නිදසුන් :-

නම් ගොත් නො ද ඉලියා ජම්බකොලින් හදන් කරනු ජම් අත්තක් දී	(157.31)	ධ.අ.ගැ.
නො ද සින් ඇති	(169.18)	ධ.අ.ගැ.
පා දෙවියටියෙමී යන තෙපුල් නො අප සදහය් කියුයැ	(279.32)	ධ.අ.ගැ.
පතිරූපං, යනු අනුවච්චිකං - ඉතා නොපිළිකුල්		
අරමුණට සුවෙන් සින් නැගෙනුයයි හැගැ සිතු	(32.15)	ධ.අ.ගැ.
නො ඉටු බැවින් නො තෙප්ලත් ඉධ පත්හු කලතා		
කිරිය නො ඉටුවවච්	(79.21)	ධ.අ.ගැ.
ඉදින් තට නො බැරිහොත් අප විසීමෙන් ගහට		
නැතහොත් යි සේ යි	(24.20)	ධ.අ.ගැ.

මහා පුරිස ලකුණු කී වෙදෙයෙහි සේ බැවින් (200.05) ධ.අ.ගැ.
 කුමහට මෙහෙකරන සුළු වටහවක්නු හය් සැමැගැ (164.18) ධ.අ.ගැ.
 සනිකුං මම භාරො, සනහනුම බැරි සහනු කටයුතු යයි - සේ යි. (261.05) ධ.අ.ගැ.
 උපස්ථාන කරන මවු නො ද ඇත පියා නො ද ඇත (38.10) ධ.අ.ගැ.
 පා සිවුරු ආදී නොනිසා මෙහෙ කෙරෙද (38.14) ධ.අ.ගැ.
 මෙසෙයින් තමන් වියබායන් කරන ධම් සනිදාන සේ පමණ
 සේ පිරිසුදු සේ පිළිවේ වහන සේ දක්වුහු (5.07) ධ.අ.ගැ.
 එසෙ මෙ නො හෝ සියුරු තෙත් පවති ඇ ද ලෙහි මා සියබස්ලකර(33.10)සි.ල.
 දොරවටු ආදී පිරිවැටෙන දොර ඇති සෙනස්තෙහි දොර
 නොපියා නොපිළිපයා ආහොග නොකොට දවහල් බැමැ නොවී නම්(8.03)සි.ව.
 වත් තුබු සඳැ පොහො පවුරුණට ඩහක් නො ද ඇති (37.06) සි.ව.
 නො ඉටු නොවිකැපු නොකල්හි සිවුරු දස දවසක් ඉකුම්වා
 නම් නිසැනිවේ (37.08) සි.ව.
 නොසේ තුබුවාන් සේ තබන්නට එව් මෝ හට ඔවා දී දෙමානොයි.
 එව් සඟවා තුබුව ඇවින් නැති (63.14) සි.ව.

නූතන සිංහලයේ අභාවයට යන ලද නිපාත පදිම විස්තෘතික සංයෝග විශේෂයක් මෙමඟින් අනාවරණය කර ගත හැකි විය.

- උදා :- නොප්
 සේබැවින්
 හය් සැමැගැ
 නො සේ
 නො ද ඇති
 නො බැරි හොත්
 නො සුව කල්හි
 ඉතා නොපිළිකල්
 නො යත්
 බඳු සේ
 මවු නො ද ඇත. පියා නො ද ඇත.
 නො නිසා

(නිපාත පද කිහිපයක් අනුයාතව යෙදී මෙම පද සෑදී ඇත.)

භාෂා පරිණාමය පදිම ශබ්දිම පද්ධතියට බලපාන ආකාරය, කේවල නිරූපණ පරිණාමය (Pure representational change) හා විකල්පන පරිණාමය (Alternative change) වශයෙන් ද්විවිධ වේ. මෙම අධ්‍යයනයේ දී විමර්ශනය කරන ලද කේවල නිරූපණ පරිණාමය මගින් කිසියම් අනාවරණය වන්නේ භාෂාවක එක් යුගයක දී භාවිත ව්‍යාකරණ රටාවන් තවත් යුගයක දී වෙනස් හැඩයක් ගන්නා බවයි.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

අමරසේකර. දයා, (2013). මාර්ටින් වික්‍රමසිංහගේ කෘතීන් වල සමාජ මානව විද්‍යාත්මක ලක්ෂණ. කොළඹ. ආර්ය ප්‍රකාශකයෝ.

අභයසිංහ, ඒ. ඒ, (1998). ව්‍යාධිගත සහිත සිද්ධි සඟරාව. කඩවත. අභය මුද්‍රණ ශිල්පියෝ සහ ප්‍රකාශකයෝ.

අමරවංශ, කොත්මලේ, (1969). ලක්දිව සෙල්ලිපි. කොළඹ. සී/ස ඇම්.ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

කරුණාතිලක, ඩබ්.ඇස්., (1989). ඓතිහාසික වාග්විද්‍යා ප්‍රවේශය. කොළඹ. සී/ස ඇම්.ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

කරුණාතිලක, ඩබ්.ඇස්, (1994). සිංහල භාෂාවේ ඉතිහාසය. කැලණිය. සිංහල අධ්‍යයනාංශය. කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය.

කරුණාතිලක, ඩබ්.ඇස්, (2009). සිංහල භාෂා ව්‍යාකරණය. කොළඹ. සී/ස ඇම්.ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

කුලසූරිය, ආනන්ද, (1963). සිංහල සාහිත්‍ය I. කොළඹ. සමන් මුද්‍රණාලය.

කුලසූරිය, ආනන්ද, (1964). සිංහලයේ අභාවව්‍යවක නො නිපාතය. කොළඹ. සිලෝන් යූනිවර්සිටි ප්‍රෙස්.

ගයිර්, විල්හැම්, (1938). සිංහල භාෂාවේ ව්‍යාකරණය කොළඹ. රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තු.

ජයතිලක, කේ, (1993). නූතන සිංහල ව්‍යාකරණයේ මුල් පොත. කොළඹ. ප්‍රදීප ප්‍රකාශකයෝ.

ජයවර්ධන, සෝමපාල, (1993). සිංහල ගුරුපොත. කොළඹ. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

ජයවර්ධන, සෝමපාල, (1995). සිංහල ව්‍යාකරණය. කොළඹ. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

ජයසේකර, වික්‍රා. ජයසේකර, ආනන්ද, (2000). කුලනාත්මක වාග්විද්‍යාව. කොළඹ. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

ඤාණතිලක, හේන්‍රිට්ගෙදර (සංස්.), (1933). සියඛස්ලකර. බලගල්ල. සරස්වතී පිරිවෙන.

තිලකසිරි, සිරි, (1988). සිංහල වියරණ විධි. කො. රත්න පොත් ප්‍රකාශකයෝ.

තිස්ස කුමාර, ආනන්ද, (2003). ධර්මියා අටුවා ගැටපද වියරණ. කොළඹ. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

දිසානායක, කුමාරසිංහ, (2006). සිඛවළඳ ප්‍රදීපය. කොළඹ. එස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

ධම්මානන්ද, හක්වැල්ලේ, ධම්මසිරි, දොඩංගොඩ, (1965). අනුරපුර ලිපි. බොරැස්ගමුව. ශාන්ති ප්‍රකාශකයෝ.

පඤ්ඤාසාර, ඔක්කම්පිටියේ, (2015). ධර්මියා අටුවා ගැටපද ව්‍යාධිගත I, II. කර්තෘ ප්‍රකාශන.

පඤ්ඤාකිත්ති, කොටහේනේ, (1964). සිංහල සාහිත්‍ය කථා 2. කැලණිය. විද්‍යාලංකාර මුද්‍රණාලය.

පරණවිතාන, සෙනරත්, (1962). සීගිරි ගී වියරණ. කොළඹ. රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව.

බලගල්ලේ, විමල්, ජී, (1992). සිංහල භාෂාවේ සම්භවය හා පරිණාමය. කොළඹ. ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

බලගල්ලේ, විමල, ජී., (1996). සිංහල භාෂාවේ ප්‍රභවය හා ප්‍රවර්ධනය. කොළඹ. සංස්කෘතික කටයුතු දෙපාර්තමේන්තුව.

මල්ලවආරච්චි, නිමල්, (2005). සිංහල ගද්‍ය භාෂාවේ විකාශනය. කොළඹ. එස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

රණවැල්ල, සිරිමල්, (2005). සිංහල ගද්‍ය භාෂාවේ විකාශනය. කොළඹ. එස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

රණවැල්ල, සිරිමල්, (2004). සිංහල සෙල්ලිපි වදන් අකාරාදිය. කොළඹ. පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුව.

වික්‍රමසිංහ. මාර්ටින්, (2008). කලියුගය. රාජගිරිය. සීමාසහිත සරස පෞද්ගලික සමාගම.

විජිත, දෙල්ගොඩ, විජිතනන්ද අලුත්වෙල, (සංස්.), *බෞද්ධ සංග්‍රහය (ශ්‍රී ලංකා විද්‍යාදය විශ්ව විද්‍යාලයීය බෞද්ධ සංගමයේ වාර්ෂික සංග්‍රහය)*. කොළඹ. මංගල මුද්‍රණාලය.

විජිත, නාගහපොල, (1964). *අනුරාධපුර සාහිත්‍යය*. කොළඹ. සී/ස ඇම්.ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

විජිතනන්ද, කැලිගම (සංස්.), (1993). *හෙරණසිධ හා හෙරණසිධ විනිස*. කොළඹ. සී/ස සමයවර්ධන මුද්‍රණ ශිල්පියෝ.

විජේසේකර, නන්දදේව (සංස්.), (1990). *අභිලේඛන*. කොළඹ. පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුව.

විමලකීර්ති, මැද උයන්ගොඩ, සොමිනන්ද, නැහින්තේ (සංස්), (1967). *දහම් පියා අටුවා ගැටපදය*. කොළඹ. සී/ස ඇම්.ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

විමලකීර්ති, මැද උයන්ගොඩ, (2004). *ශිලාලේඛන සංග්‍රහය*. කොළඹ. එස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

වීරසූරිය, ජිතසෝම, (2016). *සංස්කෘත කෝෂ සාහිත්‍යය*. කොළඹ. සී/ස. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

ලියනගමගේ, අමරදාස, ගුණවර්ධන, රණවීර, (2004). *අනුරාධපුර යුගය*. කොළඹ. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

ශ්‍රී ලංකා ප්‍රාචීන භාෂෝපකාර සමාගම, (1999). *සිඛවළඳ හා සිඛවළඳ විනිස*. කොළඹ. ශ්‍රී ලංකා ප්‍රාචීන භාෂෝපකාර සමාගම.

සන්නස්ගල, පුඤ්චිඛණ්ඩාර, (1961). *සිංහල සාහිත්‍ය චංශය*. කොළඹ. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

සිද්ධාර්ථ, තංගල්ලේ, (සංස්.), (1955). *සරල සන්න සහිත සිදන් සඟරාව*. අලුත්ගම. ගුණසේකර මුද්‍රණාලය.

සෙනෙවිරත්න, අනුරාධ., (1995). *පුරාණ අනුරාධපුරය*. කොළඹ. පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුව.

සොරත, වැලිවිටියේ ශ්‍රී සුමංගල, (1999). *ශ්‍රී සුමංගල ශබ්ද කෝෂය*. කොළඹ. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

සොරත, වැලිවිටියේ ශ්‍රී සුමංගල, (1999). *සංස්කෘත ශබ්දාර්ණවය*. කොළඹ. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

References

- Chandralal, Dileep, (1984). *Sinhala*. Philadelphia. John Benjamins Publishers North America.
- Chomsky, Noam, (1976). *Reflections on Language*. Glasgow. Williom Collins Sons and Company Limited.
- Geiger, Wilhelm, (1938). *A Grammer of the Sinhalese Language*. Colombo. R.A.S. Ceylon branch.
- Ghatage, A.M., (1962). *Historical Linguistics and Indo Aryan Languages*. Bombay. Univeristy of Bombay.
- Govind, Krishnaji, (1913). *The Na'malinganusasana (Amarakosha) of Amarasimha*. Poona. Law Printing Press.
- Gunasekara, Mendis, (1962). *A Comprehensive Grammar of the Sinhalese Language*. Ceylon. Sri Lanka Sahithya Mandalaya (Academy of Letters).
- Hockatt C.F, (1958). *A Course in Modern Linguistics*. New York: The Nimillan Company.
- Kailainathan, R, (2002). *A Contrastive Study of Tamil and Sinhala Auxillaries Jaffna*. University of Jaffna.
- Karunathillake, W.S, (2012). *Etymological Lexicon of the Sinhalese Language*. Colombo. S. Godage and Brothers (Pvt) Ltd.
- Karunathillake, W.S, (1969). *Historical Phonology of Sinhalese from Old Indo Aryan to 14th Century AD unpublished*. Ph.D Thesis. USA. Cornell University.
- Katamba, Franscis: Stonham, John, (2006). *Morphology*. palgrave Modern Linguistics. U.K: Macmillan Education.
- Masica, Colin P, (1991). *The Indo Aryan Languages*. New York. Cambridge University Press.
- Paranavitana, Senarath, (1970). *Inscriptions of Ceylon (Vol I) Early Brahmi Inscriptions*. Ceylon. The Department of Archeology.
- Paranavitana, Senarath, (2001). *Inscriptions of Ceylon (Vol II) Part II*. Sri Lanka. The Department of Archeology.
- Paranavitana, Senarath, (1970). *Inscriptions of Ceylon (Vol I) Early Brahmi Inscriptions*. Ceylon. The Department of Archeology.
- Ranawella, Sirimal (ed.), (2001). *Inscriptions of Ceylon, Vol V, Part I, Sri Lanka*. The Department of Archeology.
- Ranawella, Sirimal (ed.), (2001). *Inscriptions of Ceylon, Vol V, Part II*. Sri Lanka. The Department of Archeology.
- Sarup, Lakshman, (1967). *The Nighantu and the Nirukta, The oldest Indian treatise on Etymology*. Philology and Semantics, Delhi, Varanasi, Patna. Motilal Nanarasidass Publishers.
- Vardarajacharya, Sri, (2011). *Laghusiddhanthakaumudi a primer of panini's grammar*. Delhi. Motilal Banarasidass Publishers.
- Wijayarathne, D.J, (1956). *History of the Sinhalese Noun*. Colombo.
- Yates, Jean, (1999). *The Ins and Outs of Prepositions*. Newyork. Barrons Educational Series.
- Williams, Monier, (1851). *A Sanskrit English Dictionary Oxford*. London. Wm, H. Allen and Company.

දෙමළ ක්‍රියාමූල වර්ගීකරණය හා පිණිසාර්ථ ක්‍රියා රූප
සාධනය පිළිබඳ අධ්‍යයනයක්

A Study of the Classification of Verb Roots and Formation of Infinitive Verbs in Tamil Language

Ven. Udagaladeniye Dhammawimala Thero

Abstract

The family of Dravidian languages claims a long history. Tamil, a language belonging to this family, holds a significant place among many languages which have spread in different parts of the world. It is one of the most spoken thirty languages worldwide. The current trend in Sri Lanka regarding the Tamil language and its usage is commendable. The necessity of learning Tamil in Sri Lanka today ranges from daily communication to official and national purposes. In this background, regardless of the age barrier, many make an immense effort to learn the language. Especially, learning Tamil is seen as an important aspect in creating harmony between different ethnic groups in the country. In the study of Tamil as a second language, grammatical knowledge plays a vital role. It is to be noted that the infinitive form of a verb, which stands as the basis for many grammatical units, is crucial since it forms many verbs. Thus, it is marked as an important point in the usage of the Tamil language. The verb roots in traditional Tamil grammar are categorized into strong verbs and weak verbs. However, it is observed that students who learn Tamil as a second language find it problematic in understanding this. Therefore, this research aims at classifying the said verb roots based on their morphological features in order to ease the task of learning the language.

Keywords: Infinitive verb form, Second language, Sinhala medium students, Tamil language, Verb root

සාරාංශය

ද්‍රවිඩ භාෂා පවුලට ඇත්තේ දීර්ඝ වූ ඉතිහාසයකි. ලෝකයෙහි ව්‍යාප්ත වී ඇති භාෂාවන් අතර දෙමළ භාෂාවට ද සුවිශේෂ තැනක් හිමි වේ. දැනට ලෝකයෙහි බහුලව භාවිත වන භාෂා තිහ අතරට දෙමළ භාෂාව ඇතුළත්ව තිබීමෙන්ම ඒ බැව් තහවුරු වේ. අප රට තුළ වර්තමානයේ දෙමළ බස හා එහි ව්‍යවහාරය පිළිබඳ ඇතිවී තිබෙන ප්‍රවණතාව ප්‍රශංසනීය වේ. තත් භාෂාධ්‍යයනය සම්බන්ධයෙන් ජාතික මට්ටමේ සිට බිම් මට්ටම දක්වා ඇතිවී තිබෙන ප්‍රබෝධය හා එහි ආවශ්‍යකභාවය අන්කවරදාටත් වඩා තීව්‍ර වී ඇත. එබැවින් දෙමළ භාෂාව, දෙවන බස ලෙස ඉගෙනීමට වයස් හේදයකින් තොරව බොහෝ දෙන උත්සාහ කරති. එය අපේ රටේ ජාතික සමගියට ඉවහල් වන බව පැහැදිලිය. දෙවන බසක් ලෙස දෙමළ භාෂාධ්‍යනයේදී එය පහසුවෙන් ග්‍රහණය කර ගනු වස් ව්‍යාකරණමය ශ්‍රේණියෙන් ලබාදෙන්නේ නොමඳ පිටුවහලකි. දෙමළ භාෂාවේ ව්‍යාකරණ අංශ සමූහයකට මූලික වන පිණිසාර්ථ ක්‍රියා රූපය ඉතාමත් වැදගත් ක්‍රියාරූපයකි. එයට හේතුව නම් එය දෙමළ භාෂාවේ බොහෝ ක්‍රියාරූප සාධනයට බෙහෙවින්ම උපකාරීවීමයි. එකී ක්‍රියාරූප සාධනයට හැකියාව ඇති කරගැනීම, භාෂා භාවිතයට බෙහෙවින් අවශ්‍ය වේ. එබැවින් මෙම අධ්‍යයනයේදී බලාපොරොත්තු වන්නේ එම ක්‍රියා රූප සාධනය සිද්ධ වන ආකාරය පැහැදිලි කිරීමයි. දෙමළ සාම්ප්‍රදායික ව්‍යාකරණයෙහි ක්‍රියාමූල වර්ගීකරණය කොට ඇත්තේ ප්‍රබල ක්‍රියා (Strong verbs) දුබල ක්‍රියා (Weak verbs) යනුවෙනි. නමුත් එය දෙවන බසක් ලෙස දෙමළ හදාරන ශිෂ්‍යයන්ට ගැටලු සහගත බවක් ඇතිකරවන බව පෙනේ. එම නිසා ක්‍රියා මූලයේ රූපීය ලක්ෂණ පදනම් කරගෙන අධ්‍යයනය කාර්යයෙහිලා පහසු වන අන්දමට එකී ක්‍රියා මූල වර්ගීකරණය කොට දැක්වීම මෙම පර්යේෂණයේ අරමුණයි.

ප්‍රමුඛ පද : දෙමළ භාෂාව, සිංහල මාධ්‍ය ශිෂ්‍යයන්, දෙවන බස, ක්‍රියාමූලය, පිණිසාර්ථ ක්‍රියා රූපය

1. හැඳින්වීම

භාෂාව, මානව සත්ත්වයා තනෙසර්ගිකව (Intrinsic) ලැබූ උසස්ම දායාදය බව අවිවාදාත්මක කාරණයකි. මානව සංහතියේ සුසංවර්ධනයෙහිලා භාෂාව ඉටුකරන කාර්යභාරය අත්කිසිවකට සමකළ නොහැකිය. එමනිසා සාමාජික ක්‍රියාවලියේ දී අතිශයින්ම වැදගත් වන සාධකය වන්නේ භාෂාවයි. මානව සංස්කෘතියේ තිරසාර පැවැත්ම ද භාෂාව ලෙස හඳුන්වා දිය හැක්කේ එම නිසාය. සාමාජික ක්‍රියාවලිය පුළුල්වත්ම මානව අවශ්‍යතා වැඩිවීම ස්වාභාවිකය. මානව අවශ්‍යතා වැඩිවීම පදනම්ව මාතෘ භාෂාවට අමතරව දෙවන භාෂාවක අවශ්‍යතාව ඇතිවිය හැකිය. ඒ සමාජයෙන් සමාජය, රටින් රට මුහුණිම සඳහාය. ඒ හරහා මුළු ලොවම වර්තමානය වන විට විශ්ව ගම්මානයක් (Global Village) බවට පත්ව ඇත. මේ හේතුවෙන් සමස්ත ජනවර්ගයාම දැනුවත්ව හෝ නොදැනුවත්ව විවිධ සංස්කෘතීන් හා සංස්පර්ශව (Contact) ක්‍රියා කරයි. සමහරෙක් ස්වකීය පෞද්ගලික අරමුණු පෙරදැරිව ක්‍රියාකරන අතර සමහරෙක් පොදු අවශ්‍යතා මූලිකව ක්‍රියා කරති.

ද්‍රාවිඩ භාෂා පවුලට හා තත් භාෂාවන්ට ඇත්තේ දීර්ඝ වූ ඉතිහාසයකි. නූතනයේ ව්‍යවහාර කරනු ලබන භාෂා හා උපභාෂා හැත්තෑවකට ආසන්න ප්‍රමාණයක් මෙම භාෂා පවුල නියෝජනය කරයි. දෙමළ, මලයාලම්, කණ්ණඩා, තෙලිඟු, තුලු හා කොඩිඟු වැනි භාෂාවන්ගේ මාතෘ භාෂාව ද්‍රවිඩ භාෂාවයි. ද්‍රවිඩ, දම්ඵ, දම්ළ, තම්ළ, දෙමළ යන විවිධ වචනවලින් මෙම බස හැඳින්වේ. වියතුන්ගේ නිර්වචනයට අනුව දම්ළ යන වචනයෙහි තේරුම 'අමාව' හෙවත් 'මිහිර' යන්නයි. තත් දම්ළ ශබ්දයාගේ අර්ථය අනුව ඔවුන්ගේ අදහස එසේ වුවද දෙමළ භාෂාව කෙරෙත් මධුර හෝ කර්ණරසායන බවක් ජනිත වන්නේ ද යන්න ඇතැමුන්ට ගැටලුවක්ව පවතී. ද්‍රවිඩ භාෂාමය ව්‍යවහාර, සංවාද ඇසෙන විට ඉන් රළු, කර්කඳ, කයෝර, අප්‍රසන්න, අමිහිරි ස්වභාවයක් ඇතැයි දෙමළ මාතෘ භාෂකයන් නොවන අයට හැඟෙන කාරණයකි. දෙමළ ශබ්දෝච්චාරණ ස්වරූපය පදනම්කොටගෙන එවන් අදහසක් සාමාන්‍ය ලෝකයා තුළ ඇතිවීම බලාපොරොත්තු විය යුත්තකි. දෙමළ භාෂාව පිළිබඳ යථෝක්ත කයෝරාර්ථය, අදහස සමාජගතවීම තුළ මෙම භාෂාව පඨන, පාඨන, උද්ග්‍රහණ කාර්යයෙහි බොහෝ දෙනා මන්දෝත්සාහී වීමට හේතුවක් කරගනිති. උක්ත අදහස සමාජගතවීමේ මෙබඳු පරිසරයක් තුළ මීට වඩා යමක් මෙම භාෂාව සම්බන්ධයෙන් බලාපොරොත්තුවිය නොහැකි බැවිනි. එහෙත් මෙම භාෂාව මනා ලෙස හැදෑරීමේදී පෙනීයන විශේෂ කරුණ නම් දෙමළ භාෂාව හා සාහිත්‍යය වූ කලී දිව්‍යමය මිජාවක්, අමාවක්, සුධාවක් හෝ අමාත්‍යයක්ම බවයි. දෙමළ භාෂාව මාධ්‍ය කොටගත් සුවිසල් මෙන්ම ඉතා උසස් සාහිත්‍යයක් පවතී. තදනූතන සංස්කෘතිය භාෂාවේ සජීවිත්වය ඔපවටීම කරන්නකි. භාෂා හා සාහිත්‍යාධ්‍යයනය තුළින් එකී කාරණය තවදුරටත් සාක්‍ෂාත්කර ගත හැකිය.

දෙමළ භාෂාව, භාෂාවක් ලෙස ලෝක ව්‍යාප්තියට පත්වී තිබීමට අමතරව, ලාංකික අපට එය වැදගත් වනුයේ අපේ දේශයේ රාජ්‍ය භාෂාවක් වශයෙන් එකී භාෂාව භාවිත කිරීමයි. ජන කොට්ඨාස කිහිපයක් ජීවත්වන ලංකාව තුළ වර්තමානය වනවිට දෙවන භාෂා ඉගැන්වීම හා ඉගෙනගැනීම යන කාරණද්වය පිළිබඳ පුළුල් සාකච්ඡාවක් ගොඩනැගී ඇති බව පෙනේ. රාජ්‍ය මට්ටමෙන් ඒ සඳහා නොයෙක් අණපනත් සකස් කෙරෙමින් පවතී. එයම භාෂා ඉගැන්වීම හා ඉගෙනගැනීම සඳහා ප්‍රමාණවත් නොවන අතර, දෙවන බසක් ඉගැන්වීම සඳහා නව ක්‍රමවේදයන් හඳුන්වා දීමට යුහුසුලුව ක්‍රියා කළ යුතුව ඇත.

සිංහල මාතෘ භාෂකයා දෙවන බසක් ලෙස දෙමළ බස හැදැරීමේදී මුහුණපාන ගැටලු අතර ක්‍රියා පදයෙහි භාවිතය කෙබඳු ආකාර විය යුතුද යන්න යම් තරමක ගැටලු සහගත තත්වයකට පත්ව සිටින බව දැකගත හැකිය. එයට හේතුව සාම්ප්‍රදායික දෙමළ ව්‍යාකරණය තුළ ක්‍රියා පදය ප්‍රබල ක්‍රියා හා දුබල ක්‍රියා යනුවෙන් වර්ගීකරණය කර තිබීමයි. මෙසේ වර්ගීකරණය කිරීමට පදනම් වූ කාරණය ගැන පැහැදිලි විස්තර කිරීමක් දැකගත නොහැකිය. එහෙයින් සිංහල මාතෘ භාෂාව කරගත් භාෂකයා දෙවන බසක් ලෙස දෙමළ ඉගෙනගැනීමේදී යම් අසීරුතාවකට ලක්වීම ස්වාභාවිකය. කරුණු එසේ වුවද දෙමළ ක්‍රියා පදය ඉගැන්වීම හා එහි භාවිතය කෙරෙහි ව්‍යවහාරික වාග්විද්‍යා සිද්ධාන්තයනට අනුව නව ක්‍රමවේදයක් පිළිබඳ අවධානයට ලක් කරනු ඇත.

2. පර්යේෂණ ගැටලුව

දෙමළ භාෂාවේ පිණිසාර්ථ ක්‍රියා රූපය වැදගත් ක්‍රියාරූපයකි. එයට හේතුව නම් එය දෙමළ භාෂාවේ බොහෝ ක්‍රියාරූප සාධනයට බෙහෙවින්ම උපකාරීවීමයි. එකී ක්‍රියාරූප සාධනයට හැකියාව ඇති කරගැනීම භාෂා භාවිතයට බෙහෙවින් අවශ්‍ය වේ. එබැවින් මෙහිදී බලාපොරොත්තු වන්නේ එම ක්‍රියා රූප සාධනය සිද්ධ වන ආකාරය පැහැදිලි කිරීමයි. ඇතැම් ග්‍රන්ථවල ක්‍රියාපද වර්ගීකරණය කොට ඇත්තේ ප්‍රබල ක්‍රියා (Strong Verbs), දුබල ක්‍රියා (Weak Verbs) නමිනි. දෙවන බසක් ලෙස දෙමළ ඉගෙන ගැනීමේදී සිංහල මාතෘ භාෂකයාට යටෝක්ත වර්ගීකරණය යම් ආකාරයක සංකීර්ණ කාරණයක් බවට පත්ව ඇත. එමනිසා මෙහිදී ක්‍රියා මූලයේ රූපීය ලක්ෂණය පදනම් කරගෙන දෙවන භාෂාවක් ලෙස දෙමළ භාෂාව ඉගැන්වීමේදී ක්‍රියා පද භාවිතය, ඉගැන්වීමේ ක්‍රමවේද කෙසේ සකස් කළ යුතුද? යන්න මෙහි පර්යේෂණ ගැටලුවයි.

3. සාහිත්‍ය විමර්ශනය

ආචාර්ය ග්‍රෝල් (Dr.Graul) ක්‍රියා මූලය වර්ග දහතුනකට වර්ගීකරණය කරයි. දෙමළ මාතෘ භාෂකයෝ මෙම වර්ගීකරණය ප්‍රධාන කරගෙන ක්‍රියා පදය උගනිති. එහෙත් දෙවන බසක් ලෙස දෙමළ ඉගැන්වීමේ දී දෙමළ භාෂාව පිළිබඳ ප්‍රාමාණික උගතුන් වන මහාචාර්ය සුසින්දිරරාජා (පේරාශිගියාර් ආචාර්ය), මහාචාර්ය සන්මුහදාස් (පේරාශිගියාර් ආචාර්ය), මහාචාර්ය එම්. ජී. නුත්මාන්(පේරාශිගියාර් ආචාර්ය), ආර්. ආර්. ආර්. (ආර්. ආර්. ආර්.), වැනි දෙමළ ව්‍යාකරණඥයන් එකම ක්‍රමවේදයක් අනුගමනය කරන ආකාරය දක්නට ලැබේ.

එමෙන්ම දෙමළ පිළිබඳ ප්‍රාමාණික උගතෙකු වන සිංහල මාතෘ භාෂක වර්ග ප්‍රභාත් විජයසිංහ දෙමළ ක්‍රියා මූලය ප්‍රධාන වර්ගීකරණ දෙකක් ඔස්සේ සාකච්ඡා කරයි. ගුණසේන ජයසිංහ විසින් රචිත ප්‍රායෝගික දෙමළ නමැති ග්‍රන්ථයේ ද ක්‍රියා මූලය හෙවත් ධාතුව මූලික වශයෙන් කොටස් දොළොසකට වර්ගීකරණය කර ඇති අතර අතීත ක්‍රියා යනුවෙන් තවත් ක්‍රියා මූල කිහිපයක් දක්වා ඇත.

පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

ජේම්ස් ඩබ්ලිව්. ගේයර්, ඩබ්ලිව්.එස්. කරුණාතිලක, එස්. සුසින්දිරාජා යනාදී විසතූන් විසින් සම්පාදිත දෙමළ භාෂා විශාකරණය සම්බන්ධ ග්‍රන්ථ අධ්‍යයනය මගින් මෙම පර්යේෂණය සඳහා අවශ්‍ය දත්ත ඒකරාශී කර ගන්නා ලදී. එමෙන්ම දෙමළ මාතෘ භාෂක ගුරුවරුන් හා දෙවන බසක් ලෙස දෙමළ උගන්වනු ලබන ගුරුවරුන් සමග සම්මුඛ සාකච්ඡා වල නිරතවෙමින් අවශ්‍ය දත්ත ලබා ගන්නා ලදී. තවද දිවයිනේ විවිධ ආයතනවල පැවැත්වෙන දෙමළ භාෂා පාඨමාලාවල අධ්‍යයන අධ්‍යාපන කාර්යයෙහි නිරත වන පුද්ගලයන් සමග ද සම්මුඛ සාකච්ඡා වල නිරතවෙමින් දත්ත ලබා ගන්නා ලදී. මෙම දත්ත විශ්ලේෂණය කරමින් නිගමනවලට එළඹීම මෙහි පර්යේෂණ ක්‍රමවේදයයි.

4. සකච්ඡාව

ක්‍රියා පද වර්ගීකරණය සතරාකාරය. එය පහත දැක්වේ

- ක්‍රමවත් ක්‍රියා පද - i
- ක්‍රමවත් ක්‍රියා පද - ii
- ක්‍රමවත් ක්‍රියා පද - iii
- අක්‍රමවත් ක්‍රියා පද

ඒ අනුව එම වර්ගීකරණය මෙසේ හඳුනාගනිමු.

➤ ක්‍රමවත් ක්‍රියා පද - i

- ශ්‍රී හා ඥ යන ස්වරවලින් අවසන් වන ක්‍රියා මූල²⁹

පාද	(ථ + අ + ඌ + ශ්‍රී)	ඉගෙනගන්නවා
ත‍්‍රුණි	(ඝ + උ + ශ්‍රී + ශ්‍රී)	නානවා
සඤ්ඡි	(ඡ + අ + ඊ + ඡ + ශ්‍රී)	මුණගැහෙනවා
චාචි	(ච් + ඔ + ඡ + ශ්‍රී)	කියවනවා
චොචි	(ච් + ඉ + ඡ + ශ්‍රී)	කල්පනා කරනවා
සඤා	(ඡ + අ + ඊ + ඡ)	උයනවා
ච්‍රිඤා	(ඊ + ශ්‍රී + ශ්‍රී + ඡ)	සිතනවා
ච්‍රිඤා	(ඝ + අ + ඡ + ඡ)	කතාකරනවා
ච්‍රිඤා	(ඝ + ශ්‍රී + ඌ + ඡ)	ලැබෙනවා
ච්‍රිඤා	(උ + ඡ + ඡ)	උපයනවා

²⁹ ක්‍රියා මූලය අවසන් වනුයේ ශ්‍රී හා ඥ යන ස්වරවලින් නිසා මෙතමින් මෙහිදී හඳුන්වා ඇත.

• මූල භ්‍රස්වයක් සහිත උ අන්ත අකුරු දෙකේ ක්‍රියා මූල

ඈ	(ඈ + ඌ + උ)	ගන්නවා
ඉ	(ඉ + ඊ + ඌ + උ)	නාන්සිවෙනවා
ඊ	(ඊ + ඉ + ඌ + උ)	සම්බන්ධ කරනවා
උ	(උ + ඉ + ඌ + උ)	දෙනවා
ඌ	(ඌ + ඉ + ඊ + උ)	ඉවසනවා

• මූල භ්‍රස්වයක් (කෙටි ස්වරයක්) සහිත අ අන්ත අකුරු දෙකේ ක්‍රියා මූල

ඒ	(ඒ + ඔ + ඊ + අ)	විවෘත කරනවා
ඈ	(ඈ + අ + ඊ + අ)	අමතක කරනවා
ඉ	(ඉ + අ + ඌ + අ)	ඇවිදිනවා
ඊ	(ඊ + අ + ඊ + අ)	ඉඟිලෙනවා
උ	(උ + ඊ + අ)	මැරෙනවා

• දීර්ඝ ස්වරයකින් පසුව ඇති ඊ අන්ත ක්‍රියා මූල

ඈ	(ඈ + ඊ + ඊ)	එකතු වෙනවා/ බැඳෙනවා
ඉ	(ඉ + ඊ + ඊ)	බලනවා
ඊ	(ඊ + ඊ)	ආකර්ෂණය වෙනවා
උ	(උ + ඊ + ඊ)	දාඩිය දානවා
ඌ	(ඌ + ඊ + ඊ)	අවසන් කරනවා

➤ ක්‍රමවත් ක්‍රියා පද - ii

➤ ක්‍රියා මූලය ...ඊ ඊ සහ ...ඉ ඉ වලින් අවසන්ව ඇති ක්‍රියා පද

ඈ	(ඈ + ඊ + ඉ + ඉ + ඊ)	කනවා
ඉ	(ඉ + ඊ + ඉ + ඉ + ඉ)	අඬගෙනවා
ඊ	(ඊ + ඈ + ඈ + ඈ + ඊ + ඊ + ඊ)	සුදානම්වෙනවා
උ	(උ + ඊ + ඊ + ඊ + අ + ඉ + ඉ)	සිඹිනවා
ඌ	(ඌ + ඊ + අ + ඉ + ඉ)	අයකරනවා
ඍ	(ඍ + අ + ඉ + ඊ + ඊ)	බෙදෙනවා
ඎ	(ඎ + අ + ඉ + ඊ + ඊ + ඊ)	වගාකරනවා
ඏ	(ඏ + ඊ + ඊ + ඊ + ඊ + ඉ)	සීරගත කරනවා
ඐ	(ඐ + අ + ඊ + ඉ + ඉ + ඉ)	තක්සේරුකරනවා
එ	(එ + ඉ + ඉ + ඉ)	සමානකරනවා
ඒ	(ඒ + ඊ + ඊ + ඊ + ඊ + ඉ)	බරකිරනවා
උ	(උ + ඈ + ඈ + ඈ)	අවමුගසනවා
ඌ	(ඌ + ඉ + ඊ + ඊ)	සුද්ධකරනවා
ඍ	(ඍ + ඊ + ඊ + ඊ + ඉ)	අණදෙනවා/ දිවුරනවා
ඎ	(ඎ + අ + ඊ + ඉ + ඉ + ඉ)	ගතගන්නවා

කණ්ඩුපටු	(ක් + අ + ශ් + ඌ + අ + ට් + පටු)	අමාරුවෙන්වා
පයටු	(ට් + ය + ට් + පටු)	බයවෙන්වා
குண்படு	(ක් + උ + ණ් + අ + ට් + පටු)	සුවවෙන්වා
பாடுபடு	(ට් + ඔ + ඌ + උ + පටු)	මහත්සීවෙන්වා
செயற்படு	(ඡ් + ආ + ය් + අ + ඊ + පටු)	සිදුවෙන්වා
வெட்கப்படு	(ව් + ආ + ඌ + ක් + අ + ට් + පටු)	ලැජ්ජාවෙන්වා
தேவைப்படு	(ඡ් + ආ + ව් + ඝ + ට් + පටු)	අවශ්‍යවෙන්වා
அகப்படு	(අ + ක් + අ + ට් + පටු)	අඩංගුවෙන්වා
அவசரப்படு	(අ + ව් + අ + ඡ් + අ + ඊ + අ + ට් + පටු)	ඉක්මන්වෙන්වා

➤ ක්‍රමවත් ක්‍රියා පද - iii

- **උ** අන්ත ක්‍රියාපද (මූල භුක්තියක් සහිත උ අන්ත අකුරු දෙකේ ක්‍රියාපද හා ක්‍රමවත් අංක ii දී හමු වූ ක්‍රියා මූල හැර)

அனுப்பு	(අ + ණ් + උ + ට් + ට් + උ)	යවනවා
திரும்பு	(ඡ් + ඔ + ඊ + උ + ම් + උ)	හැරෙනවා
காட்டு	(ක් + ඔ + ඌ + ඌ + උ)	පෙන්වනවා
ஆடு	(ඔ + ඌ + උ)	නටනවා
ஔடு	(ඉ + ඌ + උ)	දුවනවා
தேடு	(ඡ් + ආ + ඌ + උ)	සොයනවා
பாடு	(ට් + ඔ + ඌ + උ)	ගයනවා
உதவு	(උ + ඡ් + ව් + උ)	උදව් කරනවා
பழகு	(ට් + අ + ඡ් + අ + ක් + උ) පුහුණු	වෙන්වා/ පුරුදු වෙන්වා
கழுவு	(ක් + අ + ඡ් + උ + ව් + උ)	සෝදනවා
குழறு	(ක් + උ + ඡ් + අ + ඊ + උ)	කෑගහනවා
வீசு	(ව් + ෆ් + ඡ් + උ)	වීසිකරනවා
தங்கு	(ඡ් + අ + ඛ් + ක් + උ)	නතර කරනවා/ නවතිනවා
பூட்டு	(ට් + ණ + ඌ + ඌ + උ)	අගුල දානවා/ පූට්ටි වෙන්වා
பேசு	(ට් + ආ + ඡ් + උ)	කථා කරනවා
மீறு	(ම් + ෆ් + ඊ + උ)	උල්ලංඝනය කරනවා
எண்ணு	(ආ + ණ් + ණ් + උ)	ගණන් කරනවා
தள்ளு	(ඡ් + අ + ආ + ආ + උ)	තල්ලු කරනවා
உள்ளது	(ණ + ඊ + ඊ + උ)	වත් කරනවා
தூக்கு	(ඡ් + ණ + ක් + ක් + උ)	මසවනවා
வாழ்த்து	(ව් + ඔ + ඡ් + ඡ් + ඡ් + උ)	ආශීර්වාද කරනවා
ஏறு	(ආ + ඊ + උ)	නඟිනවා
எழுது	(ආ + ඡ් + උ + ඡ් + උ)	ලියනවා
முன்னேறு	(ම් + උ + ණ් + ණ් + ආ + ඊ + උ)	දියුණුවෙන්වා

➤ අක්‍රමවත් ක්‍රියා පද

- ඉහත ක්‍රම තුනටම අයත් නොවන ක්‍රියා පද

චා	එනවා
චො	යනවා
චා	දෙනවා
චාච	හරිනවා
චාච	ඉන්නවා
චාච	විකුණනවා
චාච	නැවතී ඉන්නවා
චාච	අසනවා/ඉල්ලනවා
චාච	කරනවා
චාච(චා)	යනවා
චාච(චා)	කියනවා
චාච	වැටෙනවා
චාච	අඬනවා
චාච	හානවා
චාච	සිටිනවා
චාච	වෙඩි තියනවා
චාච	දකිනවා
චාච	බඩගානවා
චාච	නින්දා කරනවා
චාච	පෙරළෙනවා
චාච(චා)	කනවා
චාච	වෙනවා
චාච	විදෙනවා
චාච	මැරෙනවා

පිණිසාර්ථ ක්‍රියාරූපය

පිණිසාර්ථ රූපය යනු

නංගී සෙල්ලම් කරන්න එන්න.

නංගී සෙල්ලම් කරන්නට එන්න.

ඉහත වාක්‍යයන්හි සෙල්ලම් කරන්න, සෙල්ලම් කරන්නට යන ක්‍රියා රූප කොටස දෙමළ භාෂාවේ දී ප්‍රකාශ කිරීම සඳහා යෙදෙනුයේ ක්‍රියා මූලයේ ස්වරූපය අනුව f;f හෝ m ප්‍රත්‍යයයි. ඒ අනුව එම ප්‍රත්‍යය එකතු වී සෑදෙන රූපය පිණිසාර්ථ රූපය ලෙස මෙහි දී හඳුන්වනු ලබයි.

නංගී සෙල්ලම් කරන්න එන්න.

තඤ්ඤ (විඤ්ඤාඨ+ ච/ච) විඤ්ඤාඨ චා.

නංගී සෙල්ලම් කරන්නට එන්න.

තඤ්ඤ (විඤ්ඤාඨ+ ච/ච) විඤ්ඤාඨ චා.

තව ද,

නංගී සෙල්ලම් කරන්න යන්න එන්න.

යන වාක්‍යය,

නංගී සෙල්ලම් කරන්නට යන්නට එන්න.

නංගී සෙල්ලම් කිරීම(ට) යන්න(ට) එන්න.

නංගී සෙල්ලම් කරන්න(ට) යෑම(ට) එන්න ලෙස ද ප්‍රකාශ කළ හැකිය. ඒ අනුව එය දෙමළ භාෂාවෙන් ප්‍රකාශ කිරීමේ දී විධාන ක්‍රියාවට මුලින් දක්නට ලැබෙන ක්‍රියා රූප දෙකම පිණිසාර්ථ රූපයෙන් ලිවිය යුතුය. වාක්‍යයක පිණිසාර්ථ රූප කිහිපයක් යෙදිය හැකි බව ද අවධාරණය කරගත යුතුය.

තඟ්ක (විභාග්‍යාද් + උ/ආ) විභාග්‍යාද් භෞත වා.
 නංගී සෙල්ලම් කරන්න යන්න එන්න.

පිණිසාර්ථ ක්‍රියාරූප සාධනය

➤ ක්‍රමවත් ක්‍රියා පද - i³⁰

ක්‍රමවත් ක්‍රියා පද අංක 1ට අයත් ක්‍රියා මූලයන්හි පිණිසාර්ථ රූපය සකසා ගැනීමට ක්‍රියා මූලය අගට **ඝ්ක** ප්‍රත්‍යය එකතු කරමු. පිණිසාර්ථ රූපයෙන් ...ට යන සිංහල අර්ථය දෙයි.

ඉ හා ණ යන ස්වරලින් අවසන් වන ක්‍රියා මූල			
පඳු	} ඝ්ක	පඳුඝ්ක	ඉගෙනගන්න(ට)
ඉඟි		ඉඟිඝ්ක	නාන්න(ට)
සඤ්චි		සඤ්චිඝ්ක	මුණගැසෙන්න(ට)
වාසී		වාසීඝ්ක	කියවන්න(ට)
යොසී		යොසීඝ්ක	කල්පනා කරන්න(ට)
සමා		සමාඝ්ක	උයන්න(ට)
ඤ්ඤා		ඤ්ඤාඝ්ක	සිතන්න(ට)
කඤ්ඤා		කඤ්ඤාඝ්ක	කතාකරන්න(ට)
කීඤ්ඤා		කීඤ්ඤාඝ්ක	ලැබෙන්න(ට)
උඤ්ඤා		උඤ්ඤාඝ්ක	උපයන්න(ට)

මූල භුස්වයක් සහිත උ අන්ත අකුරු දෙකේ ක්‍රියා මූල			
ආඤ්ඤා	} ඝ්ක	ආඤ්ඤාඝ්ක	ගන්න(ට)
ආභ්‍රා		ආභ්‍රාඝ්ක	හානිසිවෙන්න(ට)
ආභ්‍රාඤ්ඤා		ආභ්‍රාඤ්ඤාඝ්ක	සම්බන්ධ කරන්න(ට)
ආභ්‍රාභ්‍රා		ආභ්‍රාභ්‍රාඝ්ක	දෙන්න(ට)
ආභ්‍රාභ්‍රාඤ්ඤා		ආභ්‍රාභ්‍රාඤ්ඤාඝ්ක	ඉවසන්න(ට)

මූල භුස්වයක් (කෙටි ස්වරයක්) සහිත ආ අන්ත අකුරු දෙකේ ක්‍රියා මූල			
ආභ්‍රාභ්‍රා	} ඝ්ක	ආභ්‍රාභ්‍රාඝ්ක	විවාහකරන්න(ට)
ආභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රා		ආභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාඝ්ක	අමතක කරන්න(ට)
ආභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රා		ආභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාඝ්ක	ඇවිදින්න(ට)
ආභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රා		ආභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාඝ්ක	ඉඟිලෙන්න(ට)
ආභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රා		ආභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාභ්‍රාඝ්ක	මැරෙන්න(ට)

³⁰ මෙහිදී මෙම වර්ගීකරණය කර ඇත්තේ කාලත්‍රය ඇතුළු අනෙකුත් ක්‍රියා රූප සාධනයේ පහසුව සලකාගෙනය.

මූල භුජවයක් (කෙටි ස්වරයක්) සහිත අ අන්ත අකුරු දෙකේ ක්‍රියා මූල			
තිර	} ක්ක	තිරුක	විවාහකරන්න(ට)
මර		මරුක	අමතක කරන්න(ට)
රු		රුක	ඇවිදින්න(ට)
පර		පරුක	ඉගිලෙන්න(ට)
ඉර		ඉරුක	මැරෙන්න(ට)

දීර්ඝ ස්වරයකින් පසුව ඇති ිර් අන්ත ක්‍රියා මූල			
ශේර්	} ක්ක	ශේර්ක	එකතුවෙන්න(ට)/ බැඳෙන්න(ට)
පාර්		පාර්ක	බලන්න(ට)
ෆර්		ෆර්ක	ආකර්ෂණය වෙන්න(ට)
විචාර්		විචාර්ක	දැඩිය දාන්න(ට)
තීර්		තීර්ක	අවසන් කරන්න(ට)

➤ ක්‍රමවත් ක්‍රියා පද - ii

ක්‍රමවත් ක්‍රියා පද අංක ii ට අයත් ක්‍රියා පදයන්හි අග තිබෙන **උ** වෙනුවට **අ** ආදේශ කර පිණිසාර්ථ රූපය සාදාගත හැකිය.

ක්‍රියාමූලය ...ඉරු සහ ...පරු වලින් අවසන්ව ඇති ක්‍රියා මූල			
ශාප්පිරු	} උ + අ	ශාප්පිඋ	කන්න(ට)
ඝාප්පිරු		ඝාප්පිඋ	අඬගන්න(ට)
ඛෙඟිකිකිරු		ඛෙඟිකිකිඋ	සුදානම්වෙන්න(ට)
මුත්තමිරු		මුත්තමිඋ	සිඹින්න(ට)
අරුචිරු		අරුචිඋ	අයකරන්න(ට)
පඟ්කිරු		පඟ්කිඋ	බෙදන්න(ට)
පචිරිරු		පචිරිඋ	වගාකරන්න(ට)
චිරුචිරු		චිරුචිඋ	සිරගත කරන්න(ට)
මනිප්පිරු		මනිප්පිඋ	තක්සේරුකරන්න(ට)
ඉප්පිරු		ඉප්පිඋ	සමානකරන්න(ට)
ඛිරුචිරු		ඛිරුචිඋ	බරකිරන්න(ට)
අප්පිරු		අප්පිඋ	අවිචුලසන්න(ට)
පොරිරු		පොරිඋ	යුද්ධකරන්න(ට)
චුඛෙඟ්චිරු		චුඛෙඟ්චිඋ	අනෙදෙන්න(ට)/දිවුරන්න(ට)
චුඛෙඟ්පිරු		චුඛෙඟ්පිඋ	ගහගන්න(ට)

කஷ්ට්‍ය		කණ්ඩු	අමාරුවෙන්(ට)
පාඨ		පාඨ	බයවෙන්(ට)
පුස්තක		පුස්තක	සුවවෙන්(ට)
පාඨ		පාඨ	මනස්සිවෙන්(ට)
පොත		පොත	සිදුවෙන්(ට)
විකුණ		විකුණ	ලැජ්ජාවෙන්(ට)
විකුණ		විකුණ	අවශ්‍යවෙන්(ට)
විකුණ		විකුණ	අධ්‍යයනයෙන්(ට)
විකුණ		විකුණ	ඉක්මන්වෙන්(ට)

➤ ක්‍රමවත් ක්‍රියාපද - iii

මෙහිදී ද ක්‍රමවත් ක්‍රියා පද අංක iiට අයත් ක්‍රියා පදවල මෙන්ම අග තිබෙන 2 වෙනුවට 1 ආදේශ කර පිණිසාර්ථ රූපය සාදාගත හැකිය.

2 අන්ත ක්‍රියාපද (මූල ප්‍රස්ථයක් සහිත 2 අන්ත අකුරු දෙකේ ක්‍රියාපද හා ක්‍රමවත් අංක ii දී හමු වූ ක්‍රියා මූල හැට)			
අනුභව	උ + 2 අ	අනුභව	යවන්න(ට)
තිරුමු		තිරුමු	හැරෙන්න(ට)
කාඳු		කාඳු	පෙන්න(ට)
ආල		ආල	නවන්න(ට)
ඉල		ඉල	දුන්න(ට)
තේල		තේල	සොයන්න(ට)
පාල		පාල	ගයන්න(ට)
උතව		උතව	උදව කරන්න(ට)
පමුක		පමුක	පුහුණු වෙන්(ට)/ පුරුදු වෙන්(ට)
කමුඛ		කමුඛ	සෝදන්න(ට)
කුමුඛ		කුමුඛ	කැමැත්ත(ට)
විස		විස	විසිකරන්න(ට)
තඟු		තඟු	නතර කරන්න(ට)/ නවතින්න(ට)
පුඳු		පුඳු	අලල දාන්න(ට)/ පුටු වෙන්(ට)
පේස		පේස	කපා කරන්න(ට)
මිඳු		මිඳු	උල්ලංඝනය කරන්න(ට)
ආණ්ඩු		ආණ්ඩු	ගණන් කරන්න(ට)
තඟු		තඟු	තල්ලු කරන්න(ට)
ආණ්ඩු		ආණ්ඩු	වක් කරන්න(ට)
තාඟු		තාඟු	ඔසවන්න(ට)
වාඟු	වාඟු	ආශීර්වාද කරන්න(ට)	
ආණ්ඩු	ආණ්ඩු	නඟින්න(ට)	
ආණ්ඩු	ආණ්ඩු	ලියන්න(ට)	
ආණ්ඩු	ආණ්ඩු	දිසුණුවෙන්(ට)	

5. නිගමනය

සිංහල මාතෘ භාෂකයා දෙවන බසක් ලෙස දෙමළ බස හැදෑරීමේදී ක්‍රියා පදයක මූලය පිළිබඳ අවබෝධය ඇති කරගැනීම අත්‍යවශ්‍යය. ඒ තුළින් ක්‍රියා රූප සාධනය කවරාකාරව සිද්ධවන්නේද පිළිබඳ ස්වාධීනව නමුදු අධ්‍යයනයක නිරත වීමට තරම් හැකියාව ලැබෙනු ඇත. ක්‍රියා මූලයක රූපීය ලක්ෂණ පදනම්ව සිදු කරනු ලැබූ මෙම වර්ගීකරණයේ දී දෙමළ භාෂාවේ ක්‍රියා රූප සාධනය පහසුවෙන් සිද්ධ කර ගත හැකිය.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

කරුණාතිලක, ඩබ්ලිව්. එස්. (2006). *භාෂා සමීක්‍ෂා*. කොළඹ 10, ඇස්.ගොඩගේ සහෝදරයෝ.

කරුණාතිලක, ඩබ්ලිව්. එස්. (2015). *සිංහල භාෂා ව්‍යාකරණය*. ගුණසේන කරුණාතිලක, ඩබ්ලිව්. එස්.(2006). *දෙමළ - සිංහල අකාරාදිය*. කොළඹ 10, ඇස්.ගොඩගේ සහෝදරයෝ.

කෝපරහේවා, සඳගෝමී., අරුණාවලම්, සරෝජනී දෙවී., (2011). *සිංහල භාෂාවේ දෙමළ වචන අකාරාදිය*. කොළඹ. එස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

ගෙයර්, ජේම්ස්. ඩබ්ලිව්., (1999). *ව්‍යවහාර දෙමළ භාෂා ප්‍රවේශය*. (නාගිත, කදුරුගමුවේ. (පරි:). කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය.

ජයසිංහ, ගුණසේන, (2003). ප්‍රායෝගික දෙමළ. විජේසූරිය ග්‍රන්ථ කේන්ද්‍රය. ජයසේකර, ආනන්ද සහ ජයසේකර, චිත්‍රා. (2000). *තුලනාත්මක වාග් විද්‍යාව*. කොළඹ 10. එස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

තිලකරත්න, මිණිවන්. පී, සහ ජීනසේන, බී. එන්., (1990). *දමිළ සාහිත්‍යය, විශ්ව සාහිත්‍යය, සංස්කෘතික කටයුතු පිළිබඳ දෙපාර්තමේන්තුව*.

නඩිරාජා, ආර්, (2016). *දෙමළ භාෂාව අමාරුද?* ත්‍රිභාෂා. රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව.

ධම්මපාල හිමි, වරකාවැහැර, (2000). *දෙමළ ව්‍යාකරණය*. දිවුලපිටිය. සරස්වතී ප්‍රකාශන.

ධම්මරතන හිමි, හිස්සැල්ලේ, (1963). *සිංහලයේ ද්‍රවිඩ බලපෑම්*. දිවුලපිටිය. එච්. ලලිත් නන්දසාර.

ධම්මරතන හිමි, හිස්සැල්ලේ, (2013). *දෙමළ ව්‍යාකරණය*. නයිවල. ශ්‍රී ධම්මරතන බෞද්ධ මධ්‍යස්ථානය.

බලගල්ලේ, විමල්. ජී., (2006). *සිංහල භාෂාවේ සම්භවය හා පරිණාමය*. කොළඹ 10. එස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

විජයසිංහ, වජිර ප්‍රහාන්., (2010). *දෙමළ බසට ප්‍රවේශයක්*. කර්තෘ ප්‍රකාශනයකි, කරංජී ප්‍රින්ට්

විජයසිංහ, වජිර ප්‍රහාන්. (2014). *දෙමළ භාෂා අත්පොත 1 කාණ්ඩය*. ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ. වතුර මුද්‍රණාලය.

විජයසිංහ, වජිර ප්‍රහාන්. (2014). *දෙමළ භාෂා අත්පොත 2 කාණ්ඩය*. ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ. වතුර මුද්‍රණාලය.

විජයසිංහ, වජිර ප්‍රහාන්. (2014). *දෙමළ භාෂා අත්පොත 3 කාණ්ඩය*. ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ. වතුර මුද්‍රණාලය.

ලාංකේය ගෘහ සැලසුම්කරණය කෙරෙහි වාස්තුශාස්ත්‍රීය
සිද්ධාන්තයන්හි බලපෑම

The Influence Of Vastusastra Principles On Sri Lankan House Planning

Ven. Udawela Rewatha Thero

Abstract

Vāstuçāstra is considered as the traditional Indian system of house building. *Vāstuçāstra* theories developed systematically through two schools, north and south, have been created taking into account the variations of the five elements. *Vāstuçāstra* sources cover everything from choosing a plot of land to building a house to designing a roof. The *Vāstuçāstra* theories have had an impact on Sri Lankan house planning. The migrations and invasions that took place from the vijayāvataṛaēya onwards also had a profound effect on the construction industry in Ceylon. Current practices of architecture are riddled with misconceptions. Therefore, it was hoped to study the basic theories in relation to *Vāstuçāstra* source. This research was conducted under the Literary Source Analysis Method. The South Indian texts *Mayamataya* and *Mānasāra* were also cited as the primary sources, as were the North Indian *Vāstuçāstra* texts *viçvakarmaprakāçha* and *aparājitapācchā*. The study of Sri Lankan architecture used the Mahāvāçha as a source of ancient historical literature as well as archaeological information. The ancient work that was known as *Puraamayimata* written in Sri Lanka also was examined. Important information related to the research was also reviewed by conducting interviews with traditional carpenters and masons. This study revealed that many architectural consultants today do not have a good understanding of the basic principles. As a result, it became clear that falsehoods were being socialized. In this research, it was possible to correct errors on the basis of the correct source and reveal formal theories. It was also revealed that Indian *vāstuçāstra* theories have had a profound effect on Sri Lankan architecture since ancient times.

Key words : Architecture, House Planning, Influence, *Vāstuçāstra*

1. හැඳින්වීම

සංස්කෘත ශබ්ද කෝෂයෙහි වාස්තු යන්න අර්ථ කථනය කර ඇත්තේ වාසස්ථානය යනාර්ථයෙනි. වාස්තු යන පදය වාස් (නිවාසේ) ධාතුවෙන් නිපන් වාසය කිරීම යනාර්ථය දෙන පදයකි.³¹ මෙහි ප්‍රාණීන් හෙවත් මිනිසුන් වාසය කරන්නේ ය යනාර්ථයෙන් වාස්තු නම් වන බව වසන්ති ප්‍රාණින: යනු තත් වාස්තු යන නිර්වචනයෙන් පැහැදිලි වේ. වාස්තු යනු පුරුෂ ලිංග හා නපුංසක ලිංග යන ලිංගද්වයෙහි ම වර නැගෙන ද්විලිංගික වචනයකි.³² වාස්තු යන වචනයෙන් ගෙවත්ත, ඉඩම, ගෙබිම, ගෙදර, වසන තැන අර්ථවත් වන බව අලගියවන්ත සංස්කෘත සිංහල ශබ්දකෝෂයෙහි විවරණය වේ.³³ වත්ථුවිජ්ජා යනු පාලි භාෂාවෙහි වාස්තුවිද්‍යාව හඳුන්වන ආකාරයයි. ගොඩනැගිලි සෑදීමට යෝග්‍ය තැන් දැනීමේ ශාස්ත්‍රය ඉන් අර්ථවත් වන බව පාලි සිංහල ශබ්දකෝෂයෙහි නිර්වචනය වේ.³⁴ වත්ථුවිජ්ජා යනු ගෘහය පමණක් නොව ගෙවතු ආරාම හා ඉඩකඩම් ආදියෙහි ගුණ දොස් සලකන විද්‍යාව වන බව දීඝනිකායටදී කථාවෙහි සඳහන් වේ. වත්ථු කම්මං, වත්ථුපරිකම්මං, වත්ථුපරිකිරණං යනුවෙන් වාස්තුවිද්‍යාවට අදාළ පරියාය වචන තුනක් පිළිබඳ ව දීඝ නිකායේ බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රයෙහි සඳහන් වේ.³⁵ ඒ අතර වත්ථු කම්ම යනු පොදුවේ වාස්තුවිද්‍යාව හඳුන්වන පාරිභාෂික වචනයයි. අලුත් ගෘහයන් තැනීම "වත්ථුපරිකම්ම" නම් වේ. "වත්ථුපරිකිරණං" යනු භූමිති පවත්නා උවදුරු දුරු කිරීමට පිළියම් සිදුකිරීමයි. සමරාංගණ සූත්‍රධාරයෙහි එන ශ්ලෝකයට අනුව වාස්තු යනු "වසු" යන පදයෙන් සෑදුණු පදයකි. වසු යන්නෙන් පොළව අර්ථවත් කෙරේ.³⁶ වාස්තු යන වචනයෙන් පොළව මත තනා ඇති සියලු ම ගොඩනැගිලි හඳුන්වන බව සමරාංගණ සූත්‍රධාරයෙහි විවරණයයි. සැබවින් ම භූමිය ම ප්‍රධාන වාස්තුව වේ. (භූරේව මූලාවාස්තු ස්‍යාන් තත්‍ර ව ජාතාන්‍යන්‍යානි හි භ්‍යානාමාදි භ්‍යන්වාදාධාරන්වාජ්ජගතිස්ථිතේ)³⁷ සියලු ම ඉදිකිරීම් සිදු කරනු ලබන්නේ භූමිය මත ය. ඉදිකිරීම්වලට පමණක් නොව සමස්ත ශ්‍රෝකයට ම ආධාර වී ඇත්තේ ද භූමියයි. ඒ නිසා වාස්තු අතර ප්‍රධාන වාස්තුව වන්නේ භූමියයි. මේ අනුව ගෘහය ඉදි කරනු ලබන භූමිය, ඉදිකිරීමට අවශ්‍ය අමුද්‍රව්‍ය, ඉදි කිරීම් ක්‍රියාවලිය යන සමස්තය පොදුවේ වාස්තු වශයෙන් හඳුන්වන බව පෙනේ.

ශ්‍රී ලංකාවේ වාස්තුවිද්‍යාවේ ආරම්භය ප්‍රාග් - බෞද්ධ යුගයේ සිට ම පැවත එන්නකි. එහෙත් පුරාවිද්‍යාත්මක වශයෙන් ඒවා කිසිවක් තහවුරු වී නොමැත. ඒ නිසා ඒ පිළිබඳ හඳුනාගැනීමට උපකාරී වන්නේ ඓතිහාසික මූලාශ්‍රයන්හි දක්වෙන තොරතුරු ය.

³¹ අජ්ජුභාමි, හර්මානිස්, වයි.ඒ., (2008). *වාස්තුවිද්‍යාව හෙවත් ගෘහනිර්මාණ ශිල්පය*, ගුණසේන සහ සමාගම, කොළඹ, ප්‍රස්තාවනාව, iv පිටුව.

³² Williams, Monior, (2005). *Sanskrit -English Dictionary*, Asian Educational Services, New Delhi, ,947-948 pages.

³³ අලගියවන්ත, පුවසති, (2004). *අලගියවන්ත සංස්කෘත සිංහල ශබ්දකෝෂය*, සූරිය ප්‍රකාශන, කොළඹ 10, 715 පිටුව.

³⁴ බුද්ධදත්ත නාහිමි, පොල්වත්තේ, (1998). *පාලි - සිංහල අකාරාදිය*, බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය, නැදීමාල, 430 පිටුව.

³⁵ දීඝනිකාය, *බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රය*, බු.ජ. 20 පිටුව.

³⁶ Devi, Vasudev, Gayatri, (2009). *Vāstu*, Motilal Banarshidass Publishers, Delhi, 6 page.

³⁷ Devi, Vasudev, Gayatri, (2009) *Vāstu*, lal Banarshidass Publishers, Delhi, , 27 page

විජය රාජ කාලයෙන් ඔබ්බට ගෘහ කර්මාන්තය පිළිබඳ තොරතුරු ලබාගැනීමට කිසිදු මූලාශ්‍රයක් නැත. ඒ කාලයේ වාසස්ථාන ලෙසට භාවිත කර ඇත්තේ ගල් ගුහාවන් ය. ගෘහනිමාණ ශිල්පයෙහි උපත ඒ හරහා ඇතිවූයේ යැයි සිතිය හැකි ය. පූච්ච ඉතිහාස යුගයෙහි හෙවත් ගල් ආයුධ සමයේ ගෘහනිමාණයන්ට නිදසුන් වශයෙන් පදියගම්පොළ, තන්තිරිමලේ ගල්ගුහා හා කුවේණිය විසූ ගල් ගුහා වැදගත් වේ.³⁸ පෞරාණිකයන් ස්වකීය වාසස්ථාන වශයෙන් ගල්ගුහාවල විසූ බව බෞද්ධ සභ්‍යත්වයෙන් ද හෙළිදරව් වේ. මුල් අවධියේ හිඤ්ඤත් වහන්සේලාගේ ප්‍රධාන වාසස්ථාන වූයේ ද ගල්ගුහාවන් ය. අනුරාධපුරයේ වෙස්සගිරිය, මිහින්තලේ ගල්ගුහා, රිටිගල, සිතුල්පව්ව ආදී ගල්ගුහා මෙහිලා නිදසුන් වේ.³⁹

ක්‍රි. පූ. හයවෙනි සියවසේ දී ලංකාවට පැමිණි ආර්යයන් ස්වකීය වාසස්ථාන පිහිටුවා ගනු ලැබුවේ මල්වතු ඔය කේන්ද්‍ර කරගෙන ය. ඔවුන්ගේ වාසස්ථාන සඳහා ඉක්මනින් විනාශ වන දූව භාවිත කරන්නට ඇතැයි සිතිය හැකි ය. අනුරාධ නම් කුමාරයා - රාජනේශ - නම් වූ ගොඩනැගිල්ලක් නැනූ බව වංශකථාවන්හි සඳහන් වේ.⁴⁰ ක්‍රි. පූ. 543 - 437 කාලයේ දී විජය රජු - තම්මැන්නා - නමින් නුවරක් ඉදිකර රාජාභිෂේකයට මධුරා පුරයෙන් ඉන්දියානු කම්මන්තකරුවන් (අටලොස් කුලයකට අයත්) දහසක් ගෙන්වා ගත් බව මහාවංසයෙහි සඳහන් වේ. ඔවුනතර

1. ගල් වඩුවන්
2. ලෝහ කම්මන්තකරුවන්
3. ලී කැටයම්කරුවන්
4. විත්‍ර ශිල්පීන්
5. ගෘහ නිමාණ ශිල්පීන්

යන පස් වැදැරුම් කලාකරුවන් සිටින්නට ඇතැයි විශ්වාස කළ හැකි ය. විජයාවතරණය කළ අවධියේ යක්ෂ, නාගාදී ගෝත්‍රයන් විසූ - ලංකාපුර - නමින් හැඳින්වෙන නගරයක් ගැන සඳහන් වේ. විජය රජු හා කුවේණිය අතර ඇතිවූ අර්බුදයේ දී ඇය තම දරු දෙදෙනා පිට නුවර හිඳුවා, ඇය පමණක් ඇතුළු නුවරට ගිය බව මහාවංසයේ එන විස්තරයයි.⁴¹ පිට නුවර හා ඇතුල් නුවර යනු පසුකාලීන ව සංවර්ධනය වූ නගරයන්හි ප්‍රධාන අංගද්වයකි.

මහාවංසයේ විස්තරයන්ට අනුව විජය රජුගේ ඇමතියකු වූ අනුරාධ නම් කුමාරයා විසින් - අනුරාධ ගාම - නමින් ගමක් ගොඩ නගා තිබේ.⁴² විජයගෙන් පසු පණ්ඩුවාස දේව රජ දවස ඔහුගේ මස්සිනා වූ අනුරාධ නම් කුමාරයෙක් එහි ම ජනපදයක් ද ඇති කර ඇත. පණ්ඩුකාභය කුමරු රජ වීමෙන් ස්වකීය රාජධානිය ස්ථාපිත කළේ ද මේ භූමියෙහි ම ය.

විජය කුමාරයා ලංකාවට ගොඩ බට ස්ථානයෙහි තම්බපන්ති නුවර ඉදිකර ඇත. පණ්ඩුවාසදේවගේ මෙහෙසිය වූ හද්දකච්චානාගේ සහෝදර ශාක්‍ය කුමාරවරු 06 දෙනෙක් ලංකාවට පැමිණ ඇත. උපතිස්සගාම, උජ්ජේනි, උරුවෙලා, විජ්ජගාම හා රෝහණගාම පිහිටවන ලද්දේ ඔවුන් විසිනි.⁴³

³⁸ වික්‍රමසිංහ, එස්. ඒ., (1962), හෙළ කලා ඉතිහාසය, මහනුවර එක්සත් මුද්‍රණාලය, මහනුවර. 20 පිටුව.

³⁹ වික්‍රමසිංහ, එස්. ඒ., (1962), හෙළ කලා ඉතිහාසය, මහනුවර එක්සත් මුද්‍රණාලය, මහනුවර. 20 පිටුව.

⁴⁰ මහාවංශය, 7 පරිච්ඡේදය, 57 ගාථාව.

⁴¹ මහාවංශය,

⁴² අමරසිංහ, මාලිංග, (2009), පුරාණ රජමාලිගා, දයාවංශ ජයකොඩි සහ සමාගම, මරදාන. 10 පිටුව

⁴³ අමරසිංහ, මාලිංග, (2009), පුරාණ රජමාලිගා, දයාවංශ ජයකොඩි සහ සමාගම, මරදාන. 11 පිටුව

මේ අනුව ලාංකේය ගෘහ සැලසුම්කරණයෙහි ක්‍රමානිවෘද්ධියට භාරතීය ආභාසය ලැබී ඇති බව පෙනේ. විජය රජු, පණ්ඩුවාසදේව, හද්දකච්චයනාගේ සහෝදරවරු සියලු දෙන ම භාරතීයයෝ වූහ. එපමණක් නොව මධුරා පුරයෙන් පැමිණි අටළොස් කුලයක ශිල්පකරුවෝ ද සියලුදෙනා ම පාහේ භාරතීයයෝ වූහ. භාරතීයයන් විසින් ස්වකීය ශිල්පීය ඥානය සඳහා භාවිත කර ඇත්තේ අග්නි/ස්කන්ධ ආදී පුරාණයන්හි හා පෞරාණික වාස්තුවිද්‍යා ග්‍රන්ථයන්හි භාවිත සිද්ධාන්තයන් ය. ඔවුන්ගේ උපදේශකත්වයෙන් තැනූ ලාංකේය ගෘහ කර්මාන්තයන් ද නගර නිමාණයන් ද තනා ඇත්තේ ඔවුන්ගේ එම ශිල්පීය ඥානය උපයෝගී කරගෙන ය. මේ අනුව මුල්කාලයේ සිට ලාංකේය ගෘහ නිමාණකරණය සඳහා සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යා සිද්ධාන්තයන්හි බලපෑම ලැබී ඇති බව පෙනේ.

2. පර්යේෂණ ගැටලුව

වර්තමානයෙහි වාස්තු උපදේශකයෝ බොහොදෙනෙක් මේ ක්‍ෂේත්‍රයෙහි ව්‍යාවෘත වෙති. එහෙත් ඒ බොහෝදෙනෙක් සතු ව ඇත්තේ පාරම්පරික දකුම මිස මූලාශ්‍රයානුගත අවබෝධයක් නොමැත. වාස්තුශාස්ත්‍රීය ග්‍රන්ථ රචනා වී ඇත්තේ සංස්කෘත භාෂා මාධ්‍යයෙනි. යථෝක්ත වාස්තු උපදේශකයෝ සංස්කෘත භාෂාව පිළිබඳ අල්පඉගැන්වීමක් පමණක් ලබා ඇත. මේ නිසා මූලාශ්‍රය විමසීමට ඔවුන්ට හැකියාවක් නොමැත. ඒ නිසා පාරම්පරික ව හිමි වූ දකුම යාවත්කාලීන නොකොට තබාගෙන තිබීමත් ඔවුහු කටයුතු කරති. මේ නිසා වාස්තුශාස්ත්‍රීය ක්‍ෂේත්‍රය පිළිබඳ වර්තමාන සමාජය තුළ විශ්වසනීයත්වය පලදු වෙමින් පවතී. තව ද ආර්ථික හා සමාජීය වශයෙන් සේවාදායකයන්ට මුහුණ දීමට සිදු වන ගැටලු ද සුළුපමණක් නොවේ. එපමණක් නොව විධිමත් ව ප්‍රායෝගික ව නිර්මාණය කර ඇති මේ ක්‍ෂේත්‍රයෙහි උත්තරීතයට ද මෙය ප්‍රබල අභියෝගයක් වී ඇත. මේ නිසා ලාංකේය ගෘහ සැලසුම්කරණය කෙරෙහි වාස්තුශාස්ත්‍රීය සිද්ධාන්තයන්හි බලපෑම කවරකාරයෙන් සිදු වී ඇද්දැයි විමසීම මෙම පර්යේෂණයෙහි ගැටලුව වේ.

සැබවින් ම ගෘහයක් තැනීම යනු කලාත්මක වූ විද්‍යාවක් වේ. තත් ක්‍ෂේත්‍රය විෂයෙහි ප්‍රාමාණික පුෂ්ටිමත් මූලාශ්‍රයන් සංස්කෘත සාහිත්‍ය ඉතිහාසය සතු වේ. ලාංකේය ගෘහනිර්මාණ සැලසුම්කරණය විධිමත් ව ආරම්භ වීම මෙන් ම ක්‍රමානිවෘද්ධියට පත්වීමෙහිලාත් භාරතීයයන්ගේ නොමඳ ආභාසය ලැබුණි. භාරතීය ගෘහනිර්මාණ සැලසුම්කරණය හැදී වැඩී විකසිත ව පැවතියේ සංස්කෘත මූලාශ්‍රයාගත වාස්තුවිද්‍යාත්මක සිද්ධාන්තාශ්‍රිත ව ය. භාරතීයයන් අතින් ලාංකේය ගෘහනිර්මාණ ශිල්පීයා අවශෝෂණය කර ගනු ලැබුවේ ද යථෝක්ත සංස්කෘත මූලාශ්‍රයාගත වාස්තුවිද්‍යාත්මක සිද්ධාන්ත මිස වෙන මූලාශ්‍රයක් නොවේ. මේ නිසා පුරාණ සමයෙහි සිට ලාංකේය ගෘහසැලසුම්කරණ සිද්ධාන්තයන් කෙරෙහි නොමඳ ව බල පා ඇත්තේ සංස්කෘත මූලාශ්‍රයාගත වාස්තුවිද්‍යාත්මක සිද්ධාන්තයන් බව තහවුරු වේ.

3. සාහිත්‍ය විමර්ශනය

වාස්තුවිද්‍යාව කවදා ආරම්භ වූයේදැයි නිශ්චිත ව නිගමනය කළ නොහැකි ය. ඇත අතීතයෙහි මිනිසුන් කුමන ආකාරයෙන් ජීවත් වූයේ ද යන්න වටහාගත යුත්තේ ඓතිහාසික මෙන් ම පුරාවිද්‍යාත්මක වූ මූලාශ්‍රයන් පාදක කර ගෙන ය. එහෙත් ඇත අතීතයෙහි ගොඩ නගන ලද ගෘහයක කිසිදු නෂ්ටාවශේෂයක් මෙතෙක් හමු වී නොමැත.

එහි දී සාහිත්‍යාත්මක වූ මූලාශ්‍රයන් ඔස්සේ තොරතුරු ගවේෂණය කරන්නට සිදු විය. සාහිත්‍යාත්මක වූ මූලාශ්‍රයන් අතර සාග්වේදය, යජුර්වේදය, සාමවේදය හා අප්‍රවච්චේදය පුරාමිහක සාහිත්‍ය මූලාශ්‍රයන් වශයෙන් පරිශීලනය කරන ලදී. එහි දී වාස්තුවිද්‍යාවෙහි මූලධර්මයන්ට අදාළ දත්ත සමූහයක් සොයා ගැනීමට හැකි විය. භාරතයෙහි විකසිත වූ කාව්‍ය, නාටක, මූර්ති, සංගීත මෙන් ම ආගමික, ආර්ථික, දේශපාලනික හා සාමාජික වූ කරුණු ගවේෂණයේ දී පුරාමිහක මූලාශ්‍රය වන්නේ යථෝක්ත වතුර්වේදයන් ය. ක්‍රමානුකූල ව මිනිසා ගෘහයන් තැනීමට නැඹුරු වූ ආකාරය යථෝක්ත සාහිත්‍ය මූලාශ්‍රයන්හි සඳහන් වේ. එහෙත් ඒ සෑම සාධකයක් ම පාහේ බොහෝ දුරට ඉදිරිපත් වී ඇත්තේ ආගමික සංකල්පාශ්‍රිත ව ය. කෙසේ වෙතත් වීරකාව්‍ය අවධිය වන විට භාරතීය ගෘහනිර්මාණකරණය ඉතා දියුණු අවස්ථාවකට සම්ප්‍රාප්ත ව තිබුණි. මහාභාරත හා රාමායණ යන වසර ගණනක් පුරා සංවර්ධනය වෙමින් පරිපූරණ වූ වීරකාව්‍යද්වයෙහි සඳහන් සාධකයන් මගින් ඒ බව මනාව තහවුරු වේ. වේද ග්‍රන්ථ හා වීරකාව්‍ය අතර කාලසමයේ දී විකසිත වූ පුරාණ නම් ග්‍රන්ථයන් ද ප්‍රස්තුතයෙහිලා වැදගත් මූලාශ්‍රයක් වේ. පසුකලීන ව විකසිත වූ බොහෝමයක් වාස්තුවිද්‍යාත්මක ග්‍රන්ථයන්ට මූලාධාර වූ සිද්ධාන්ත මේ පුරාණ ග්‍රන්ථයන් තුළ සටහන් ව ඇත. මීට අමතර ව සූත්‍ර සාහිත්‍යය අතර ද වැදගත් වාස්තුවිද්‍යාත්මක වූ ඉගැන්වීම් පිළිබඳ දත්ත ශේෂ ව ඇත.

වීරකාව්‍ය අවධියේ දී රාවණ රාජධානිය පාදක කර ගෙන ලංකාවේ ද ඉතා දියුණු ගෘහනිර්මාණ සම්ප්‍රදායක් පැවතී ඇත. එහෙත් ඒ පිළිබඳ ව කිසිදු සාධකයක් මෙතෙක් සොයා ගෙන නැත. වීරකාව්‍ය හා පුරාණ ග්‍රන්ථ හැරුණු විට කොට්ඨාසයේ අර්ථශාස්ත්‍රය ද වැදගත් මූලාශ්‍රයක් වේ. දේශපාලනික, ආර්ථික විෂය කේන්ද්‍රීය අත්පොතක් වශයෙන් ප්‍රකට අර්ථශාස්ත්‍රයෙහි වාස්තුවිද්‍යාත්මක වූ කරුණු රැසක් සංග්‍රහ වේ.

ක්‍රි:පූ: 06වන සියවසේ භාරතයෙහි පහළ වූ ලෝකස්වාමී වූ බුදුරජාණන් වහන්සේ විසින් හඳුන්වා දුන් ආචාර්‍ය හෙවත් හික්කු වාසස්ථාන පිළිබඳ තොරතුරු චුල්ලවග්ග පාළියෙහි මනාව සඳහන් වේ. ඒ හැරුණු විට වාස්තුවිද්‍යාත්මක වැදගත් තොරතුරු ජාතක කථාවන් අතර ද බහුල ව දක්නට ලැබේ.

සංස්කෘත කාව්‍ය සාහිත්‍යය තුළ මහාකාව්‍ය, ගද්‍යකාව්‍ය වැනි කලා මාධ්‍යයන් අතර ද ගෘහනිර්මාණයන් පිළිබඳ ව තොරතුරු සඳහන් වේ. එහෙත් ඒවා කාව්‍යාත්මක වූ වර්ණනා ඔස්සේ ඉදිරිපත් කෙරෙන නිසා ඒවායෙහි සත්‍යතාව පිළිබඳ විමතියක් ඇති වේ.

සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යාත්මක වූ ග්‍රන්ථ රචනා කරන ලද ගුරුකුල සම්ප්‍රදායයන් දෙකක් දක්නට ලැබේ. උත්තර සම්ප්‍රදාය හා දකුණින් සම්ප්‍රදාය යනු තත් සම්ප්‍රදායයද්වයයි. මේ ගුරුකුල සම්ප්‍රදායයන් පාදක කර ගෙන වාස්තුවිද්‍යාත්මක වූ විශාල ග්‍රන්ථ පරම්පරාවක් ද බිහි විය.

පුරාමිහ මූලාශ්‍රය ලෙස දකුණින් ගුරුකුල විසින් නිර්මාණය කරන ලද මයමතය හා මානසාරය ද උත්තර ගුරුකුලය විසින් සම්පාදිත විශ්වකර්මප්‍රකාශ හා අපරාජිතපාවිඡ්ච ද භාවිත කෙරිණි. මීට අමතර ව ද්විතීයික මූලාශ්‍රය ලෙස රාමී රාස් (1812) දී පළ කළ "Essays on the Architecture of Hindus" කෘතිය ද පරිශීලනය කරන ලදී. එම කෘතිය වාස්තුවිද්‍යාත්මක පිළිබඳ පර්යේෂණ මාර්ගය සඳහා මුල් ම අධිතලම සකස් කරන ලද විශිෂ්ට කෘතියයි. ඔහුගෙන් පසුව ආචාර්ය පී.කේ. ආචාර්යාගේ දායකත්වය අතිමහත්ය.

භාරතීය ගෘහ නිර්මාණ ශිල්පය පිළිබඳ ශබ්දකෝෂය ප්‍රකාශයට පත් කිරීම ඔහු විසින් මේ විෂයට සිදු කළ අතිමහත් සේවයයි. පී.කේ. ආචාර්ය මහතා (1927-1946) මනසාර පිළිබඳ වෙළුම් ගණනින් යුතු විශිෂ්ට සංස්කරණයක් එළි දක්වන ලදී. එම කාර්යය සඳහා දශක දෙකකට ආසන්න කාලයක් ඔහු කැප කර ඇත. **Hindu science of architecture** ලෙස වාස්තූශාස්ත්‍රීය ග්‍රන්ථයක් සම්පාදනය කළ ආචාර්ය (ඩී.එන්.) ශුක්ලා ප්‍රාථමික වාස්තූශාස්ත්‍ර ග්‍රන්ථවල දැක්වෙන පරිදි නිවාස සැලසුම් කිරීමේ මූලධර්ම සහ ක්‍රම විවේචනාත්මක ව විශ්ලේෂණය කළේය. ඉන්දියාවේ නිවාස සැලසුම් කිරීමේ පෞරාණිකත්වය සහ ඉන්දියානු නිවාසවල ආරම්භය සහ වර්ධනය පිළිබඳව ද එහි දීර්ඝ ව සාකච්ඡා කර ඇත. බෞතෝ ඩේගන් විසින් (1984) දී **Mayamatam- A treatise of Housing, Architecture and Iconography** පිළිබඳ නිබන්ධනය ප්‍රකාශයට පත් කරන ලදී. ආචාර්ය කුමාරස්වාමි, මහාචාර්ය කේ. ආර්. පිෂාරොති මහතා, ඕ.සී. ගන්ගුලි, ස්ටෙලා හා කුමාරිස්වි සහ තවත් විද්වතුන් කිහිප දෙනෙකු මෙම ක්‍ෂේත්‍රයෙහි සීමාවන් පුළුල් කර ඇත. විභූති චක්‍රබර්ති (1996,) (1998,) (2002), (2005) ශබ්දකලා ආනන්ද් (1999,) (2000,) (2002), ජෝස් ජැකොබ් (2004) ආදී තවත් බොහෝ සමකාලීන විද්වතුන් ද වාස්තූ ශාස්ත්‍රයේ දියුණුව සඳහා දායක වී ඇත.

වාස්තූශාස්ත්‍රීය සිද්ධාන්ත පිළිබඳ යටෝක්ත ප්‍රාථමික හා ද්විතීයික මූලාශ්‍රය භාවිත කළ අතර ලාංකේය ගෘහ සැලසුම්කරණය පිළිබඳ අධ්‍යයනය සඳහා මහාවංශය, ථූපවංශය, බෝධිවංශය ආදී ප්‍රාථමික සාහිත්‍යය මූලාශ්‍රය ද 2008 දී නැවත මුද්‍රණය කරන ලද වයි. ඒ. හර්මානිස් අප්පුහාමි මහතාගේ “ වාස්තුවිද්‍යාව හෙවත් ගෘහනිර්මාණ ශිල්පය” කෘතිය ද පරිශීනය කරන ලදී. මීට අමතර ව (1934) “කේ. ඒ. කුමාරස්වාමි මහතාගේ ඉන්දියාවේ හා ශ්‍රී ලංකාවේ කලා හා ශිල්ප” යන කෘතිය ද වැදගත් මූලාශ්‍රයක් විය.

ලංකාවෙහි බොහෝ කාලයක සිට වඩුවත් විසින් අත්පොතක් ලෙස භාවිත කරන ලද “ පුරාණ මයිමනය” නම් කෘතිය ද ආශ්‍රය කරන ලදී. “ගෙබ්බිල” නමින් ඇති දූතට මුද්‍රණය වී නොමැති පුස්තකාල පොත ද නිරීක්ෂණය කරන ලදී.

සාහිත්‍යය මූලාශ්‍රයන්ට අමතර ව පාරම්පරික වඩුවන්, පෙදරේරුවන් හා වාස්තූ උපදේශකයන් ද හමු වී සම්මුඛ සාකච්ඡා පවත්වා අදාළ තොරතුරු සම්පාදනය කර ගන්නා ලදී.

4. පර්යේෂණ ප්‍රතිඵල

මහින්දාගමනයට පූර්ව ව ලංකාවේ පැවති ගෘහනිර්මාණකරණය පිළිබඳ තොරතුරු ශේෂ ව ඇත්තේ අල්ප වශයෙනි. විජයාවතරණයෙන් ක්‍රමික ව පණ්ඩුකාභය රජදාවස දක්වා ලාංකේය ජනාවාසකරණය සංවර්ධනය වූ ආකාරය පිළිබඳ වැදගත් සාක්ෂි මහාවංසයෙහි සඳහන් වේ. එහෙත් දේවානම්පියතිස්ස රජදාවස “ කාලපාසාද” පිරිවෙන තැනීම සඳහා භාවිත ක්‍රමශිල්ප ඉතා නොදියුණු තත්වයක පැවතිණ. මේ අනුව මහින්දාගමනයට පූර්ව ව නොදියුණු මෙන් ම අවිධිමත් ගෘහනිර්මාණකරණයක් පැවති බව පෙනේ. කෙසේ වෙතත් මහින්දාගමනය හා ඉන් පසු ව සිදු වන දුමින්දාගමනයත් සමග ලංකාවට භාරතීය ශිල්පශ්‍රේණිවල ශිල්පීහු සම්ප්‍රාප්ත වූහ. ලාංකේය ගෘහනිර්මාණකරණය විධිමත් ලෙස ක්‍රමානිවාද්ධියට පත් වූයේ ඔවුන්ගේ ශිල්පීය ඥානය පාදක කර ගෙන ය.

භාරතීය සමාජයෙන් මූලික ඥානය උකහා ගන්නා ලද්දේ වුවත් එම ඥානය දේශීය වූ අනන්‍ය පරිසරයක නවමු ආකාරයකට ව්‍යාප්ත කරන්නට දේශීය ශිල්පීන් සමත්කම් දක්වා ඇති බව ද නොරහසකි. භාරතීය සමාජයෙහි ව්‍යාප්ත ව තිබුණු වාස්තුවිද්‍යාව ඇතුළු සෑම ශිල්පශාස්ත්‍රයක් සඳහා ම බලපෑ ප්‍රධාන මූලාශ්‍රය වූයේ සංස්කෘත ශිල්ප ශාස්ත්‍ර ග්‍රන්ථයන් ය. භාරතීය ශිල්පීය ඥානය හැදී වැඩී විකසිත ව තිබුණේ සංස්කෘත ශිල්පීය සිද්ධාන්තයන් ඔස්සේ ය. මහින්දාගමනය, දුමින්දාගමනය තුළින් ලංකාවට සම්ප්‍රාප්ත වූ ශිල්පශ්‍රේණි සතු වූයේ ද යථෝක්ත සංස්කෘත ශිල්පශාස්ත්‍ර කේන්ද්‍ර කර ගත් තාක්ෂණික ඥානයයි.

මහින්දාගමනයට පූර්ව ව සිදු වූ විජයාවතරණයෙන් පසු ව අනුරාධ, උරුවේල, විජිත ආදී ගම් සංස්කෘතියක් ද ඒ ගම් පදනම් කර ගෙන ගෘහනිර්මාණ සම්ප්‍රදායක් ද ව්‍යාප්ත විය. අනුරාධ, උරුවේල ආදී ගම් ගොඩනගන ලද්දේ ද විජය සමග පැමිණි භාරතීය සංක්‍රමණිකයන් විසිනි. මේ අනුව ඔවුන් සතු වූයේ ද භාරතයෙහි සෑම ශිල්පශ්‍රේණියක් කෙරෙහි ම නොමඳ ව බල පෑ සංස්කෘත මූලාශ්‍රයාගත සිද්ධාන්තයන් ම බව පැහැදිලි වේ. මේ අනුව ගෞරවය සමාජයෙහි ආදියෙහි පටන් ම ගෘහනිර්මාණ සැලසුම්කරණය සඳහා සංස්කෘත මූලාශ්‍රයාගත වාස්තුවිද්‍යාත්මක සිද්ධාන්තයන්ගේ බලපෑම තිබුණු බව තහවුරු වේ.

පණ්ඩුකාභය රජු අනුරාධපුර නගරය සැලසුම් කිරීම පිළිබඳ මහාවංසයෙන් හෙළි වන තොරතුරු සියල්ල ම සංස්කෘත මූලාශ්‍රයාගත වාස්තුවිද්‍යාත්මක සිද්ධාන්තයන්ට සාදාශ්‍රය වීමෙන් මේ වග මනාව තහවුරු වේ. පඬුවස්ඳෙව් රජු පමණක් නොව පණ්ඩුකාභය රජු ද අනුරාධපුර නගර නිමාණයේ දී වාස්තුවිද්‍යාවෙහි හසල ආචාර්යවරුන්ගේ උපදෙස් ලබාගෙන ඇත.⁴⁴ අනුරපුර හෙවත් අනුරාධපුරය නමින් ඔහු විසින් ඉදිකරවන ලද පුරය හෙවත් නගරය හැඳින් වේ.

අනුරාධ නම් ඇමතියා මෙහි පළමු ව වාසස්ථානයක් තැනූ නිසා හා අනුර නැකතින් ආරම්භ කළ නිසා මෙම පුරය, අනුරාධපුර හෙවත් අනුරපුර නමින් හඳුන්වන බව මහාවංසයෙහි සඳහන් වේ.⁴⁵ පණ්ඩුකාභය රජු මෙම නගරය සැලසුම් කරන ලද්දේ නක්ෂත්‍රවේදීන්ගේ ද උපදෙස් රැගෙන බව මේ අනුව පැහැදිලි වේ. වාස්තුවිද්‍යාවේ දී ඕනෑම ගෘහ නිමාණයක් ඉදිකිරීමට ම අදාළ කේන්ද්‍රය හෙවත් ඉදිකිරීම් කරන භූමිය හා එහි අයිතිකරු සලකන්නේ බිරිඳ හා සැමියා වශයෙනි. භූමිය තුළ යම් දෝෂයක් වේ නම් එහි අශුභ විපාක හිමිකරුවාට විදීමට සිදුවන බව වාස්තූ නියමයයි. පණ්ඩුකාභය රජු ද වාස්තූ ශාස්ත්‍රඥයන් ලවා භූමි පරීක්ෂා කර, ජන්ම පත්‍රයන් ද පරීක්ෂා කර අනුර නැකතින් නුවර තැනීම අරඹන්නට ඇත. සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යාවෙහි පිළිගත් සම්ප්‍රදාය ද මෙයයි.

නගරාරම්භයේ දී පමණක් නොව නගරය සැලසුම් කිරීමේ දී ද පණ්ඩුකාභය රජු සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යා සිද්ධාන්තයන් උපයෝගී කරගෙන ඇත. අනුරාධපුරය විධිමත් වූ සංවර්ධිත වූ නගර සැලසුමක් සහිත නගරයක් විය. මේ විධිමත් බව ඇති කිරීමෙහි ලා බෙහෙවින් බලපා ඇත්තේ සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යා සිද්ධාන්තයන් ය. අනුරාධපුර නගරයෙහි රජ මාලිගාව, ආගමික මධ්‍යස්ථාන, උද්‍යාන, ආරක්ෂක දොරටු, විවි, මං මාවත්, පොදු සුසාන භූමියක්, වධකස්ථානයක්, සූතිකාගාරයක්, ආරෝග්‍ය ශාලාවක්, සිවිකා ශාලාවක්,

⁴⁴ මහාවංසය, 10 පරිච්ඡේදය. 75 ශාථාව
⁴⁵ මහාවංසය, 10 පරිච්ඡේදය. 76 ශාථාව

සෞඪ්‍ය ශාලාවක් ආදී වශයෙන් සෑම නගරෝපාංගයක් ම තිබූ බව මහාවංසයෙහි සඳහන් වේ.⁴⁶ මේ නාගරික අංගයන් සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යාත්මක නගර සැලසුමක ද අනිවාර්ය අංගයෝ වෙති. එපමණක් නොව ඒ ඒ අංග වාස්තුවිද්‍යානුකූල ව ඉදි කළ යුතු දිශාවන් ද වේ. අනුරාධපුරය ඒ සිද්ධාන්තානුකූල ව ඒ ඒ නාගරික අංග සුදුසු ස්ථානයන්හි දිශාගත කර ඇති බව පෙනේ.

ඒ අනුව පුරපෝධක වණ්ඩාල, කසලසෝධක, මිනී ඉවත් කරන, සුසාන ගෝපක යන අය සුසාන භූමියෙන් වයඹ/ නිරිත දිග ගමක ද ඒ වණ්ඩාල ගමට ඊසාන දිගින් ඔවුන්ගේ සුසාන භූමිය ද ඒ සුසාන භූමියට උතුරින් වැදී නිවාසය පිහිටවා ඇත. ඒ වැදී නිවාසයන්ට උතුරින් ගාමණී වැව දක්වා තාපසාරාම තනා ඇත. සුසාන භූමියට නැගෙනහිර දිශාවේ ජෝතිය නම් නිගණ්ඨයාගේ ගෘහය ද ගිරි නිගණ්ඨ හා නොයෙක් පාසණ්ඩිකයන්ගේ වාසස්ථාන ද ජෝතියගේ ගෙයට උතුරින්, ගාමණී වැවට දකුණින් පරිබ්‍රාජකාරාමයක් ද තනා ඇත. සිවිකා හා සෞඪ්‍ය ශාලාවක් ද රජු විසින් කරවා ඇත.⁴⁷ සිවිකා යනු ශිවලිංගය තබන තැනක් හෝ සූතිකාගාරයක් විය හැකි අතර සෞඪ්‍ය යනු බ්‍රාහ්මණයන්ගේ පහසුව පිණිස තැනූ ගෘහයක් හෝ ආරෝග්‍ය ශාලාවක් හෝ විය හැකි බවට විශ්වාස කෙරේ.

ඇතුළු නුවර හා පිට නුවර වශයෙන් විධිමත් ලෙස අනුරාධපුර නගරය සැලසුම් කර ඇති බව පෙනේ. මහාවංශ ටීකාවට අනුව මෙම හැඳින්වීම ඉළනාග (ක්‍රි:ව: 33 - 43) කාලයේ සිට පැවති ඇත. එහෙත් සීහලවත්ථුප්පකරණයෙහි කම්බලගහිතවත්ථුවෙහි සඳහන් වීමෙන් ඊටත් පෙර ඉතිහාසයකට මෙම බෙදීම අයත් වන බව පෙනේ. ශ්‍රී මේඝවර්ණ (ක්‍රි : ව: 301 - 328) රජ දවස ද ඇතුළු නුවර හා එහි වූ රජමාලිගාව පිළිබඳ ව සඳහන් වේ. මේ රජුගේ සමයෙන් ශතවර්ෂයකට පමණ පසු පැමිණි පාතියන් හිමියන්ගේ දේශාටන වාර්තාවල ද ඇතුළු නුවර හා පිට නුවර පිළිබඳ තොරතුරු අන්තර්ගත වේ. අනුරාධපුරය දර්ශනීය නගරයක් බවට දියුණු වූයේ මුටසීව රාජ්‍ය සමයේ දී ය.

ඇතුළු නුවරින් ඇත් වූ මහා මේඝවනය ගොඩනංවන ලද්දේ ද මුටසීව රජු විසිනි. නගරයෙහි හතර කොනෙහි දොරටු සතරක් තිබී ඇත. ඒ අතර මඟුල් දොරටුව වශයෙන් සලකන ලද්දේ නැගෙනහිර දොරටුව ය. නගරයට පිසෙන ප්‍රධාන දොරටුව වශයෙන් භාවිත කරන ලද්දේ ද මේ දොරටුවයි.

මිහිඳු මාහිමියන් පළමු ව නගරයට ප්‍රවේශ වූයේ ද මේ දොරටුවෙනි. පඨම චේතිය නමින් දැහැබක් මේ දොරටුව අසල ඉදි කර ඇත්තේ ද ඒ බව සිහි කිරීමට ය. ක්‍රි: ව: 935 ට පමණ අයත් ටැම් ලිපියක ආධාරයෙන් නැගෙනහිර දොරටුව පිහිටි තැන සොයාගෙන ඇත. සිරිමෙවන් රජු "සෞඪ්‍යාකරය" ගොඩ නගා ඇත්තේ ද නැගෙනහිර දොරටුව අසල ය. ලංකාවේ වෙනත් බොහෝ නිර්මාණයන්ට මෙන් ම ගෘහනිර්මාණයට ද භාරතයෙහි විකසිත ව තිබූ වාස්තු සිද්ධාන්තයන් ගුරු වූ බව පෙනේ. සෑම ගොඩනැගිල්ලක ම දොරටුව නැගෙනහිරට තැබීම හත්වන ශතවර්ෂයෙහි භාරතයේ ද පැවතිණි. නගරයකට සේ ම ගෘහයකට ද ප්‍රධාන ප්‍රවේශය නැගෙනහිර දිශාවෙන් තැබීම සංස්කෘත වාස්තු සිද්ධාන්තයකි. බටහිර දොරටුව පිහිටි දිශාවෙන් කිසිදු ආගමික ගොඩනැගිල්ලක් පිළිබඳ ව සඳහන් නොවේ. බටහිර දිශාවෙහි සුසාන භූමිය පිහිටා තිබීම මීට හේතුවන්නට ඇති බව පුරාතත්ත්වඥයන්ගේ අදහසයි.

⁴⁶ මහාවංශය, 9 පරිච්ඡේදය, 35 ගාථාව
⁴⁷ මහාවංශය, 9 පරිච්ඡේදය, 38 ගාථාව

ඊශාන දිශාවෙහි ආගමික මධ්‍යස්ථාන ඉදිකර ඇත. පූජ්‍යස්ථානය ඊශාන දිශාවෙහි තැනිය යුතු බව සංස්කෘත වාස්තු නිර්දේශය වේ. මහාවංසයෙහි 11 පරිච්ඡේදයෙහි 47 පද්‍යයෙහි වතුශ්ශාලාවක් පිළිබඳ සඳහන් වේ.⁴⁸ මෙය මිනිසුන් වාසය කළ ගොඩනැගිල්ලක් නොව දන්හලක් වශයෙන් භාවිත කළ බවට විශ්වාස කෙරේ. කෙසේ වෙතත් සිවු දිශාවට ම ආලින්ද සහිත ව තනන මෙම වතුශ්ශාලා සංස්කෘත වාස්තු විද්‍යාවෙහි සවිතෝහද, නන්ද්‍යාවර්ත, වධිමාන, ස්වස්තික හා රුවක වශයෙන් පඤ්චවිධ වේ.⁴⁹ මේ වතුශ්ශාලාවන්හි ආහාසයෙන් යටෝක්ත වතුශ්ශාලාව තනන්නට ඇත.

සංඝමිත්තා මහරහත් තෙරණිය ඇතුළු හික්කුණින් වහන්සේලාට වාසය කිරීම සඳහා දේවානම්පියතිස්ස රජු වූලංග, මහංගණ, සිරිවඩ්ඪ යැයි මන්දිර තුනක් හා අවශේෂ මන්දිර දොළොසක් කරවා ඇත.⁵⁰ මේ මන්දිර හෙවත් ප්‍රාසාදයන්හි සැලසුම් කවරාකාර වූයේ දැයි සොයා ගැනීමට තරම් සාධක විරල ය. කෙසේ වෙතත් සංස්කෘත වාස්තු විද්‍යාවෙහි ප්‍රාසාද වර්ග 20 ක් පිළිබඳ ව සඳහන් වේ. ඒවා අතරින් යටෝක්ත ප්‍රාසාද යම් වර්ගයකට අයත් යැයි සිතීම අසාධාරණ නොවේ.

ඵපමණක් නොව පොළොන්නරු අවධියේ ඉදි වූ චෛෂ්‍යන්ත ප්‍රාසාදය, විජයබාහු මාලිගය මෙන් ම පඬුවස්තුවර මාලිගය සඳහා ද සංස්කෘත මූලාශ්‍රයාගත වාස්තු විද්‍යාත්මක සිද්ධාන්තයන් බෙහෙවින් බලපා ඇත. ඒ සෑම මාලිගයක් ම පූර්වදිශාහිමුව බව සැලසුම් කිරීමත් වයඹ දිශාවෙහි වැසිකිළිය හා නිරිත දිශාවෙහි නිදන කාමර සැලසුම් කිරීමත්, ඊශාන හා නැගෙනහිර දිශාවන්හි වැඩි ඉඩක් වෙන් කිරීමත් මෙහිලා නිදසුන් කිහිපයක් පමණක් වේ.

ලෝවමහා ප්‍රාසාදය ඉදිකිරීම පිළිබඳ ව විමසීම ද ප්‍රස්තුතයෙහිලා වැදගත් වේ. මෙය ද ප්‍රාසාදයකි.

මෙය සත්මහල් ගොඩනැගිල්ලක් බව මහාවංසයේ සඳහන් වේ. සංස්කෘත වාස්තු විද්‍යාවෙහි විස්තර වන ප්‍රාසාද 20 අතරින් ගරුඬ හා නන්දිවඩින යන ප්‍රාසාද ද්වය ම මහල් සතකින් පරිමිත ඉදිකිරීම් වේ.⁵¹ මේ ප්‍රාසාද ද්වයෙහි ම දිග හා පළල රියන් 24 බැගින් වේ. ඒ අනුව මෙය සමවතුරසාකාර ගොඩනැගිල්ලක් බව පෙනේ. ලෝවමහා ප්‍රාසාදය ද සමවතුරසාකාර ගොඩනැගිල්ලකි. මෙය වර්ග අඩි 232 x 231 ප්‍රමාණයක් සහිත ගොඩනැගිල්ලක් බව සෙනරත් පරණවිතාරණ ශූරීන් 1949 දී සිදු කළ කැණීම්වලින් හෙළි වේ. මෙම ආකෘතිය 12 වන සියවසේ දී මහා පරාක්‍රමබාහු රජු විසින් සිදුකළ ප්‍රතිසංස්කරණ ක්‍රියාදාමයට යටත් වූ ආකෘතියේ ශෛලිය රටාව වේ.⁵²

ගරුඬ හා නන්දිවඩින යන ප්‍රාසාදයන්හි දිග හා පළල රියන් සූ විස්සකි. ඵවිට අඩි වශයෙන් නම් අඩි 48 කි. මේවායෙහි උස රියන් 48 කි.⁵³ ඵනම් අඩි 96 කි.

⁴⁸ මහාවංසය, 11 පරිච්ඡේදය, 47 ගාථාව.
⁴⁹ අප්පුහාමි, හර්මානිස්, වයි.ඒ., (2008). *වාස්තු විද්‍යාව හෙවත් ගෘහනිර්මාණ ශිල්පය*. ගුණසේන සහ සමාගම. කොළඹ, 36-38 පිටුව.
⁵⁰ අමරසිංහ, මාලිංග, (2009). *පුරාණ රජමාලිගා*. දයාවංශ ජයකොඩි සහ සමාගම. මරදාන. 86 පිටුව.
⁵¹ අප්පුහාමි, හර්මානිස්, වයි.ඒ., (2008). *වාස්තු විද්‍යාව හෙවත් ගෘහනිර්මාණ ශිල්පය*. ගුණසේන සහ සමාගම. කොළඹ. 293 පිටුව.
⁵² බණ්ඩාර, වික්‍රමානන්ද, (2009). *ඓතිහාසික අසිරිමත් පොළොන්නරුව*. ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ, මරදාන, 143 පිටුව.
⁵³ අප්පුහාමි, හර්මානිස්, වයි.ඒ., (2008). *වාස්තු විද්‍යාව හෙවත් ගෘහනිර්මාණ ශිල්පය*. ගුණසේන සහ සමාගම. කොළඹ. 293 පිටුව.

ප්‍රාසාදයෙහි දිග මෙන් දෙගුණයක් එහි උස වන බව පෙනේ. ලෝවමහා ප්‍රාසාදයෙහි ද පරිමාවන් මීට සමාන වේ.

ලෝවමහා ප්‍රාසාදය ද මෙතමන් හඳුන්වනු ලබන්නේ ලෝහයෙන් කළ ආවරණයක් තිබූ නිසා යැයි පිළිගැනේ. රන්, රිදී, තඹ, ලෝහ ආදී ද්‍රව්‍යයන්ගෙන් තැනූ ගෘහයන් පිළිබඳ ව සංස්කෘත වාස්තු ශාස්ත්‍රයෙහි සඳහන් වේ.⁵⁴ මෙම ලෝවමහා ප්‍රාසාදය තනා ඇත්තේ දෙව්ලොව දේව විමානයට අනුරූපී ව බව මහා වංසයෙහි 27 පරිච්ඡේදයෙහි එන විස්තරයෙන් පැහැදිලි වේ. කාශ්‍යප බුදු හිමියන් දවස අශෝක නම් වූ බ්‍රාහ්මණයෙකුගේ නිවසේ හරණි නම් දාසියක් විය. ඇය මහා සංඝයාට දන් දී මරණින් මතු අලංකාර දේව විමානයක පහළ විය. ඇයගේ රත්න ප්‍රසාදය බලා මහරහතන් වහන්සේලා වස්ත්‍රයක සිතුවම් කර රජුට ගෙනවිත් දුන්හ. රජු ලෝවමහා ප්‍රාසාදයන් ගොඩනගා ඇත්තේ තත් සැලැස්මට අනුව ය. ගෘහ සැලසුම්කරණය පිළිබඳ ආදිතම අවස්ථාව මෙයයි. මහාවංසයෙහි ලෝවමහා ප්‍රාසාදය දිගින් හා පළලින් රියන් 100 ක් වූ බවත් නව මහල් වූ බවත් සඳහන් වේ.⁵⁵ එහෙත් කලින් කලට විවිධ උවදුරුවලට ලක් වූ මේ ප්‍රාසාදය විවිධ ප්‍රතිසංස්කරණයන්ට නතු වී ඇත. කෙසේ වෙතත් නව මහල් වූ රියන් සියයක් දිග හා පළල වූ මුල් ගොඩනැගිල්ල ද සමවතුරසාකාර වූවක් බව පෙනේ. ගෘහ සැලසුම් අතර යෝග්‍ය ම ආකෘතිය වන්නේ ද වතුරසාකාර හැඩයයි. මෙම සිද්ධාන්තය සේ ම, නව මහල් ප්‍රාසාදයෙහි උස රියන් 100 ක් වූයේ යැයි එන විස්තරය ද සංස්කෘත වාස්තුරීත්‍යානුගත වූ අවස්ථාවෝ වෙති. ගෘහයේ උස ගෘහයේ දිගට සමාන ව ම ගත යුතු බව සංස්කෘත වාස්තු නියමයයි.

පුරාණ ලාංකේය සාමාන්‍ය ගෘහයන් පිළිබඳ ව නෂ්ටාවශේෂ කිසිවක් ශේෂ ව නොමැත. පුරාණ ලාංකේය පොදුජන නිවාස පිළිබඳ සාහිත්‍යාත්මක මූලාශ්‍රයාගත සාධක හැරුණු විට වෙනත් කිසිදු සාක්ෂියක් හමු නොවේ. පුරාණ පොදුජන නිවාස සපුරා දිගකල් නොපවතින අමුද්‍රව්‍ය භාවිතයෙන් තනා තිබුණු බව පුරාවිද්‍යාඥයන්ගේ මතය වේ.

බොහෝමයක් ගෘහනිර්මාණ දෘවයෙන් හා මැටිවලින් තනා තිබී ඇත. එම අමුද්‍රව්‍ය ඉතා ඉක්මණින් විනාශ වී යෑම ස්වභාවික ය. විශේෂයෙන් රජමාලිගා හා ආගමික ගොඩනැගිලි සඳහා පමණක් කල්පවත්නා ගල්, ගඩොල් වැනි අමුද්‍රව්‍ය භාවිත කර ඇත. එහෙත් ඒ ගොඩනැගිලිවල උපරිභාගයන් ද බොහෝවිට තනා ඇත්තේ දෘවලිනි.

මුල්කාලයෙහි ගල්ගුහාවල දඩයමින් දිවි ගෙවන ලද මිනිසා ඉන් පසු ක්‍රමානුකූල ව ගොවිතැනට නැඹුරු විය. එහි දී ගල්ගුහාවල විසීමෙන් මිදී එළිමහනේ නිවාස තැනීමේ අවශ්‍යතා ව පැන නැගිණි.

ඒ සඳහා ගත් වසර ගණනාවක ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් වරිච්චි නිවාස ක්‍රමය බිහි විය. පුරාණ ලාංකේය සෑම නිවාසයක් ම පාහේ බොහෝ විට වරිච්චි ගසා තනන ලද දෘව බහුල ව භාවිත කළ, පොල් අතු, ඉලුක්, මාතා ආදී අතු සෙවිලි කරන ලද නිවාස විය.

⁵⁴ අප්පුහාමි, හර්මානිස්, වයි.ඒ., (2008), *වාස්තු විද්‍යාව හෙවත් ගෘහනිර්මාණ ශිල්පය*, ගුණසේන සහ සමාගම, කොළඹ, 47 පිටුව.
⁵⁵ වික්‍රමසිංහ, එස්. ඒ., (1962), *හෙළ කලා ඉතිහාසය*, මහනුවර එක්සත් මුද්‍රණාලය, මහනුවර, 22 පිටුව.

එහෙත් ක්‍රමානුකූලව පත්වීමේ දී ගෘහනිර්මාණ සඳහා ගඩොලය නිර්මාණය කර ගන්නා ලදී. මුල්කාලයෙහි භාවිත කරන ලද ගඩොලය නොපුලුස්සන ලදී. රුවන්වැලි සෑය සඳහා ගඩොල් සකස් කිරීම පිළිබඳ ව ට්‍රැප්වැලියෙහි මෙන් ම මහාවංශයෙහි ද සඳහන් විස්තරයෙන් ඒ බව පැහැදිලි වේ. ඉන් පසු ව ගඩොලය පුලුස්සා ශක්තිමත් ව සකස් කර ගෙන ඇත. ගඩොල් යොදමින් බිත්ති බැඳීමේ දී මුල්කාලයෙහි ප්‍රධානතම බදාම වූයේ මැටි ය. එහෙත් කල්ගතවීමේ දී මැටි සමග හුනු ද බදාම වශයෙන් භාවිත විය.

ගඩොල් තාක්ෂණයට අමතර ව කළුගල් ද ගෘහනිර්මාණ සඳහා බහුල ව භාවිත කර ඇත. කළුගල් බොහෝ විට ගෘහනිර්මාණයන්හි අත්තිවාරම ශක්තිමත් කිරීම සඳහා භාවිත කර ඇත. දොරටු, ජනේල සඳහා ද ගල් භාවිත කර ඇත. එහෙත් පොදුජන නිවාස සඳහා කළුගල් භාවිත කර නොමැත. පොදුජන නිවාස සඳහා කළුගල් භාවිත කිරීමෙන් වැළකී ඇත්තේ සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යාත්මක වූ සිද්ධාන්ත අනුගමනය කළ නිසා ය. ආගමික හා රජමාලිගා හැරුණු විට සෙසු වාසස්ථාන සඳහා කළුගල් භාවිත කිරීම වාස්තුවිද්‍යාත්මකව බව සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යා ඉගැන්වීම වේ.

පුරාණ ලාංකේය පොදුජන නිවාස පිළිබඳ තොරතුරු ශේෂ ව ඇත්තේ අත්‍යාලේප වශයෙනි. මීට වසර 150ක් පමණ පැරණි ඉතිහාසයකට අයත් ගෘහනිර්මාණ ලංකාවෙන් සොයා ගත හැකි ය. එහෙත් ඉන් එපිට ඉතිහාසයෙහි වූ ගෘහනිර්මාණ සොයා ගැනීම සුකර නොවේ. වර්තමානයෙහි ශේෂ ව ඇති සිංහල පොදුජන ගෘහනිර්මාණ සෑම එකක් ම පහේ ලන්දේසි, පෘතුගීසි හා ඉංග්‍රීසි යන ජාතිකයන්ගේ ගෘහනිර්මාණ සම්ප්‍රදායයන් සමග සම්මිශ්‍රිත ව වර්ධනය වී ඇති බව පෙනේ. ඊට අමතර ව කලින් කලට විවිධ ප්‍රතිසංස්කරණයන්ට ද බොහෝ පුරාණ ගොඩනැගිලි නතු වී ඇත. මේ සියලු අවහිරතා මැද දැනට ශේෂ ව පවතින පුරාණ ගෘහනිර්මාණ සැලසුම් කිහිපයක සිද්ධාන්ත අධ්‍යයනය කරන ලදී. එහි දී ඒ සෑම පුරාණ ගෘහනිර්මාණයක් සඳහා ම සංස්කෘත මූලාශ්‍රයාගත වාස්තුවිද්‍යාත්මක සිද්ධාන්තයන්හි ආභාසය නොමඳ ව ලැබී ඇති බව සුවිශද විය.

රජවරුන් විසින් ස්වකීය සුබ විහරණය, ආරක්ෂාව හා පාලනය සම්බන්ධයෙන් ගොඩනංවා ගනු ලැබූ නාගරික සංකීර්ණයක ප්‍රධානතම ගෘහ නිමාණය රජමාලිගයයි.⁵⁶ ලාංකේය රජමාලිගාවල ඉතිහාසය ක්‍රි.පූ. 6 වන සියවසටත් පෙර කාලයකට අයත් වන බව වංශ කථාවන්ගේ හා ජනප්‍රවාදගත තොරතුරුවලින් හෙළි වේ. ආර්යයන් ලංකාවට සංක්‍රමණය වීමෙන් පසුව ස්වකීය වාසස්ථාන ගොඩනගා ගන්නා ලද්දේ ජලාශ්‍රිත ප්‍රදේශවල ය. විශේෂයෙන් මල්වතු ඔය ආශ්‍රිත ප්‍රදේශයන්හි ය. ඉන්පසු ඔවුහු රට අභ්‍යන්තරය තුළට සංක්‍රමණය වූහ. ඒ හරහා ජනාවාස බිහි විය.⁵⁷ ජනාවාසකරණයේ මූලිකම අවස්ථාව නම් ග්‍රාම ලක්ෂණ ඇතිවීමයි. ඥාති සම්බන්ධයෙන් බැඳුණු පවුල් කිහිපයකින් පැරණි ඉන්දීය ග්‍රාමයක් නිමාණය විය. ලාංකේය සමාජයෙහි ද එසේම ය. එබඳු ගම් කිහිපයක එකතුවකින් නගරය බිහි විය.

⁵⁶ අමරසිංහ, මාලිංග, (2009). පුරාණ රජමාලිගා. දයාවංශ ජයකොඩි සහ සමාගම. මරදාන, 57 පිටුව.

⁵⁷ අමරසිංහ, මාලිංග, (2009). පුරාණ රජමාලිගා. දයාවංශ ජයකොඩි සහ සමාගම. මරදාන, 12 පිටුව.

ක්‍රි: ව: 3030 අයත් ශිලා ලේඛනයක නගරයේ උතුරෙහි වූ “කළුකුමන” නම් නියම් ගමක් පිළිබඳ ව සඳහන් වේ. ප්‍රාචීන දේශයෙහි “මහකුඛ” නම් ගමක් තිබේ ඇත. දකුණෙහි හා බටහිර දොරටු අසල ද මෙවැනි ද්වාර ගම් තිබෙන්නට ඇතැයි විශ්වාස කළ හැකි ය. බටහිර දොරටුව අසල “සාලිගම” පිහිටා තිබිණි. සාලිය කුමරු වශිකරගත් රූමත් අසෝකමාලා විසූ ගම ද මෙය වේ. නගරයට දකුණු දිගින් “චේතාවී” නම් ගමක් පිහිටා තිබිණි. දුටුගැමුණු ඉදිරියේ පරාජය වී එළාර රජු ජීවිතක්‍ෂයට පත් ස්ථානයට නැගෙනහිරින් කුම්භකාර ගමක් ද වී ඇත. මේ ගම් කෙන්ද්‍ර කරගෙන ගෘහනිර්මාණකරණයක් ද තිබෙන්නට ඇත. එසේ ම ක්‍රි.පූ. 500 - 200 ත් අතර කාලයෙහි අඛ නගර, අඛ නගර, අනුරාධපුර, බම නගර, බතය නගර, චිත නගර, කලහ නගර, නක නගර, නිලය නගර, සිව් නගර ආදී විශාල නගර සමූහයක් තිබූ බව පුරාවිද්‍යාත්මක සාධකවලින් තහවුරු වී ඇත.⁵⁸ මීට අමතර ව තම්බපනිනි, විජිත, කලහ, පජ්ජෝත ආදී නගර කිහිපයක් ගැන ද මහාවංසයෙහි සඳහන් වේ.⁵⁹ මේ නගර කේන්ද්‍ර කරගෙන නිවාස සංස්කෘතියක් ද ගොඩ නැගී තිබෙන්නට ඇත. එහෙත් ඒ පිළිබඳ ව නෂ්ටාවශේෂ පවා සොයා ගත නොහැකි වී ඇත. මේ සෑම නගරයක් ම වතුරසාකාර වීම සුවිශේෂ කාරණයකි. ඒ අතර සෘජුකෝණාස්‍ර වූ නගරයන් ද වේ. සමචතුරසාකාර හෝ ආයත හෙවත් සෘජුකෝණාස්‍රාකාර සැලසුම් ශුභඵලදායක ආකෘතීන් බව සංස්කෘත වාස්තු නියමයයි. ඒ අනුව පෞරාණික ලාංකේය නාගරික සැලසුම්කරණය සඳහා ද සංස්කෘත වාස්තු විද්‍යාවෙහි බලපෑම ලැබී ඇති බව තහවුරු වේ.

පුරාණ ගෘහ නිර්මාණයන්හි දොර, ජනෙල්, උළුවනු සඳහා බොහෝ විට මපමට්ටම් කරන ලද ගල් කුළුණු යොදා ගෙන ඇත. එහෙත් රජමාලිගා, වෙහෙර විහාර, දේවාල හැරුණු විට සෙසු සාමාන්‍ය ගෘහයන් සඳහා ගලින් කරන ලද උළුවනු නොකඩන ලදී.

ද්වරශාඛා නාපාණාං කු
 ගෘහපාෂාණ නිර්මිතා
 කතීව්‍යා තෙන රෙෂාඤ්ච
 කාරයෙන් මතිමාන්තර: ⁶⁰ (විශ්වකම්ප්‍රකාශ)

යනුවෙන් සංස්කෘත විශ්වකම්ප්‍රකාශ වාස්තු විද්‍යා ග්‍රන්ථයෙහි සඳහන් සිද්ධාන්තය අනුගමනය කළ නිසා, පුරාණයෙහි සාමාන්‍ය ගෘහයන්හි ද්වාර ශාඛා ගලින් නොකරන ලද්දේ යැයි සිතිය හැකි ය. කෙසේ වෙතත් සාමාන්‍ය ගෘහයන්හි දොර, උළුවනු, ජනෙල් උළුවනු කරන ලද්දේ දැවයෙනි.

ලාංකේය ගෘහනිර්මාණ සම්ප්‍රදායෙහි පැරණි ම ගෘහ රටාව වූයේ මෙම වර්ච්චි නිවසයි. මෙම නිවාස සඳහා ඉතා ශක්තිමත් දෑව යොදා ගන්නා ලදී. වේයන් හා විවිධ කෘමි සතුන්ගෙන් සිදුවන උපද්‍රවවලින් දෑව ආරක්‍ෂා කර ගැනීමට මෙලෙස ශක්තිමත් දෑව යොදාගෙන ඇති බව පෙනේ. විශේෂයෙන් වර්ච්චිය සඳහා යොදන ලද මුල් කණු සඳහා මිල්ල, දඹ හෝ වන ඉදල වැනි වෘක්‍ෂ යොදා ඇත. ගෘහය සඳහා අවශ්‍ය දෑව ලබා ගැනීම සඳහා ගස් කපන ලද්දේ අව පැලවිය දවස් ය. ඒ දවස්වලට සඳේ බලය අඩුවන නිසාවෙනි.

⁵⁸ අමරසිංහ, මාලිංග, (2009). පුරාණ රජමාලිගා. දයාවංශ ජයකොඩි සහ සමාගම. මරදාන, 11 පිටුව.
⁵⁹ අමරසිංහ, මාලිංග, (2009). පුරාණ රජමාලිගා. දයාවංශ ජයකොඩි සහ සමාගම. මරදාන, 12 පිටුව
⁶⁰ වික්‍රමසිංහ, එස්. ඒ., (1962). හෙළ කලා ඉතිහාසය. මහනුවර එක්සත් මුද්‍රණාලය. මහනුවර, 35 පිටුව.

කෘෂිපකෂේ ජේදනඤ්ච න ශුක්ලේ කාරයෙද්බුධා: ⁶¹

යනුවෙන් සංස්කෘත වාස්තු නිර්දේශය ද කළුපර පක්‍ෂයෙහි ද ව සිදීම කළ යුතු බවයි. සඳේ ආලෝකය වැඩෙන කාලයෙහි ගස් නොකැපිය යුතුය. ගසේ ආහාර සාරිසැරීම අක්‍රීය වනුයේ සඳ නැති දවසට ය. එවිට ගස සවිමත් ය. ගසේ කෙඳි ද සවිමත් වේ.⁶² මේ අනුව පුරාණ ගැමියන් ද යම් ආකාරයකට සංස්කෘත වාස්තු සිද්ධාන්ත පිළිබඳ ව අවබෝධයකින් සිටි බව ඔප්පු වේ.

නූතන ගෘහනිර්මාණ සඳහා භාවිත වන සිද්ධාන්තයන් කෙරෙහි සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යාත්මක වූ සිද්ධාන්තයන්හි නොමඳ බලපෑම දක්නට ලැබේ. ඉඩමක් තෝරා ගැනීම සඳහා, ඉඩමේ පාංශු පරික්‍ෂණය සඳහා, දිශා හා බැවුම නිර්ණය කර ගැනීම සඳහා, ඉඩමේ පිහිටීම, හැඩය නිශ්චය කර ගැනීම සඳහා නූතන ගෘහනිර්මාණ සැලසුම් ශිල්පීන් භාවිත කරනු ලබන්නේ සංස්කෘත මූලාශ්‍රයාගත වාස්තුවිද්‍යාත්මක සිද්ධාන්තයෝ ම වෙති. ප්‍රේත පාදය අත්හැර දමා නිවස සැලසුම් කිරීම එක් නිදසුනක් පමණි. නූතන ශිල්පීහු ගෘහය වටා අඩි 7ක පමණ ඉඩක් ඉඩමේ වැට දක්වා අත්හළ යුතු බව පිළිගනිති. නාගරික සංවර්ධන අධිකාරියෙහි පනවා ඇති නීතිය ද එයයි. තනනු ලබන ගෘහයෙහි ප්‍රමාණය අනුව මෙලෙස වෙන් කරනු ලබන ඉඩ ප්‍රමාණය අධික වේ. ගෘහයක් තනා එහි වාසය කිරීමේ දී පිරිසිදු වාතාශ්‍රය, ආලෝකය අත්‍යවශ්‍ය වේ. නූතනයෙහි නීති මගින් තහවුරු කරනු ලබන මේ සිද්ධාන්තය සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යාවේ ප්‍රේතපාදය වශයෙන් විග්‍රහ කෙරේ.

සැලසුම් ශිල්පියා නිවසක් සැලසුම් කරනු ලබන්නේ ඉඩමේ පිහිටීම සැලකිල්ලට ගනිමිනි. එහි දී ඉඩමට ආසන්න ප්‍රදේශයෙහි පිහිටීම මෙන් ම ඉඩමෙහි හැඩය, බැවුම යනාදි කරුණු පිළිබඳ ව ද අවධානය යොමු කරනු ලැබේ.

ඉඩමට ආසන්න ව මාර්ගයක් පිහිටා ඇත්නම් නිවස සැලසුම් කළ යුත්තේ මාර්ගයෙහි මධ්‍ය රේඛාවේ සිට මීටර් 15 ක් පමණ දුරිනි.⁶³ මේ ප්‍රමාණය මහාමාර්ග ආසන්න ඉඩම් සම්බන්ධයෙන් ක්‍රියාත්මක නීතියකි. මහාමාර්ගයක මධ්‍ය රේඛාවේ සිට දෙපසට මීටර් 15 ක භූමි ප්‍රමාණයෙහි නිවසක් නොව කිසිදු ස්ථීර ගොඩනැගිල්ලක් තැනීම නීතිවිරෝධී ක්‍රියාවක් වේ. සාමාන්‍ය මාර්ගයක් ඇත්නම් මීටර් 15 ක් අත්හළ යුතු නොවේ. එහෙත් සාමාන්‍ය දුර ප්‍රමාණයක් අත් හළ යුතු ය.

මීට අමතර ව ගෘහයේ ජනේල, දොරවල් පිහිටි ස්ථනයන් සිට ඉඩමේ මායිම දක්වා අවම වශයෙන් අඩි 7" 6" ක් තිබීම ද අවශ්‍ය වේ. එහෙත් ෆැන් ලයිට් ඇති ස්ථානවල අඩි 3 ක් ප්‍රමාණවත් වේ. ඉඩමෙහි නිවස සැලසුම් කිරීමේ දී නිවසට ආසන්න ව විදුලි රැහැන් වැටි ඇත්නම් ඒවාට ඇති දුර ප්‍රමාණය ද සැලකිල්ලට ගත යුතු ය. සාමාන්‍ය විදුලි රැහැනක් නම් මීටර් 2 / ½ ක තිරස් දුරක් ද අධිසැර විදුලි රැහැනක් නම් සිරස් ව මීටර් 4 ½ ක් ද තිරස් ව මීටර් 2 ½ ක දුරක් ද තිබිය යුතු වේ.⁶⁴

⁶¹ අප්පුහාමි, හර්මානිස්, වයි.ඒ., (2008). *වාස්තුවිද්‍යාව හෙවත් ගෘහනිර්මාණ ශිල්පය*. ගුණසේන සහ සමාගම, කොළඹ, 226 පිටුව.
⁶² සිංහලයෝ, 35 පිටුව.
⁶³ කෝරළෙගේ, දයාරත්න, (2006). *විද්‍යාත්මක පදනමක් මත වාස්තු ශිල්පය*. කර්තෘ ප්‍රකාශන, 135පිටුව.
⁶⁴ කෝරළෙගේ, දයාරත්න, (2006). *විද්‍යාත්මක පදනමක් මත වාස්තු ශිල්පය*. කර්තෘ ප්‍රකාශන, 138පිටුව.

එපමණක් නොව ඉඩමේ පිටුපස මායිමේ සිට නිවසේ පිටුපස බිත්තියට තිබිය යුතු සම්මත දුර ප්‍රමාණයක් ද වේ. බිම් මහල පමණක් ඇති නිවසක අඩි 7 ක් හා අඟල් 6 ක (මීටර් 2.75) ප්‍රමාණයක් තිබිය යුතු වේ.⁶⁵ මෙම ප්‍රමාණය මහල් ප්‍රමාණය වැඩිවීමේ දී වෙනස් වේ. ඒ අනුව මහල් දෙකක් සහිත නිවසක් නම් අඩි 10 ක ප්‍රමාණයක් ද මහල් දෙකට වඩා වැඩි නම් ගොඩනැගිල්ලේ උස මෙන් අර්ධයක් හෙවත් 50% ක ප්‍රමාණයක් වෙන් කළ යුතු වේ. සැලසුම් ශිල්පියා නිවස සැලසුම් කිරීමේ දී යටෝක්ත කරුණු පිළිබඳ ව සැලකිලිමත් වේ.

ඉඩමේ ගෘහය සැලසුම් කිරීමේ දී පාද බෙදීම ප්‍රධාන සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යා සිද්ධාන්තයකි. නූතනයෙහි භාවිත යටෝක්ත පරිමාවන් වෙන්කිරීමේ ක්‍රමවේදය කෙරෙහි පාද බෙදීම නම් සංස්කෘත සිද්ධාන්තය බලපා ඇති බව කිව හැකි ය. ඉඩමක් ප්‍රධාන වශයෙන් පාද හතරකට බෙදනු ලැබේ. බ්‍රහ්ම පාදය, දේව පාදය, මනුෂ්‍ය පාදය හා ප්‍රේත පාදය යනු ඒවා ය. මින් ප්‍රේත පාදය යනු ඉඩමේ මායිමට ආසන්න භූමිභාගයයි. එහි නිවසේ කිසිදු ඉදිකිරීමක් තැනීමට යෝග්‍ය නොවන බව සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යා නියමයයි. නූතනයෙහි සැලසුම් ශිල්පීන් ද ඉඩමේ මායිමේ සිට නිශ්චිත දුර ප්‍රමාණයක් වෙන් කරනු ලැබේ. මේ අනුව නූතන සැලසුම් ශිල්පීන් ද ඉඩමේ මායිම හෙවත් ප්‍රේත පාදයෙහි නිවාස ඉදිකිරීම අයෝග්‍ය බව පිළිගන්නා බව පෙනේ.

නිවසක දිග - පළල හා උස ද සැලසුම් ශිල්පියා විසින් ස්වකීය සැලසුම් ආකෘතියෙහි දැක්විය යුතු ය. නිවසක දිග හා පළල සෑම විට ම ගණනය කරනු ලබන්නේ ඔත්තේ සංඛ්‍යාවලිනි. ගෘහයක දිග හා පළල සඳහා ඉරට්ටේ සංඛ්‍යාවක පරිමාණයන් යොදා ගනු නොලැබේ. නූතනයෙහි ප්‍රචලිත මේ සිද්ධාන්තය සඳහා ද බලපා ඇත්තේ සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යා සිද්ධාන්තයන් ය. සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යාවෙහි

**දේව බ්‍රාහ්මණයෝර්යුත්මා හස්තසංඛ්‍යා: සුපූජ්තා:
අයුග්මසංඛ්‍යා: ශේෂාණං ජනයන්ති ගෘහග්‍රියම් ⁶⁶**

යනුවෙන් දේව, බ්‍රාහ්මණ ගෘහ හෙවත් දේවාල, විහාර, පන්සල්වල දිග හා පළල ඉරට්ටේ රියන් ගණනින් ගත යුතු බවත් සෙසු සාමාන්‍ය මිනිසුන්ගේ ගෘහයන්හි දිග - පළල ඔත්තේ සංඛ්‍යාවකින් ගත යුතු බවත් සඳහන් වේ. මේ අනුව නූතන ගෘහනිමාණකරණය කෙරෙහි මෙම සිද්ධාන්තය බලපා ඇති බව මොනවට පැහැදිලි වේ.

**මීට අමතර ව
ධිවජො ධූමෝ'ථසිංහශ්වා සෞරහෙයා: බරො ගජ:
ධිවාංකෂශ්වෙව ක්‍රමමණෙතදායාෂ්ටකමුදිරිතම් ⁶⁷**

යනුවෙන් ගෘහවර්ග අටක් පිළිබඳ ව සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යාවෙහි සඳහන් වේ. සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යාවෙහි ක්‍ෂේත්‍රඵල සාධන ක්‍රමවේදයන් යටතේ මේ ගෘහ වර්ග පිළිබඳ ව විස්තර වේ.

⁶⁵ කෝරලලෙගේ, දයාරත්ත, (2006). විද්‍යාත්මක පදනමක් මත වාස්තු ශිල්පය. කර්තෘ ප්‍රකාශන, 138පිටුව.
⁶⁶ අප්පුහාමි, හර්මානිස්, වයි.ඒ., (2008). වාස්තුවිද්‍යාව හෙවත් ගෘහනිර්මාණ ශිල්පය. ගුණසේන සහ සමාගම, කොළඹ, 56 පිටුව.
⁶⁷ සෙනෙවිරත්න, ඩී. ආර්., (1997). වාස්තුවර්තාවලිය. මොඩන් පොත් සමාගම. නුගේගොඩ, 96පිටුව

කේන්ද්‍රඵලය යනු ගෘහයෙහි දිග හා පළල වැඩි කිරීමෙන් ලැබෙන ඵලකාර්යයි. (විස්තාර ගුණිතං දෛර්ඝ්‍යං ගෘහකෛත්‍ර ඵලං හවෙන්⁶⁸ එම ඵලකාර්ය අටින් බෙදූ විට ලැබෙන ශේෂය අනුව ධ්වජාදී ආය ගණනය කරනු ලැබේ.

මේ අනුව යටෝක්ත ආයයන් අතරින් ශුභ ආයයන් වන්නේ ධ්වජ, සිංහ, වෘෂභ හා ගජ යන ආයයන් පමණි. ඒවාට හිමි අංක වනුයේ 1, 3, 5, 7 යන ඔත්තේ සංඛ්‍යා ය. මේ අනුව මෙම සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යා සිද්ධාන්තයෙහි බලපෑම ද නූතන ගෘහ සැලසුම්කරණය සඳහා බලපා ඇති බව පැහැදිලි වේ.

ගෘහාභ්‍යන්තරය සැලසුම් කිරීම, ප්‍රධාන ද්වාරය තැබීම ආදී කාර්යයන්හි දී ද නූතන ශිල්පීන් අනුගමනය කරනු ලබන්නේ සංස්කෘත වාස්තු සිද්ධාන්තයන් ම ය. නූතනයෙහි දොරටු ඔත්තේ සංඛ්‍යාවකින් ස්ථාපනය කරනු ලැබේ. මේ සිද්ධාන්තය සපුරා සංස්කෘත වාස්තු ඉගැන්වීමක් අනුගමනය කිරීමක් වේ. මීට අමතර ව වර්තමානයෙහි ගෘහයක දිග හා පළල ගණනය කරනු ලබන්නේ ඔත්තේ සංඛ්‍යාවලිනි. එහෙත් ඵලෙස ඔත්තේ සංඛ්‍යාවකින් ගෘහයෙහි දිග හා පළල ගණනය කරනු ලබන්නේ ද කුමන හේතුවක් නිසා දැයි නූතන ශිල්පීහු නොදනිති. සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යාවේ දී කේන්ද්‍රඵල සාධනය යටතේ ධ්වජ, ධූම, සිංහ, ශ්වාන, වෘෂභ, බර, ගජ හා කාක වශයෙන් ආය වර්ග අටක් පිළිබඳ ව සඳහන් වේ. එම අටෙන් 1, 3, 5, 7 යන ආයයන් පමණක් මිනිස් වාසය සඳහා සුදුසු වේ. කේන්ද්‍ර ඵලය හෙවත් ගෘහයෙහි දිග හා පළල වැඩි කිරීමෙන් ලැබෙන ඵලකාර්ය 9න් ගුණ කර 8න් බෙදූ විට ලැබෙන ශේෂය අනුව යටෝක්ත ආය වර්ගීකරණය කරනු ලැබේ.

මේ අනුව මිනිස් වාසය සඳහා අන්‍යෝවිත වනුයේ ඔත්තේ සංඛ්‍යාවන්ට අයත් ආයයන් වේ. නූතනයෙහි ද ගෘහයක දිග හා පළල ඔත්තේ සංඛ්‍යාවලින් ගණනය කරනු ලබන්නේ යටෝක්ත සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යා සිද්ධාන්තයෙහි බලපෑම නිසා ය.

නූතන ගෘහනිර්මාණ සැලසුම්කරණය තුළ සාවද්‍ය වූ සිද්ධාන්ත ද බහුල ව භාවිත වේ. වර්තමානයෙහි වාස්තුවේදීන් ලෙස කටයුතු කරනු ලබන බොහෝ දෙනෙකු සතුවන්නේ පාරම්පරික ඥානයකි. වාස්තුවිද්‍යාත්මක වූ සිද්ධාන්තයන් නිවැරදි ව විග්‍රහ වන මූලාශ්‍රයන් පිළිබඳ අවබෝධයක් ඔවුන්ට නැත. ඔවුන්ගේ උපදේශ බොහෝමයක් සාවද්‍යාකල්පයන්ගෙන් පිරී ඇත. මේ නිසා ඔවුන්ගේ සාවද්‍ය නිර්දේශයන්ට අනුව තනනු ලබන ගෘහය ද වාස්තුවේද්‍යයන්ට ගොදුරු වේ.

මීට අමතර ව නූතනයෙහි ගෘහනිර්මාණ ශිල්පියා සේ ම ගෘහප්‍රධානියා ද වාස්තුවිද්‍යාත්මක වූ සිද්ධාන්තයන්ට වඩා ගෘහාලංකරණයට ම ප්‍රමුඛස්ථානයක් ලබා දෙනු පෙනේ. ගෘහාභ්‍යන්තරය තුළ දියඇළි තැනීම හා ගෙවත්ත පොකුණු, මඩුවලින් සැරසීම නූතනයෙහි සිදු කරනු ලබන්නේ වාස්තුවිද්‍යාත්මක කරුණු සලකාගෙන නොවේ. හුදෙක් ගෘහාලංකරණය අපේක්ෂා කර ගෙන ය. එහෙත් ගෘහාභ්‍යන්තර පොකුණු, දිය ඇළි හා පිටත ගෙවුයන්, මඩු තැනීම පිත අධික අය වාසය කරන නිවාස සඳහා නිර්දේශිත ගෘහාංගයෝ වෙති.

⁶⁸ අප්පුහාමි, හර්මානිස්, වයි.ඒ., (2008), වාස්තුවිද්‍යාව හෙවත් ගෘහනිර්මාණ ශිල්පය. ගුණසේන සහ සමාගම, කොළඹ, 2008, 96 පිටුව.

කප හෙවත් සෙම අධික පුද්ගලයන්ගේ නිවසක යටෝක්ත ගෘහාංග සැලසුම කිරීම නිසා ගෘහවාසීන් නිතර ම රෝගාබාධයන්ගෙන් පෙළීම අනිවාර්යයෙන් ම සිදු වේ. සඳුඑනල තැනීම ද නූතනයෙහි ගෘහාලංකරණය උදෙසා මිස වාස්තුවිද්‍යාත්මක හේතු විමසා තනනු නොලැබේ.

ඉඩමක පාද බෙදීම, ගෘහයක පාද බෙදීම, ගෘහවේධ, ද්වාරවේධ, දොර ජනේල පිහිටවීම, බිත්ති බැඳීම, වහල නිර්මාණය, භූමිප්‍රතිග්‍රහණය, පාංශු පරීක්ෂණය, වර්ණ භාවිතය හා නිදන කාමර සැලසුම්කරණය ආදී සියලු කරුණු සඳහා නිර්දේශිත සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යාත්මක සිද්ධාන්ත සපුරා විද්‍යාත්මක වන බව එකිනෙක කුලනාත්මක ව ගෙන විමසීමේ දී ප්‍රත්‍යක්ෂ විය. පුරාණ සමයෙහි වාස්තු දෝෂ වශයෙන් සලකා ඇත්තේ විද්‍යාත්මක වශයෙන් සදෝෂ වූ භාවිතයන් බව පෙනේ. පුරාණ ශිල්පීන් වාස්තු දෝෂ , දෝෂ වශයෙන් ම සැලකූ අතර ඒවායෙහි සත්‍යාසත්‍යතාව විමසීමට නැඹුරු නොවීය. එහෙත් නූතනයෙහි සෑම දෙයක ම විද්‍යාත්මක හේතු විමසා නිගමනවලට පැමිණේ. මේ නිසා වාස්තුවිද්‍යාත්මක වූ සිද්ධාන්තයන් ද විද්‍යාත්මක වශයෙන් කොතරම් නිරවද්‍ය දැයි විමසීම කාලෝචිත ප්‍රයත්නයක් වේ.

පුරාණ සමයෙහි ගෘහයන් තැනීමට බිම්කඩක් වෙන් කර ගැනීම දුෂ්කර කටයුත්තක් නොවීය. එහෙත් නූතනයෙහි සුදුසු බිම්කඩක් වෙන් කර ගැනීම අතිශයින් දුෂ්කර ය. මේ නිසා පුරාණයෙහි මෙන් වාස්තුවිද්‍යාත්මක යැයි සලකා ඉඩම් වෙන් කිරීමේ කාර්යය නූතනයෙහි සිදු කළ නොහැකි ය. විශේෂයෙන් ඉඩමේ පාද බෙදා ප්‍රේත පාදය වශයෙන් ඉඩක් වෙන් කරන්නට තරම් අවස්ථාවක් නූතන ගෘහනිර්මාණකරුවාට නොමැත. එහෙත් නූතන ශිල්පියා ප්‍රේතපාදය වෙන්කිරීමේ පුරාණ ශිල්පියා සතු වූ විද්‍යාත්මක ඥානය මනාව පසක් කර ගෙන ඇත. ඉඩකඩ සීමාසහිත වීම නිසා ප්‍රේතපාදය වෙනුවට අන්ධ බිත්ති (Blind walls) නූතනයෙහි භාවිත වන්නේ ඒ නිසා ය. මෙලෙස සංස්කෘත මූලාශ්‍රයාගත වාස්තුවිද්‍යාත්මක සිද්ධාන්තයන්ට නූතනයෙහි විවිධ ප්‍රතිසංස්කරණ එකතු වී ඇත.

කාලානුරූපී ව එලෙස ප්‍රතිසංස්කරණ එකතු වී ඇත්ත්, එම ප්‍රතිසංස්කරණයන් හා සෙසු සමස්ත සිද්ධාන්තයන් ද විද්‍යාත්මක බවින් පරිපූර්ණ බව තහවුරු වී ඇත.

5. නිගමනය

පුරාණ ලාංකේය ගෘහනිර්මාණයන්හි ශේෂ ව ඇති නටබුන් ඔස්සේ කරන ලද පර්යේෂණ තුළින් ඒවායෙහි තාක්ෂණික ඥානය සංස්කෘත මූලාශ්‍රයාගත වාස්තුවිද්‍යා සිද්ධාන්තාශ්‍රිත ව සකස් වූවක් බව තහවුරු වේ. රජමාලිගයේ සිට ගැමි ගෙදර දක්වා අන්තිවාරමේ සිට වහල නිර්මාණය දක්වා ලාංකේය ගෘහනිර්මාණ සැලසුම්කරණය සඳහා නොමද ව සංස්කෘත වාස්තුවිද්‍යාත්මක ඥානය භාවිත කර ඇත. විජයාවතරණයෙන් ලංකාවට සංක්‍රමණය වූ කර්මාන්තකරුවන් හා මහින්දාගමනය, දුමින්දාගමනය තුළින් පැමිණි ශිල්ප ශ්‍රේණි පරපුර පාදක කර ගෙන ලංකාවේ වාස්තුවිද්‍යාව මෙන් ම සෙසු ශිල්ප කර්මාන්ත ද බිහි විය. පාරම්පරික තාක්ෂණික ඥානය වශයෙන් අතීතයෙහි සිට වර්තමානය දක්වා ක්‍රමානුකූලව පත් ව ඇත්තේ තත් ශිල්පීය ශ්‍රේණි සතු වූ දැනුම් සම්භාරයයි. භාරතීය ශිල්පීන් යටතේ ශිල්ප පුහුණුව ලද ලාංකේය ශිල්පීහු රට අභ්‍යන්තරය තුළ ගෘහනිර්මාණ කරන්නට යොමු වූහ.

එහි දී ඔවුන් දේශීය වූ අවිධිමත් ක්‍රමශිල්ප විධිමත් ලෙස ක්‍රමානුකූලව ව්‍යවස්ථාපිතව පත් කර ගනු ලැබුවේ භාරතීය ශිල්පීය ශාන්තය උපයෝගී කර ගෙන ය. භාරතීය වාස්තුවිද්‍යාව ඇතුළු සමස්ත ශිල්පීය ශාන්තය ම හැදී වැඩී විකසිත ව පැවතියේ සංස්කෘත ශිල්පශාස්ත්‍ර ග්‍රන්ථ මූලාශ්‍රය කර ගෙන ය. ලාංකේය ගෘහනිර්මාණ ශිල්පියා භාරතීය ශිල්පියා තුළින් අවශෝෂණය කර ගත්තේ ද තත් මූලාශ්‍රයාගත සිද්ධාන්තයන් ම ය. මීට අමතර ව ලාංකේය ගෘහනිර්මාණ ශිල්පීන් ස්වකීය අත්පොත ලෙසට භාවිත කරන ලද්දේ පුරාණ මයිමනය නම් හෙළ වාස්තුවිද්‍යා ග්‍රන්ථයයි. මේ ග්‍රන්ථය වර්තමානයෙහි පවා ගෘහනිර්මාණ සැලසුම් ශිල්පීහු ස්වකීය අත්පොත වශයෙන් පරිශීලනය කරති. පුරාණ මයිමනය සපුරා සංස්කෘත මූලාශ්‍රයාගත වාස්තුවිද්‍යාත්මක සිද්ධාන්ත සිංහලට පරිවර්තනය කිරීමෙන් සකස් කරන ලද ග්‍රන්ථයක් වේ. ලෝකයෙහි සිදු වූ තාක්ෂණික දියුණුවත් සමග ගෘහනිර්මාණ සැලසුම්කරණය ද ඊට සමගාමී ව දියුණු විය. එහි දී ගෘහනිර්මාණ සඳහා භාවිත මිනිස් ශ්‍රමය යන්ත්‍ර සූත්‍ර හරහා සිදු කර ගැනීම සිදු වූ විශේෂිත ම විපරිණාමය වේ. එසේ ම ගෘහනිර්මාණ සඳහා භාවිත අමුද්‍රව්‍ය ද විශාල වශයෙන් වෙනස් විය. එහෙත් ගෘහනිර්මාණ සැලසුම්කරණය සඳහා භාවිත සිද්ධාන්තයන්හි කිසිදු වෙනසක් සිදු නොවුණි. රියන වෙනුවට අඩි, අගල්, මීටර් ආදී වශයෙන් භාවිත පාරිභාෂික සංඥාවන්හි නම් විශාල වෙනසක් සිදු විය. එහෙත් නූතනයෙහි ද ගෘහනිර්මාණ සැලසුම්කරණය සඳහා භාවිත වන්නේ පුරාණ සමයෙහි භාවිත වූ සංස්කෘත මූලාශ්‍රයාගත වාස්තුවිද්‍යා සිද්ධාන්තයන් ම වේ. මේ විශ්ලේෂණාත්මක සාධකයන්ට අනුව පුරාණ සමයෙහි සිට නූතනය දක්වා ක්‍රමානුකූලව පත් ව ඇති ලාංකේය ගෘහනිර්මාණ සැලසුම්කරණය සඳහා සෘජු ව ම සංස්කෘත මූලාශ්‍රයාගත වාස්තුවිද්‍යාත්මක සිද්ධාන්තයන් බලපා ඇති බව මනාව තහවුරු වේ.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

අප්පුහාමි, හර්මානිස්, වයි.ඒ., (2008). *වාස්තුවිද්‍යාව හෙවත් ගෘහනිර්මාණ ශිල්පය*. ගුණසේන සහ සමාගම, කොළඹ.

අමරසිංහ, මාලිංග, (2009). *පුරාණ රජමාලිගා*. දයාවංශ ජයකොඩි සහ සමාගම. මරදාන.

අලගියවත්ත, පුවසති, (2004). *අලගියවත්ත සංස්කෘත සිංහල ශබ්දකෝෂය*. සූරිය ප්‍රකාශන. කොළඹ 10.

කෝරළෙගේ, දයාරත්න, (2006). *විද්‍යාත්මක පදනමක් මත වාස්තූ ශිල්පය*. කර්තෘ ප්‍රකාශන.

දීසනිකාය, බ්‍රහ්මචාල සුත්‍රය, බු.ජ. ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථමාලා, 2017.

පරණවිතාන, එස්. (1998). *සිංහලයෝ*. විසිදුනු ප්‍රකාශන.

බණ්ඩාර, චිත්‍රකාන්ත, (2009). *ඓතිහාසික අසිරිමත් පොළොන්නරුව*. ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ. මරදාන.

බුද්ධදත්ත නාහිමි, පොල්වත්තේ, (1998). *පාලි - සිංහල අකාරාදිය*. බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය. නැදීමාල.

බුද්ධදත්ත නාහිමි, පොල්වත්තේ, (1998). *පාලි - සිංහල අකාරාදිය*. බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය. නැදීමාල.

මහානාම හිමි, මහාවංසය, 1 හා 11, (1957). *සුමංගල හිමි*. බටුවන්තුවඩාව පඬිතුමා (පරි.) රත්නායක මුද්‍රණාලය.

වික්‍රමසිංහ, එස්. ඒ., (1962). *හෙළ කලා ඉතිහාසය*, මහනුවර එක්සත් මුද්‍රණාලය. මහනුවර.
සෙනෙවිරත්න, ඩී. ආර්., (1997). *වාස්තුරත්නාවලිය*. මොඩන් පොත් සමාගම. නුගේගොඩ.

References

Devi, Vasudev, Gayatri, (2009). *Vāstu*. Motilal Banarshidass Publishers. Delhi.
Williams, Monier, (2005). *Sanskrit - English Dictionary*. Asian Educational Services. New Delhi.

JOURNAL OF THE FACULTY OF HUMANITIES 29

Excluding the divine from the explanations of cosmogony

An analysis of the contribution of The Milesians

I.K. Jayasekara

Abstract

Human's earliest period in history had been awestruck by natural phenomena and the working of the universe. Greece was considered the cradle of Western civilization. They had sought peace and come to a compromise through beliefs connected to religion. As thoughts advanced, they became dissatisfied by this. The result was that men who began to think rationally started to find answers to the questions they faced excluding the involvement of the divine. The foremost person to present his ideas was Miletus. He was Thales. The second and the third to express themselves in the same context were Anaximander and Anaximenes, who was also from Miletus. The objective of this study is to trace if there is a connection between their ideas. Were they to be studied as separate philosophers or were they a part of a single process? Individual theories are examined with reference to the comments of the authors who later had examined them pitting them against the original fragments which are limited since they have not survived the test of time. Careful analysis show that the thoughts had emerged as a denial of the supernatural forces in solving the problem of becoming. Yet when the other two philosophers explored the alternative resolutions, they had gradually provided new suggestions of new possibilities. This is what is intended to explore in this study. The thoughts which started by rejecting religion seems to explore an affinity of the most important part in himself – the soul, and the primordial substance of the world process. The sense of justice, injustice and compensation and time limit. The question that arises is – are we to expect more in consequent thoughts that are to be explored later.

Keywords: Milesian philosophers, Cosmogony, Becoming, Divinity, Primordial substance.

1. Introduction

The paper consists of an in - depth investigation of the contribution of the pioneering Greek philosophers who were instrumental in rejecting the divine involvement in the question of 'becoming'. The thoughts that emerged as that of individuals who belonged to a particular school of thought, since they belonged to the same geographical area and the nature of their ideas. The inquiry would consist of the remaining of their original fragments and the often commented on or analyzed secondary sources that were considered as fundamental. The findings would consist of the conclusion arrived after the investigation, that the thoughts revealed a sense more things to be revealed later when the process evolved later, with other philosophers. Namely, the affinity with the human and the world process, involving such notions as justice, injustice, compensation, time limit, and the soul.

2. Methodology

The inquiry would consist of the remaining of their original fragments and the often commented on or analyzed secondary sources that were considered as fundamental. The findings would consist of the conclusion arrived after the investigation, that the thoughts revealed a sense more things to be revealed later when the process evolved later, with other philosophers. Namely the affinity with the human and the world process, involving such notions as justice, injustice, compensation, time limit and the soul.

Ancient Greeks had been conditioned by their religious beliefs to attribute an importance to the divine. They particularly had conceived ideas on the power of the supernatural as omnipotent. The impact of such thoughts satisfied those who resented the older religious beliefs before the Dorian conquest. Yet when society and culture came to take more steps towards rational thinking it had become unconceivable to foster such notions. Hence one finds a restlessness among the more rationally oriented to seek other explanations to many questions that the supernatural had provided explanations to.

With the advance and progress of civilization, man began to ask questions and to seek explanations. This was an attempt to get beyond the symbolic and mystical thinking to get at the naked truth-to grasp what lies beyond. Though there would have considerable alternative suggestions through many, the pioneering thoughts of the Milesian philosophers came to shine as the most plausible. They had sought the explanations from mother nature, devoid of the external divine forces that the earlier beliefs fostered.

To philosophize is to wonder, to explore, to break free to ask questions, to seek in oneself the courage to ask questions. It means refusing easy answers. Of being willing to be disturbed by a willing uneasiness.

Doubt meant doubting one's own faith, which is nearly impossible. Of being brave enough to find answers in the name of truth and knowledge.

Some attribute this to the common motherland they shared, namely Miletus, in Asia Minor which had the opportunity to be exposed to alternative thoughts. The efforts highlighted the necessity for the ideas to be rational.

The purpose of this paper is to examine what contribution they had indulged in, deliberately or not, and thereby influenced the process of Greek philosophy.

Thales attempted to explain the universal on naturalistic grounds instead of the mythical. For people like him 'Dike' the world governing law and proportion had to be seen on a rationalistic ground, without the supernatural.

- 1) Thales (6th cen BCE) is the first of the Milesian or Ionian philosophers.

He is considered the father of Greek philosophy. The meaning of this is that he took the very first steps of a very long journey that was to last for centuries to come. It was Thales who gained the title as being the first Greek Philosopher 'since his were the first recorded thoughts on these lines.

His contribution took the form of an attempt to find answers excluding the divine and the supernatural from the world process. (Stace, 1919, p.21)

Only three fragments of his thought have survived the test of time.-these fragments are:

- 1) All things come from water and go back to water.
- 2) All things are full of gods.
- 3) Earth floats like a log on water. (Aristotle, Metaphysics,983,20-27)

When pondering on the above fragments one could arrive at certain conclusions, which seem quite logical. Ie -

- 1) An analysis of the 1st fragment itself shows the tendency of his thoughts. The questions that Thales himself seemed to have asked himself, and has tried to answer regarding cosmogony and cosmology: These questions take the following form. -

- 1) From what does all this come?
- 2) To what does all this return?
- 3) What causes the change?

This in other words is the philosophical problem of "Becoming".

- Thales does not seem to be the originator of the selection of 'water' as the originative substance. We find various poetical sources giving water prominence. (Homer Iliad, 12,20) ie- 'Okeanos' -father of all However, the selection itself is important as it signifies -

- 1) A Single originative substance (It was natural for him to seek a 'one' substance) (Stace ,1919, p21)
- 2) From nature. (Hegel, 1955, p171)
- 3) Tangible and sensuous (philosophy being a process moving towards the non sensuous from the sensuous) (Ibid)
- 4) Material (tendency of philosophy moving from the material to the non material.) (Idem)
- 5) There was no god or supernatural being involved in the world process.

The above discussion would also prove that since all things emerge from a single substance there seems to be a notion of kinship of all things, even at this very early stage.

- ☆ A remarkable finding is that Thales' contribution seems to be in the expression, than in the actual selection of the substance. For it is very important to note the present tense used in the words 'come' and 'go' in the fragment. So it is not a world that had come into being once, and would be destroyed in the future that Thales spoke about.

It is a dynamic world in which a 'coming' and 'going' are happening at once and the same time. It is a simultaneous process that he refers to. Not a stagnant one. And a world full of flux and change.

2)The second fragment provides deeper speculation as well.

"All things are full of gods" is a fragment around which many scholarly arguments have taken place. The following are some of the popular observations.

1. By the word "god" Thales means 'water' and not the supernatural religious deities.
2. Thales' thoughts seem to be ahead of the language that was available to him at the time. Therefore what he seems to have done is explain the unfamiliar through a familiar term. Yet he was compelled to express nonmythical subjects in the available mythical language. Language had not been advanced enough to express unfamiliar thoughts. Communication had to be made through a mode that one could understand.

It would have been easier for the contemporaries to have understood the term 'god' than a newly coined terminology.

4. On the other hand Thales' primordial substance would have had many characteristics of the traditional term god. Namely – all important, everlasting, powerful, etc. etc.
5. Thales' primordial substance was energized -. Meaning that It did not need any other to move itself. But it could cause change in others.
6. Would have been all too ready to point out that gods were not only in selected things as in the traditional belief e.g.- certain trees, mountains, rivers, etc. but was in all things. So all the things in the world had the original substance in them.

3. The third fragment reminds us of the traditional belief pertaining to the Olympian religion. It was the underworld called Hades that was under our earth. All the dead (irrespective of what they did or did not do while living) – passed on to this gloomy place where they were nothing but shadow like figures according to the poets. Hence this was definitely not a thing to look forward to. Death was not something to look forward to. This made men fear death. (ie-to go to war on behalf of their country and lay down their lives)

Thales refutes this notion and explicitly says that it was not the underworld but water that was under the earth that we live in. (Some scholars are of the view that the geography of Greece and the constant earthquakes would have led Thales to speculate on the above possibility.)

Thales is respected more for the questions that he had asked himself and the trend that he set for philosophical speculation, than the actual answers he seemed to have provided. However, the influence he had on his followers is noteworthy. 2. 2.

2. Anaximander (A younger contemporary of Thales) is one of the Milesian philosophers. A younger contemporary of Thales but was not one of his pupils.

He is credited with the 1st map of the world. He is believed to have said that the earth was like a circle and the ocean was around it. Half of it was Europe and the other Asia. His philosophical thoughts along with his contribution to the development of Greek thoughts are significant.

Anaximander seems to have asked the same questions that Thales had asked. Thales' thoughts would have had an influence on him e.g. the very fact that he did not agree with Thales on the primordial substance is enough to prove this. He agreed on a single element, but did not agree that it was water.

1. For Anaximander, water was only one of four equal elements- Earth, Air, Fire and Water.

The primordial substance was the source of these four elements.

For 4 elements of such opposite qualities to emerge forth the first substance should be boundless in quality.

Hence Anaximander's' primordial substance was called "The Apeiron".`

(Simplicus Phys,24,13)

2. 'Peras' in Greek was boundary, when added an "A" – negative = Boundless or

Limit less. (Hussey, 1974, p17)

Hence that is contained the possibility of producing elements of different qualities. E.g. A quality would be a boundary. If something was hot it meant that it was not cold. If wet, not dry. Apeiron was the ultimate substance from which all qualities arose.

As for example it is easier to understand it in the following manner. I.e.- If you take away all the qualities from something, what you would be left with is the Apeiron.

It does not meet our senses in its natural state. In this world it is clothed with qualities.

1. The Apeiron is limitless in quantity as well. For it was ever present in the universe. If it was limited in quantity the universe would cease to be once it has run out of the primordial substance.

2. It is also limitless in age. The meaning is that he Apeiron had been present forever, it is here at present and it will be there in the future

3. Anaximander said that the Apeiron is Divine. By this he would have meant that it has the power to move within itself - It can change on its own. Yet this is definitely not the supernatural. (Aristotle, Physics,4,20367)

4. At the original stage all qualities were in a neutral state and all mixed together.

5. But as a result of movement – action – qualities came into existence.

6. The nature of the original movement had been a – spinning, rotating, a vortex kind of movement. It is due to this movement that the opposites – hot and cold came into being. From these originated the elements Earth, Air, Fire and Water.

7. These elements were opposites and were at war. All were equal. And therefore one could not be superior to the other. If one ruled the others, it would be injustice. E.g. water against fire. If one commits injustice on the other, it will have to pay compensation according to the time – the period, that the earlier injustice was committed. (West, ,1971, p 82)

8.This 'compensation' according to the 'period of time' sounds like a sentence. Bringing in 'injustice' and 'justice' to philosophical thoughts is interesting. Could he be associating morality or intelligence with the working of the universe? He does not say so. But one tends to wonder. (idem) (Freeman,1966, p63)

9.Nature of the Apeiron – A philosophy deducted through mental calculation, speculation, and sheer logic. Piercing the ordinary vision. This proves that he was more a philosopher than Thales. Though it is a step taken from the concrete to the abstract, it points to a reality behind experience.

What he has to say about cosmogony and cosmology

- ✧ He believes that at the very beginning all qualities are in a neutral state.
- ✧ He says that it is as a result of the vortex like movement Hot and Cold are separated from the Apeiron.
- ✧ What Anaximander points out is that qualities meant limits. So once a change takes place, no longer can we refer to as the Apeiron.
- ✧ It is due to the vortex like movement that the 4 elements emerge : Earth, Air, Fire and Water – Due to the spinning the thicker come to the middle and the thinner go to the outside.
- ✧ Due to the rapidity of movement on the outer circles, the rings of Air and Fire break up in to 3 circles. The 1st ring of Fire is settled at the distance of 9 times to the earth, the 2nd 18 times and the 3rd 27 times.
- ✧ These 3 rings of Air encircle the rings of fire.
- ✧ We on earth see the fire in the outer rings through apertures (nozzle like) in the ring of air.
- ✧ There are several apertures in the first ring. And when we see the outer fire through the vessel like holes, we call them stars.
- ✧ The aperture in the 2nd ring is the moon.
- ✧ The aperture in the 3rd ring is the sun.
- ✧ He does not mention an Olympus where the gods are said to have lived or a Hades under the earth.
- ✧ There are also other worlds in the universe.
- ✧ He explains eclipses as partial or total closing off the apertures which result from the twisting of the tubes of air.

= here absolutely is no connection of the Divine regarding this. Hence the notions put forth hitherto by the poets are debunked

- ✧ The earth is described as a drum of a column. It's height 1/3 of its width. The surface is concave. We live on one side of the earth and the other side is called the antipodes. (again no Hades or an under world)

- ✧ The earth is in the middle of the rings for the simple reason to be in one direction in and not in the other.
- ✧ As a result of this, the Earth is positioned in the middle, then Water, which is followed by Air, and Air by Fire. It definitely is not held up by any supernatural super power.
- ✧ The winds, rain and even the thunderbolts are caused by natural phenomena. The thunder bolt is no weapon of Zeus as with the Olympians.
- ✧ Anaximander had completely eliminated the mythological and the supernatural from the cosmic scene.
- ✧ Anaximander had said that living creatures and the human beings arose due to the moist elements when it was evaporated by the sun.
- ✧ The first-ever human according to his explanation was that it had been living in a fish-like creature and finally when the human was able to tend for himself the creature had come onto the earth, its bark split, and out had walked the.

Human. Burnet comments that Anaximander would have conceived the idea of adaptation to the environment and survival of the fittest. (Freeman, 1966, p63)

But if one was to believe in this it would also lead to considering the Apeiron as an intelligent force. This cannot be possible since the Apeiron is not depicted as a systematic order. Nor was it a source of morality or universal justice. There is absolutely no possibility of the remotest thought of a 'being'. His intention would have been to observe and state the natural working of the universe as he conceived it. The reason for him to call it 'the Divine' is the fact that some of the qualities were much similar to the conventional divine ie- ever-present, powerful, and ability to influence.

ANAXIMENES

The last of the three Ionian Philosophers. Anaximenes was a pupil and an associate of Anaximander.

He seems to ask the same questions that Thales and Anaximander had asked. It also shows that he had thought on the same line, but had given a different answer to the questions regarding to Becoming . He had not agreed with the other philosophers on the primordial substance (Aristotle, Metaphysics, A .3,984a5)

You would learn that the difference of the primordial substance rested mainly on the type of the philosopher and his mentality. Since Anaximenes seemed to possess a scientific mind hence his ideas rested on experiments and their results.

1. Anaximenes said that the originative substance was Air - this Air is not the element 'air'. (Simplicius, Phy, 24, 26)

2. Air is an imperceptible substance present in the atmosphere. When it is in its neutral state – it does not meet our senses, but can see its modifications. But the underlying substance was one and determinable.

3. Air is not mysterious like the Apeiron. Nor is it hypothetical. Not indeterminate but determinable.

4. Air though without quality in its original state becomes other elements

5. Suggested a process through which Air becomes the elements. 1st example of a process of becoming. How the primordial substance became known elements.

6. The process explained through rarefaction and condensation.

Eg: Air when heated becomes gas – fire

When cooled – wind – water – earth and stone.

7. States a definite connection between quality and quantity. Explains in terms of

the density of a single material.

☆ Condensation – cool – harden Rarefaction – thinning out

8. Points to ponder – is there a connection between quantity, quality, heat and mobility as well?

9. All diversities are due to the presence of more or less of the substance given in a place. Once this step has been taken, it is no longer necessary to make the primary substance something distinct from the elements.

10. Air is important because of the process. Anaximenes seems to be more of a scientist – concluding through observation.

As mentioned earlier, the various suggestions made by the earliest of all Western Philosophers seem to be a conscious effort to reject the supernatural divine from their observations. Yet they seem to have understood the difficulties that the normal people might have when digesting them. This was one of the reasons they had had to use familiar words denoting the divine. (Cicero, NO, 1, 10, 26). For them the divine had been the all-important force- So what else could they have but used the term god- when referring to the best, all important potent and immortal?

Yet in the last philoppterid, Anaximenes a slight, yet more important single phase is left to us. (Ateius 1, 3, 4)

- ☆ “Just as our soul being air holds us together, so do breathe and air encompass the whole world”. – For the 1st time a connection is shown between our soul and the most important primordial substance in the universe.

The sentence points to the all-important question does this represent seeds or germs of more interesting things to come? But Guthrie, not unfairly insists that the theories of the Ionian thinkers had been on a rationalistic ground and in no way a result of faith. (Guthrie, 1954,p133)

The other reading one could indulge in is that if the all-important primary substance encompasses the whole world, does comparing that to the air that holds our soul together in us indicate the possibility of a better future for comparison? It leads one to believe that since the world encompassing Air is also referred to as the divine, the breath in us has a similar importance. The concentration on the individual is significant. It suggests an affiliation of the microcosm to the macrocosm.

3. Conclusion

The conclusion one could arrive at is that the Ionian thinkers had intentionally excluded the Divine from their explanations. Yet through the rational reasoning they had, maybe unintentionally come up with thoughts that would pave way with time, to a more acceptable notions of a unity or amalgamation of a positive outcome. The focus of the exploration in this paper had been done with the intention of highlighting these thought-provoking elements.

References

- Aetius
 Aristotle. *Metaphysics*.
 Homer. *Iliad*.
 Simplicus. *Physics*
 Guthrie, W.K.C. (1962). *The Pre Socratic Philosophers*. Cambridge University Press.
 Guthrie, W.K.C. (1954). *The Greeks and their Gods*. Methuen and Co: London.
 Hagel G. W. F. (1955). *Lectures on Lectures of Greek philosophy*.
 Hussey E. (1974). *The Pre Socratics*. London.
 Stace W.T. (1919). *Lectures on Greek Philosophy*. Colombo.
 West M.L. (1971). *Early Greek philosophy and The Orient*. Oxford University Press: Oxford.

A linguistic study of *Vīracōḷiyam*

K. Rajarathnam

Abstract

Vīracōḷiyam is a grammatical treatise which was written in the 11th century A.D. This is the sole text that helps us to understand about the usage of Tamil, poetic language and the vernacular since after *Tolkāppiyam* and many linguistic features that are presented in *Tolkāppiyam* is not to be found in *Vīracōḷiyam*. *Tolkāppiyam* is rather extensive, where as, *Vīracōḷiyam* explains the five aspects of Tamil grammar in a compressed form. Since the formulas have composed very consisely, it's rather not easy to understand them. The author of this grammar, imported a number of Sanskrit grammatical structures and lexical items in order to explain Tamil grammar. Thus most of the Tamil grammarians ignore this grammar, considering it as a text which has given black mark to the Tamil grammatical tradition, as it stands out demonstrating the old Tamil grammatical tradition, i.e., *Tolkāppiyam* tradition. However as *Vīracōḷiyam* appears to be a grammar which yields linguistic mine and helps scholars to approach the social, historical and linguistic views of the medieval period. This dissertation presents the results of research seeking to establish the language contact between Tamil and Sanskrit and to determine which features of *Vīracōḷiyam* that have arisen as it is leaning on Sanskrit grammatical tradition in a great extent. The research dealt so far have been made a thorough study on the linguistics study of *Vīracōḷiyam*. Introduction to *Vīracōḷiyam*, socio political, cultural and linguistic environment of the medieval period Phonology and Morphology as presented in *Vīracōḷiyam* are examined in some detail. Moreover, meta language of *Vīracōḷiyam* unfolds interesting observations on language change which would be relevance to understand the *Maṇippiravāla* style. This study is more biased to descriptive method. According to the method of textual criticism, there are different editions of *Vīracōḷiyam* have employed in this research.

Keywords: Medieval Tamil grammatical tradition, Meta language, *Maṇippiravāla* style, textual criticism, Mutual linguistic environment.

1. Introduction

Vīracōḷiyam is one of the major treatises on Tamil Grammar, prosody and poetics. Chronologically *Vīracōḷiyam* is the second grammar belonging to the classical Tamil Grammatical tradition, with *Tolkāppiyam* as its sole extant antecedent. *Akattiyam* is supposed to be the earliest Tamil grammar. However it is not available as a unified text, only some of its *sūtras* being retrieved from later commentaries.

The period to which the *Vīracōḷiyam* belongs witnessed a very heavy incidence of Sanskrit loan words into Tamil. This heavy influx of Sanskrit loan words has given rise to the development of a new literary style called *maṇippiravāḷam*.

Vīracōḷiyam is the earliest text to provide a Tamil definition of this new style with reference to poetry. It runs as follows:

"*Vaṭamoliyum teṇmoliyum pōṇra iru moliccorkaḷ viravi varum naṭay*" (V.C.180)

'A kind of style in which words of two languages like Sanskrit and a vernacular are mixed.'

This style is distinct from what is called *viraviyal* mixture which contains words where letters peculiar to Sanskrit are interspersed with Tamil. *Viraviyal* or the mixture style is defined in the *Vīracōḷiyam* as follows:

"*ṭṭaiyē vaṭaveluttu eytil viraviyal*" (v.c.180)

"When Sanskrit letters are interspersed, it is known as *viraviyal* (mixture)."

The author of the *Vīracōḷiyam* takes serious note of the composite nature of the Tamil Language as prevalent during his time. He also makes some random observations on certain dialectal variations which he ascribes to the usage of uneducated people living on the borders of the *Kāveri* river and instructs the reader to recognize them and to be careful not to use such aberrations in their literary compositions. As an instance he refers to the confusion between <|> and < | > which leads to semantic misinterpretation and specifies the correct orthographical distribution of the said alphabetic symbols.⁶⁹

The author also points out certain colloquialisms which need to be ascertained from worldly usage and must be avoided in literary composition. This would also point to a kind of diglossia situation that would have been prevalent at the time.

⁶⁹ *Vīracōḷiyam*. verse no - 82 (p.86)

Referring back to the *maṇḍipiravāḷa* style, it has to be mentioned that this style became a standard style for Tamil vaiṣṇava and Jain prose commentaries in the twelfth through fifteenth centuries. However, it is noteworthy that the *Vīracōḷiyam* seems to assume both *viraviyal naṭai* 'mixture style' and *maṇḍipiravāḷa naṭai* 'rubies and coral style' to be poetic forms alone; thus overlooking its occurrence also in prose.

The author has also made some comments on the inscriptional Tamil of the period. When we consider cases, for instance, A. Vēlupillai observes as follows:

" In the author's study of the language of inscriptional Tamil before *Vīracōzhiyam*, there were two examples with -aan while there were twelve examples with -aaḷ. The language of the Tamil inscriptions after *Vīracōzhiyam*, was more positive in that there were twelve examples with -aaḷ while there was no example with -aan. While *Tholkāppiyam* mentions -in as the fifth case suffix, *Vīracōzhiyam* mentions -il as the suffix for that case. In the inscriptions before *Vīracōzhiyam*, there were six examples with -in and seven examples with -il. In the inscriptions after *Vīracōzhiyam*, there were five examples with -in and eleven examples with -il. Thus the case signs mentioned by *vīracōzhiyam*, are the ones frequently met with in the inscriptions."⁷⁰

A close study of the whole text reveals a unique feature of this grammar as compared with its predecessor *Tolkāppiyam*. The whole text runs in the form of a discourse in verse form which is seemingly addressed to a lady as evinced from some of the following terminal expressions for instance,

<i>vāṇutalē</i>	- oh lady of bright forehead
<i>tāḷkuḷalē</i>	- oh lady of flowing hair
<i>āyilaiyē</i>	- oh lady of choice ornaments
<i>paṇimoliyē</i>	- oh lady speaking sweet word
<i>paintōiyē</i>	- oh lady weaving golden bangles
<i>viḷankilaiyē</i>	- oh lady wearing bright jewels
<i>tē moliyē</i>	- oh divine language/ oh sweet speeches one
<i>tūmoliyē</i>	- oh pure language/ oh lady of pure speech
<i>vāimoliyē</i>	- oh true language/ oh lady of true speech

The entire text is thus invested with a poetic garb which seems to be due to the influence of *Kaṇṇaṭa* grammar called '*chhandōmbudhi*' written by Nāgavarman in 990 A.D. in which we can find the same style, i.e, address to a lady. (*makaṭū muṇṇilai*)⁷¹

⁷⁰ "Vīracōḷiyam as a grammar of inscriptional Tamil" (P.343)

⁷¹ *Cōḷa Pērasum Camaya Peru Nerikaḷum* (P.287)

The commentary points out that all these references are to a lady who was possibly the author's immediate addressee. This could also be interpreted as an anthropomorphic representation of Tamil language which is so often referred to several ways in the Tamil literary tradition.⁷²

Considered as a whole it can be stated that the author has attempted to cover all the major varieties of the Tamil language, although his main focus was on the standard variety of literary Tamil, which he has sanctioned for use in literary composition.

Thus *Viracōliyam* came thousand years after *Tolkāppiyam*, when the whole language situation and the approach to Tamil grammatical description had changed. The *Viracōliyam* marks the beginning of a distinct trend in Tamil grammatical thought. Certainly in its treatment of poetic ornamentation, the *Viracōliyam* is the first Tamil grammatical text to cite directly from Sanskrit sources, in particular those of Daṇḍin, an effort that anticipates the full Tamil rendition of the *Kāvyaḍarśa* a century or so later in the *Taṅtialaṅkāram*. As mentioned previously, the *Viracōliyam* is the first Tamil text to expand the treatment of poetic content into three discrete topics of theme, metrics and ornamentation⁷³ However the *Viracōliyam* is not without its critics. For example Nāchimuttu states:

"He (Puttamittiranār) was taken over by the Sanskrit models and failed to discriminate the basic taxonomic difference between the two languages. He is under the notion that Sanskrit is the mother of Tamil. Perhaps under the influence of active bilingualism and the lot of convergence that have taken place between Tamil and Sanskrit and the power Sanskrit had achieved over the years would have misled him. Even though he has approached the Tamil grammar with a completely Sanskrit model explicitly, (cf. *Vaṭanuul marapum pukanrukotee-Kariakai 2*) he could only synthesize it with the Tamil approach of Five-fold grammar retaining the feature of literary critical theories like the *poruḷ*, *aṇi* and *yāppu*. This work according to Tamil traditional grammatical view point is a perversion or a blemished one (*citaivu*) and according to the view of Pērācīriyar, it is a spoilt work which is mixing up the description of Sanskrit and Tamil (Tol. *Poruḷ*, marapiyal III. Pērācīriyar commentary: *Mayankak KuuRal ennum citaivu*)⁷⁴.

⁷² *tēṅ tamil* - Sweet Tamil (Tamil which is sweet like honey)
kaṅṅittamil - virgin Tamil
taṅ tamil - cool or graceful Tamil
oṅ tamil - beautiful/ glorious/ excellent Tamil
vaṅ tamil - prosperous Tamil
naṅṅamil - good Tamil

⁷³ 'Imagining a place for Buddhism'. Literary culture and Religious community in Tamil speaking South India. (P.119)

⁷⁴ Negotiating Tamil-Sanskrit Contacts: Engagements by Tamil Grammarians (P.4)

The authorship, date and the structure of *Vīracōḷiyam* are worth mentioning here.

The authorship of *Vīracōḷiyam* is attributed to Puttamittira(nār)ṇ who is supposed to have been a Buddhist scholar⁷⁵ belonging to the *Mahāyāna* school of thought.⁷⁶

The following reference in the text attests this fact

"āyurṇ kuṇatava lōkitan pakka lakattiyān
kēṭṭēyum puvaṇik kiyampiya taṇṭamilīṇk uraikka"

(*Vīracōḷiyam* - 2)

(I will explain here the beautiful Tamil that was uttered for the sake of the world (i.e, Peple) and heard by Akattiyān).

Puttamittiranār states in the above verse, that Akattiyān, considered as the founder of the Tamil grammatical tradition, learnt Tamil from Avalōkitan⁷⁷ and then later constructed a Tamil grammar.

This grammar generally referred to in classical Tamil literature as *Akattiyam* is however not available now. Nevertheless it must be noted that there is an alternate tradition which mentions that Akattiyān learnt Tamil from lord Śiva and then later formulated his grammar.⁷⁸

Akattiyān thus affirms its Hindu origin, as against the Buddhist origin attributed to the Tamil grammatical tradition in *Vīracōḷiyam*. The inference that a Tamil grammar called *Akattiyam* pre-existed is based on some *sūtras* (grammatical rules) that occur in later works which are ascribed to *Akattiyam* by the commentators. Some of these *sūtras* have been retrieved but no systematic codification of them has been done.

Puttamittiran (lit. friend of the Buddha) who was a Buddhist scholar has strongly upheld the view that Tamil grammar owes its origin to the Buddhist tradition. This is revealed by the following statement made in *Vīracōḷiyam*.

"I Puttamittiran from Ponparri having kept the foot of the pure one (Buddha) who sits under the Bō tree on my head and I am going to sing it in Tamil language." (*Vīracōḷiyam*-1)

⁷⁵ *Vīracōḷiyam* verse 2 (p.1)

⁷⁶ *Vīracōḷiyam* verse 2 (p.1)

⁷⁷ Avalōkitan is one of the Bōdhisatvas, i.e. aspirant to Buddhahood, according to the Mahāyāna tradition. Bhōtalaka (In Tamil: *Potikay*) mountain is the place of residence of Avalōkitīśvar who was endowed with all the supreme qualities.

⁷⁸ Lexicon of Tamil literature (P.14)

Peruntēvanār (1120-1133), himself a Buddhist scholar who is considered as a disciple or close friend of Puttamittiranār, has written a commentary on the *Vīracōḷiyam*.

The date of the *Vīracōḷiyam* hinges to some extent on the identification of the author and king Vīrarājēntira Cōḷan who was his patron. It has been widely accepted that this treatise is assignable to the 11th century A.D. (1063-1069/70)⁷⁹ This text is named after king Vīrarājēntira Cōḷan in admiration of him as mentioned in the following lines.

*"tē mēviya tonkal tēr Vīracōḷan tiruppeyarāl
Pūmēl uraippan
(Vīracōḷiyam-3)*

(On the auspicious name of *Vīracōḷian* (whose chariot is decorated by tassel); I will explain this treatise for the sake of the world)

It becomes clear from these that Puttamittiranār, The author of *Vīracōḷiyam* was a contemporary of king Vīrarājēntira Cōḷan. The title of the text *Vīracōḷiyam* is an abbreviation of *Vīrarājēntiran* and *Cōḷiyam* giving *Vīracōḷian*. When the word *Vīracōḷian* is turned into an inanimate noun form it yields the form *Vīracōḷiyam* which the author has used for naming his grammar.

Vīracōḷiyam consists of a total number of 184 verses including the three - verse preamble (*pāyiram*). All these verses are composed in *kaṭṭalaik kalittūray* (a metrical form with sixteen or seventeen syllables).⁸⁰ This verse form has been favoured by Tamil devotional poets from the sixth century Śaiva poetess Kāraikkāl Ammaiyār to the celebrated fifteenth century devotee of Murukan, Aruṇakirinātar.⁸¹

Although it is a grammatical treatise, the author would have selected this metre to enhance its poetic form. The whole text is divided into five chapters called *atikāram* (Sanskrit *adhikāra*). Each chapter is further divided into subsections *paṭalam* (Sanskrit *paṭala*) as follows.

⁷⁹ Lexicon of Tamil Literature (P.772)

⁸⁰ WWW. Tamilvu.org > diploma > html

கட்டளைக்கலித்துறையின் இலக்கணமாவது.

1. நெடிலடி நான்காய் வரும்.
2. முதல் நான்கு சீரகளிடையில் வெண்டளை அமையும்.
3. ஐந்தாம் சீர் விளாங்காய்ச் சீராகவே முடியும்.
4. அடியின் முதல் சீர் நேரசையில் தொடங்கினால் ஒற்று நீங்க 16 எழுத்தும் நிரையசையில் தொடங்கினால் ஒற்று நீங்க 17 எழுத்தும் வரும்.
5. ஈற்றடியின் இறுதிச்சீர் ஏகாரத்தில் முடியும்.

⁸¹ Imagining a Place of Buddhism. Literary culture and Religious community in Tamil speaking South India. (P.117)

i. *Eḷuttatikāram* - Chapter on orthography and phonology
a) *canti paṭalam* (*Sanskrit Sandhi*) - Sub-section on euphonic combination

ii. *Collatikāram* - Chapter on Morphology.

a) *vērrumay paṭalam* : Sub-section on cases.

b) *upakāraka paṭalam* (*Sanskrit-upakāraka or kāraka*): Sub section on

the types of relationship between the noun and the action established by the verb.

c) *tokay paṭalam* : Sub - section on compounds.

d) *tattiṭa* (*Sanskrit-taddhita*) *paṭalam* : Sub -section on nouns derived from other nouns, i.e, secondary nominal derivation.

e) *tātu* (*Sanskrit-dhātu*) *paṭalam* : Sub - section on verbal roots.

f) *Kiriyāpata* (*Sanskrit Kriyāpada*) *paṭalam* : Sub-section on finite verbs.

iii. *Poruḷatikāram* : Chapter on meaning or poetic content.

iv. *Yāpatikāram* : Chapter on metrics.

V. *Alankāram* : Chapter on poetic embellishments⁸²

1.1 Purpose and Objectives

Viracōḷiyam combines the framework and vocabulary of the predecessor Tamil grammar *Tolkāppiyam*. However *Viracōḷiyam* departs from *Tolkāppiyam* in many respects and draws heavily on Sanskrit grammatical terminology and concepts. Therefore, an analysis of the adequacy of these two different grammatical methods (i.e. Sanskrit grammatical method and the Tamil grammatical method) in handling by the author of *Viracōḷiyam* is the purpose of this study.

The objectives of the study are to:

- i. Analyze the linguistic method of *Viracōḷiyam*.
- ii. Investigate the influence of two different linguistic traditions, i.e, Tamil and Sanskrit on *Viracōḷiyam*.
- iii. Examine the reasons for a heavy usage of Sanskrit rules to explain the Tamil linguistic method in *Viracōḷiyam*.
- iv. Get a complete overview of the meta-language employed by the *Viracōḷiyam*'s author.
- v. Identify similarities and differences between the *Tolkāppiyam* and the *Viracōḷiyam*.

⁸² The sub sections given above are as stated and provided by the editor of *Viracōḷiyam* S. Kovintarāsamutaliyār. (p.xviii)

1.2 Research questions :

The following are the major research questions.

- i) What kind of linguistic method existed in the Tamil linguistic tradition up to the *Vīracōḷiyam*?
- ii) Why was it that Sanskrit had such a tremendous impact on the *Vīracōḷiyam*?
- iii) How does the *Vīracōḷiyam* depart from the *Tolkāppiyam*?

1.3 Research problem

Is there any unique features in the linguistic method of the *Vīracōḷiyam*?

2. Methodology

The methodology of this study consists of both qualitative and quantitative methods. However it is more biased to the qualitative method. The method of structural linguistics especially that of the American tradition as represented by Leonard Bloomfield, C.F. Hockett, Pike and Gleason has been used here in order to analyze several aspects of the language including phonology, morphology and syntactic relations of inflected nouns and verbs.

The edition of *Vīracōḷiyam* edited by K.R. Kovintarāsa Mutaliyār is mainly selected, which is generally considered as the standard edition of *Vīracōḷiyam* (1970). It also contains the standard commentary by Peruntēvanar. The researcher has also selected different editions of *Vīracōḷiyam* and follows the method of textual criticism as represented by S.M. Katre. Furthermore, the transliteration scheme followed here is that of the Tamil Lexicon.

3. Literature review

Published materials on the *Vīracōḷiyam* are sparse. Scholars from abroad and from the Indian mainland have worked on the *Vīracōḷiyam*, the results of whose research are mostly in English and some in Tamil.

The following are some research papers that concentrate on the *Vīracōḷiyam*.

A. Velupillai's paper on '*Vīracōḷiyam* as a grammar of inscriptional Tamil' (1968) reveals that *Vīracōḷiyam* employed literary Tamil and the spoken dialect for its subject matter. K. Meenakshi carried out a research on the 'Sanskrit grammars as model for writing Tamil grammars' in 1984. The aim of this paper is to study *Vīracōḷiyam* in order to evaluate the merits and disadvantages of adapting foreign models.

Krishnasamy Nachimuthu has presented a research paper in 2009 on the topic, 'Negotiating Tamil-Sanskrit contacts: Engagements by Tamil Grammarians'. This research paper deals not only with *Vīracōḷiyam* but also with the other Tamil grammatical treatises. The above mentioned research articles were written in English. In Tamil the following research articles on *Vīracōḷiyam* are noteworthy. S.V. Shanmugam has presented the following papers. 'Vīracōḷiyam - oru molīyiyal āyvu' (1980) in which the author deals with *Vīracōḷiyam* from a linguistic point of view. In the same year he completed a work on the phonology of the *Vīracōḷiyam* i.e; *eḷuttillakkaṅ kōṭṭāṭu*. This paper greatly facilitated the analysis in the phonology portion of this research. N. kumaraswami Raja has written on the Sanskrit influence on *Vīracōḷiyam*; published in 1984. T.P. Meenakshisundaram presented a paper in 1974, on "Foreign model in Tamil grammar". This remains one of the most significant contributions on the *Vīracōḷiyam* to date.

As for research publications in this field, the following need to be mentioned. A.E. Monious "Imagining a place for Buddhism: Literary, Culture and Religious Community in Tamil speaking South India". published in 2001, which mainly deals with the significance of *Vīracōḷiyam* for understanding the Buddhist culture that prevailed in Tamil Nadu during the *Cōḷa* period. This work discusses few existing Tamil Buddhist works. i.e, *Maṇimēkalay* and *Vīracōḷiyam*.

S.V. Subramaniyam, "*Vīracōḷiyam oru tīranāyvu mūlamum karuttum*"

published in 1977, includes additional critical edition and gives commentary in a concise form.

Finally, S. Rajaram's *Vīracōḷiya Ilakkaṅa kōṭṭāṭu* published in 1992 is worth mentioning. This book is a critical evaluation of the *Vīracōḷiyam* that covers several aspects of this treatise. This work was especially helpful for understanding the linguistic background of the *Vīracōḷiyam*.

4. Data analysis and Discussion

Vīracōḷiyam points out many phonological changes that took place in the internal structure of the Tamil language, which are not available in *Tolkāppiyam*. Firstly, it is the time when the world believes that it is not proper to mention the spoken usage, the author of *Vīracōḷiyam*, points out the correct orthography regarding *!*, *!* and *!* and he gives examples from common people usages and states one should use the correct usage and should omit the incorrect synthetic usage that violate the noble Tamil language. Here, author's some observations on the dialectal variation in Tamil language and Diaglossia and is elevated in Tamil as norm. Probably at that time there was a trend among the authors who were not well step in classical Tamil grammar to be rather free in their writing, ignoring some of the norms of the classical literary style which are accepted as authentic.

Another particular feature that can be found in the section on Phonology is that the author numbers the letter of the alphabet such as I is known as sixteenth letter. Further, *Vīracōḷiyam* introduces *druṭṭa* system (three morae) which is not available in *Tolkāppiyam*. When consonant clusters are considered, *Vīracōḷiyam* newly explains the tri-consonant cluster. Where as *Tolkāppiyam* states only about bi - consonantal cluster.

Vīracōḷiyam introduces several new rules regarding euphonic combinations which are not available in *Tolkāppiyam*. For instance,

If a standing word ends in i , \bar{i} or ai and the following word commences with n , the n becomes \tilde{n}

$tī + naṅṅu - tī\tilde{n}aṅṅu$

when the author points out the articulation forms regarding vocative case, he states that it has to be articulated under the accute accent (*udāta*). This idea is direct Sanskrit impact and is not found in *Tolkāppiyam*.

However, sometimes the examples that are given by the author are incomplete. In some cases the author classes the examples together and sometimes the examples do not exactly confirm to the rule that has given by him. For instance,

$vādyam - vāṭṭiyam / vācciyam$

when Tamilizes the above mentioned Sanskrit word, two changes occurred. one is 'd' becomes voiceless and i is inserted. Rule ends with this change. However, it goes further and states that palatalization took place. i.e., $tt - cc$ which will be taken as substitution (*ādēśa*). However, according to those given rule, we cannot generate palatalization. such a case, should come under the loop hole. This drawback does not mean that this eminent scholar is unaware of it. He expects the students or readers to derive the formation of such forms by comparing them by the words that in the usage. one could carefully infer that here the author uses only the hint for a correct identification.

Finally, it can be drawn up a final statement of the Phonology in *Vīracōḷiyam* is that it deviates from *Tolkāppiyam* in several aspects and established new ideas.

Morphology was analysed under six sub titles, in *Vīracōḷiyam* i.e., *vērrumai paṭalam*, *upakāraka paṭalam*, *tokai paṭalam*, *tattita paṭalam*, *tātu paṭalam* and *kriyapata paṭalam*.

Under *vērrumai paṭalam* case terminations and inflections of noun, eight cases and sixty four kārakas were discussed.

Under *upakāraka paṭalam* how case suffixes are substituted in twenty three syntactic linkages were explained. *Tokai paṭalam* ela borately explored Tamil compounds as well as Sanskrit compounds. Under *tattita paṭalam*, the secondary nominal derivation and the suffixes that occur in the feminine noun were discussed.

Sub chapter on 'tātu' posed, how Tamil roots were formed and how Sanskrit roots are terminated with suffixes, Further, causative roots, infinitive forms, suffixes that indicating tenses, absolutists, negative and prohibited suffixes were discussed.

Under the sub chapter on 'verbs', verbal suffixes in three tenses and of the first, second and third person, Imperative suffixes, The manner in which a verb form ends with conjugated appellative participle, indefinite or finite and passivization were analysed.

Vīracōḷiyam reveals several morphological rules which are not available in *Tolkāppiyam*. The following rules are significant that are explained by Puttamittirar. Firstly,

- *Vīracōḷiyam* sets up 'cu' as a *pratyaya* for the imperative singular. However, the imperative singular is simply unmarked in Tamil.

Secondly, the author introduces double causative markers and triple causative markers which are not available in *Tolkāppiyam*.

- Further, there is no mention on past tense markers in *Tolkāppiyam*. where as *Vīracōḷiyam* newly introduces past tense markers.

- Some feminine suffixes such as -atti and āṭṭi are not available in *Tolkāppiyam*. but are available in *Vīracōḷiyam*.

-Puttamittirar creates suffixes (such as cu, ar, ārka| etc) for nominative case. According to the Tamil language nominative is the noun base itself and does not agree any suffixes.

-Finally, As in Sanskrit grammar, the author presents the verbal suffixes, such as tān, tāl, kiṇaṇ etc, which are rather difficult to separate the tense from the gender and number. When we consider Tamil, it is agglutinative in nature where the tense can easily be separated from gender, person and number. The formation of these *pratyayas* is absent in Dravidian languages. This idea is totally new to the Tamil linguistic tradition.

Therefore, it is safe to state that the above mentioned peculiar facts give new aspects on the Morphology section of *Vīracōḷiyam*.

Moreover, it is noteworthy to discuss the Meta language of *Vīracōḷiyam*. Though after *Tolkāppiyam*, *Vīracōḷiyam* which preceded all the later grammars, it didn't occupy a prominent place in the Tamil grammatical tradition. When *Naṅṅūl* is considered it was written later than *Vīracōḷiyam*, and was given the priority to literary usage with the consideration of retention of so called correct usage in Tamil language. Because, during 13th - 14th century when this treatise was written *maṅṅippiravāḷa* style has reached its climax. During this time, it was felt that it was extremely necessary to write a grammar which is most prescriptive and delimit the mixture of the Sanskrit language. *Naṅṅūl* concerned on linguistic purism in order to protect the traditional grammatical tradition of Tamil language. Though in *Pataviyal* (The section on Morphology) he states about Tamilization of Sanskrit, the section on Morphology of *Naṅṅūl* did not stand as a barrier to the linguistic theory of *Tolkāppiyam* and did not take Sanskrit grammar as the model. whereas, *Vīracōḷiyam* gave much importance to *maṅṅippiravāḷa* style. Thus, Tamil grammarians have not consider favorable this grammar in the manner that they have given higher regard to *Tolkāppiyam* or *Naṅṅūl* and there is an opinion among them that *Vīracōḷiyam* has given a black mark to Tamil grammar by super imposing the Sanskrit grammatical tradition as against the Tamil grammatical tradition.

In the *medieval* period, there were some facts that can be noticed. The great influence of Sanskrit on the literary Tamil which influenced a lot on the structure of Tamil literature, and there were many Sanskrit stories that were in usage became plot of the stories of most of the *kāvya*s (epics). Thus *Puttamittirar* points out in his grammar the change that took place in the internal structure of the Tamil language during the impact of Sanskrit. Any grammar that was written in a time period, must explain the language situation of that time. In that case, *Vīracōḷiyam* must be highly valued as a significant grammar which has explained the nature of the language at that time. Below given terms could give some ideas on the meta language of *Vīracōḷiyam*.

<u>Word</u>	<u>Verse or Comme ntary No</u>	<u>Meaning</u>
1. Akarumam (akramán)	64	intransitive
2. Acalam (acala)	40,41	immovable
3. Antam (ánta)	51	The dropping of the final of a word/end
4. Añurākam (anu - raga)	63	attachment, affection
5. atikāram (adhikāra)	1	Chapter, section of a book
6. alaṅkāram (alam-kāra)	63	the act of decorating, (in rhetoric) an
7. Avati (avadhi)	29	ablative case
8. Avati kārakam (avadhi karaka)	29	ablative case relations
9. Avviya pāva camācam (aviyayī bhāva samāsa)	45	compounds with indeclinables
10. Ākamam (āgama)	10	epenthesis (letter inserted in any part)
11. Ātecam (ādesa)	10	substitution
12. Ātāram (ādihāra)	29	locative case
13. Itarētaram (itaretara)		occurring chiefly in oblique cases of singular and in compound; perhaps for itaras –itara ex: noyo'onya, paraspara – one another one with another
14. Upakāram (upa -kāra)	63	help, assistance, benefit, favour
15. Upakārakam (upakāraka)	38	case relations
16. Ulōpam (lōpa)	10	elision (The dropping out of pratyays or affixes
17. Upasarkkam (upasarga)	63	<i>nipāta</i> or particle joined to a verb or noun denoting action, a preposition
18. utāttam (ud-dhata)	36	raised, turned up, lifted up
19. Ēka vacanam (ēka vacana)	32	singular
20. Ōñkāram (óm-kāra)	63	The sacred and mystical syllable om
21. Kañtam (gañta)	6	neck

22. Kaṇmatārayam (karmadhāraya)	45	class of <i>Tatpuruṣa</i> compound (in which the members would stand in the same case (<i>samānādhikaraṇa</i>) if the compound were dissolved
23. Karumakkārakam (karmakāra)	40,41	One who does any action/work (actor)
24. Karumam (karman)	40,41	The object - it stands either in the accusative (in active construction) or in the nominative (in passive construction) or in the genitive (in connection with a noun of action)
Karaṇam (karana)	29	Instrument

5. Conclusions

Viracōḷiyam is unique for several reasons. Firstly, the *Viracōḷiyam* itself occupies a unique position as the first ancient Tamil grammar written on the five traditional branches of Tamil language (i.e; *ayntu ilakkaṇam*). Unlike other treatises, *Viracōḷiyam* takes into account the language changes of the specific period by explaining the differences between the literary Tamil and the spoken Tamil.

Secondly, when this valuable work existed only as an old manuscript, almost on the verge of disintegration, it was a scholar from Jaffna Rao. Bahadur C.W. Thāmōtharampillay; who published it in 1881. After that as far as researcher's knowledge no detailed study has been attempted on *Viracōḷiyam* by any Sri Lankan Tamil scholars.

Thirdly, it is the only Tamil grammatical text written by a Buddhist scholar and it contains references to a number of now lost Tamil Buddhist works. Some scholars believe that this grammar was used in Sri Lanka during the medieval period and may have influenced the *Sidat Sangarā* a classical Sinhala grammar of the 13th/14th century. *Sidat Sangarā* departs from the expected model of Sanskrit and Pāli grammars in that it contains a chapter on prosody and poetics.

Finally, it can be safely concluded that in the medieval period, because of the new cultural waves, many changes took place in Tamil language and there were trends that developed to change the Tamil grammar in accordance with the Sanskrit grammar.

Thus, *Vīracōḷiyam* and its commentary are envisioning the influence of Sanskrit on Tamil, which proves that this treatise recorded linguistically diverse milieu in the Cōḷa period. Therefore, it can be stated that although *Vīracōḷiyam* traced on Sanskrit grammatical notion as well as technical terms, it seems to stand apart from the principles of Sanskrit theory. In this sense *Vīracōḷiyam* seems to be a unique treatise and also drawing ideas both from Sanskrit and previous Tamil grammars. Therefore, in its linguistic codification and philosophical outlook *Vīracōḷiyam* seems to stand in its own way.

References

- Albert, D. (1985). *Tolkāppiyam Phonology and Morphology*. An English Translation. Madras. International Institute of Tamil studies.
- Arunachalam, M. (1970). *Tamil Ilakkiya varalāru. Māyāvaram*. Gandhi vidyalayam.
- Bloch, Jules. (1954). *The Grammatical structure of Dravidian Languages*. Puna. Decan collage. HandBook - Series :3.
- Caldwell, Robert. (1961). *A comparative Grammar of the Dravidian or South Indian family of Languages*. Madras: University of Madras.
- Gair, James W. and Karunatilake .W.S,(trans).(2013). *The Sidat Saṅgarā: Text, Translation and Glossary.American Oriental Seviy, Vol 95*. New Haven, Connecticut; American Oriental Society
- Jesudasan, C. and Jesudasan, H. (1961). *A History of Tamil Literature*. Mysore: Wesley press.
- Kaṇaṭhathī, V. (2004). *Tamil Ilakkaṇa Ilakkiya aṛimukam*. Chennai: Shantha publishers.
- Kovintarāsa Mutaliyār, Ka.Ra. (ed) , (1942). *Ponpaṛri Kāvalar Puttamittiranār iyarriya Vīracōḷiyam: Mūlamum peruntēvanār iyarriya urayum*, Chennai: Pavānantar kaḷakam.
- Monier, William. (2005). *A Sanskrit English Dictionary (New edition Greatly Enlarged and Improved by leuman Cappeller and other scholars)*. New Delhi. Asian Educational services.
- (2001). *Imagining a place for Buddhism*. Literary Culture and religious community in Tamil speaking south India.
- Nachimuthu, K. (1998). *Some remarks about a critical Edition of Vīracōḷiyam, Kolam: Volume 2*.
- Nachimuthu, K. (1998). *Some remarks about a critical Edition of Vīracōḷiyam, Kolam: Volume 2*.
- Rasāram, S. (1992). *Vīracōḷiya ilakkaṇak kōṭpāṭu*. Nāgarkovil: Ragavendra publications.
- Subramanian, S.V. (1977). *Vīracōḷiyam oru Thīranāyvu*. Mūlamum karuttam Chennai. Tamil patippakam.
- Tamil Lexicon, (1982). *Madras*. University of Madras publication.
- Velupillai, A. (1968). *Vīracōḷiyam as a Grammar for Inscriptural Tamil, Madras*. Proceedings of the II International conference seminar of Tamil studies.

Present-day Interpersonal Relationship Values : A comparative study based on Japan and Sri Lanka

D. Rathnayake

N. Komatsubara

Abstract

Language and culture have a strong relationship and a language is considered as a mirror of its culture. Hence identifying the culture belonging to the language we learn is important. The only way to understand a culture is through experience gained by living with the people of the target culture and observing it carefully. However, this is not an easy task for students who are learning a language far away from the target language environment. Thus, the learners should be provided with adequate information to understand the culture, nature of people belonging to the culture, their behavior patterns, their thoughts, their values, and norms. This paper examines present-day interpersonal relationship values of Japanese people and compares them with the values of Sri Lankan people to identify the interpersonal relationships values of Japanese people and their behaviors. This comparative study is based on the results of a survey that was carried out in 2018 by distributing questionnaires among Sri-Lankan and Japanese citizens. Data were collected from a sample that consisted of 100 Sri Lankans and 100 Japanese. Data is classified based on the gender, age, and marital status of the participants. It was revealed that as Japan and Sri Lanka are both Asian countries, some similar values can be seen in both cultures when maintaining interpersonal relationships, however, there are gaps in the attitudes and thoughts, and behavior patterns of the two cultures that need consideration when building social relationships.

Keywords: Culture, Values, Japanese, Sri Lankan

1. Introduction

People around the world today show a big interest in learning foreign languages and engaging in intercultural communication for various purposes. Language and culture are intricately interwoven, and one cannot separate those two without losing the significance of either language or culture (Brown 1994). Culture can be defined in different ways, however, in the anthropological sense “Culture is an all-inclusive system which incorporates the biological and technical behaviour of human beings with their verbal and non-verbal systems of expressive behaviour starting from birth” (Chastain 1988:302). It is very important to have cultural intelligence for successful intercultural communication (Bucker, J. 2014). Cultural intelligence refers to the skills to behave and work effectively in culturally diverse situations. This is even more true with a language like Japanese which has a unique culture. Japanese cultural intelligence impacts successful Japanese language communication to a large extent and Japanese culture is often reflected in Japanese language and expressions of communication. According to Bucker et al (2014), cultural intelligence is important for effective communication, and knowledge of cultural differences prepares individuals for proper verbal and non-verbal communication in intercultural interactions.

The Japanese language is often considered as a language that is very much closer to Sinhala and even similarities are visible in the surface level of the culture as Asian countries. However, it is notable very clearly that there are many differences in behaviours, attitudes, and thoughts between Sri Lankan and Japanese people. There is much evidence to prove that language communication is not becoming successful even though language competence is of a high standard, but cultural intelligence is poor. To improve cultural intelligence in Sri Lankan Japanese learners, the cultural gap should be clearly identified. This paper aims to examine the two cultures of Japanese and Sri Lankan comparatively focusing on interpersonal relationship values to identify the cultural gap between the two cultures.

2. Literature Review

Hofstede developed a cultural dimension theory, and it describes the effects of society's culture on the values of its members, and how these values relate to behavior. Hofstede developed his original model using factor analysis to examine the results of a worldwide survey of employee values by IBM between 1967 and 1973.

The original theory proposed four dimensions along which cultural values could be analyzed: individualism-collectivism; uncertainty avoidance; power distance (strength of social hierarchy) and masculinity-femininity (task orientation versus person-orientation). Later he added a fifth dimension,

long-term orientation, to cover aspects of values not discussed in the original paradigm.

In 2010 Hofstede added a sixth dimension, indulgence versus self-restraint. At present, there are 6 cultural value dimensions it continues to be a major resource in cross-cultural fields. It has inspired several other major cross-cultural studies of values, as well as research on other aspects of culture, such as social beliefs.

Hofstede (1994) defines values as the deepest manifestation of culture, and he claims “values are broad tendencies to prefer certain states of affairs over others. Values are feelings with an arrow to it, they have a plus and a minus side” (Hofstede, 1994, p. 8).

The focus of this paper is on interpersonal relationship values and limited to Japanese and Sri Lankan cultures in general while Hofstede's focus was on work culture values.

Schein (1984) describes culture through three different levels. The first level is the artifacts and creations. The second level is the values, and the third level is basic assumptions.

Artifacts and creations are difficult to understand and analyze as the artifacts most often are not clearly spoken. It is easy to understand how and what, but why is more difficult to grasp.

According to Schein (1984), one needs to understand the culture's values to understand why people act the way they do. The values focus on what people say is the reason for their behavior.

Further, he says that to understand a culture, one must take a step further, to the last level, the basic assumptions. The primary or underlying assumptions are often unconscious but determine how people perceive, think, and feel.

However, for most researchers, values are the central part of the corporate culture. It shows the reasons for people's behavior and through the awareness of cultural values, we can understand a culture more effectively.

This paper was examined the 2nd level, proposed by Schein (1984), the interpersonal relationship values of the culture comparatively to identify how the Japanese and Sri Lankan people maintain interpersonal relationships the reasons for those behaviors.

3. Methodology

This comparative study is based on the results of a survey by distributing questionnaires among Sri-Lankan and Japanese citizens to identify their perspectives on social values. 8 values were selected for the basic awareness and understanding of how people's relationships with others and what they value when building relationships and their attitudes. The followings are the 8 values to identify how people maintain Interpersonal relationships and compare them with Sri Lankan culture.

1. Important things in life, 2. Important people in life, 3. Important factors in finding a life partner, 4. Important qualities expected in a life partner, 5. expected qualities in own child, 6. expected qualities in friends, 7. person value by the society, 8. things cannot be allowed in general

Data were collected from a sample that consisted of 100 Sri Lankans and 100 Japanese. Data is classified based on the gender, age, and marital status of the participants. There were 69 female and 31 male respondents for Japanese culture while 70 female and 30 male respondents from Sri Lankan culture. The age range of the respondents is 18-25,26-40,41-55 and 56-70. The marital status of respondents was classified as married and single or unmarried, there were 69 married respondents and 31 single respondents from Japanese culture while 60 married respondents and 40 single respondents from Sri Lankan culture.

The structure of the questions and the process of analyzing information was gathered through a questionnaire comprised of nine close-ended questions. The participants were expected to rank the given answers after analyzing their content.

4. Analysis

When analyzing the questionnaires, marks were given for each answer according to the ranking order, and the total marks scored by the participants were taken into consideration to draw conclusions. The total marks were varied according to the number of choices.

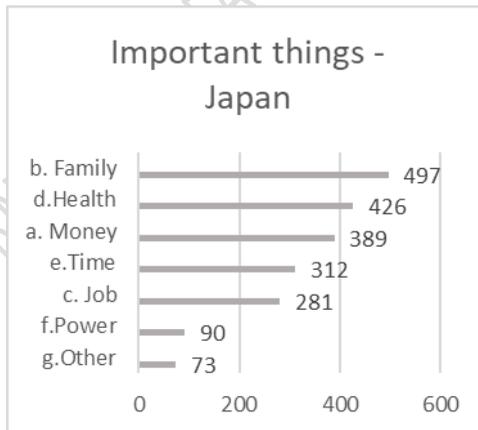
4.1 Important Things in life

Certain similarities between the interpersonal relationship values of the Japanese and Sri Lankans can be seen from the collected data. For example, both Sri Lankans and Japanese consider "Family" as the most valuable thing in their life.

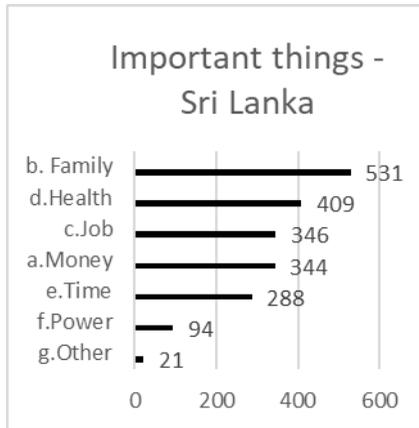
However, when analyzing carefully, it is notable that Sri Lankans seem to be a bit more attached to the family than their Japanese counterparts. Both Japanese and Sri Lankans have ranked "Health" as the second most important thing. Japanese have ranked "Work" as the fifth important thing, whereas Sri Lankans have ranked it as the third important thing. Further, the Japanese have selected "Time" as the fourth important thing while Sri Lankans have selected it as the fifth important thing. The ranks attached to time by both Sri- Lankans, and Japanese indicate the amount of importance given to time by both nations. The results of the questionnaire further show that "Power" is considered the least important thing by both Sri Lankans and Japanese.

As opposed to Sri Lankans who had not suggested "Other Values" as requested by the questionnaire, the Japanese had mentioned various answers. Among those answers, 10 people had written "Friend" and 7 others had written "Hobby" are important things in their lives. Especially, young unmarried people, between 18 years to 25 years, seem to consider 'Friends' as important. Further, the Japanese also consider "Hobby" as an important thing. This shows that the Japanese value their free time and use their leisure to engage in hobbies. On the contrary, most of Sri Lankans spend their free time with their families. See Graph 1 and 2.

Graph 1

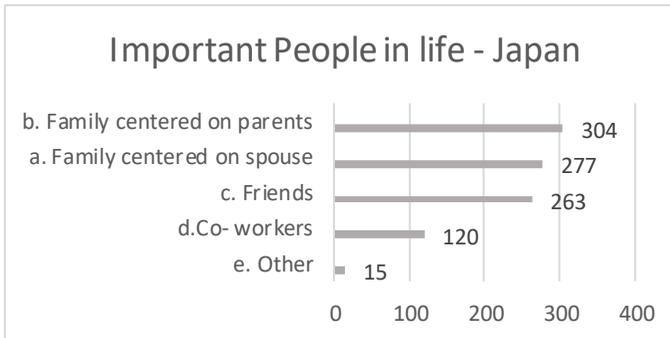
Graph 2

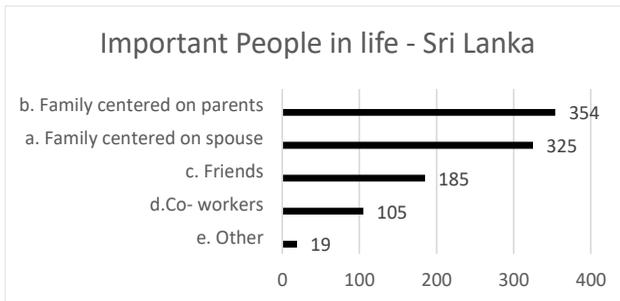
4.2 Important People in Life

This part can be divided into two, married and single. When inquired about the important people in their lives from married ones, both Sri Lankans and Japanese had ranked **a)** “Family-centered around parents” in the first place and **b)** “Family-centered around spouse” in the second place. When the marks of **a)** and **b)** received by the participants are added and placed under “Family”, the final score of Japanese adds up to 581 points, whereas the final score of Sri Lankans adds up to 679 points. The difference between the two scores is 98. From the above figures, it becomes clear that Sri Lankans are more attached to their families than their Japanese counterparts. However, the Japanese seem to be more attached to their friend than the Sri Lankans. For instance, the Japanese have ranked their friends as the third important thing. Further, the points received by the Japanese based on the importance given to friends are 263 as opposed to 185 scored by Sri Lankans. Apparently, the lack of attachment displayed by the Japanese towards their family is thus compensated by their attachment towards their friends.

Graph 3

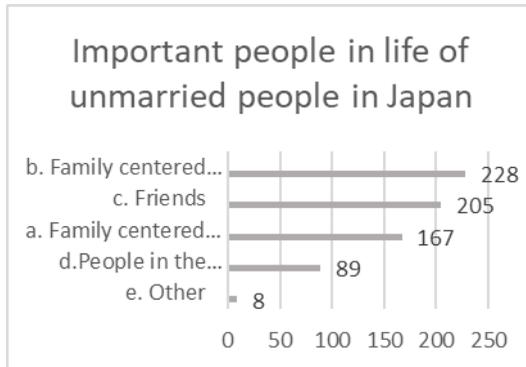

Graph 4

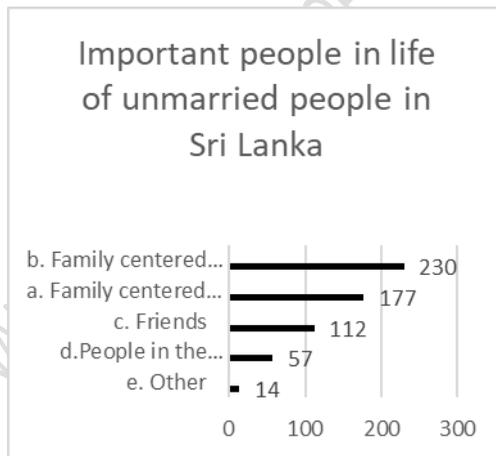

For unmarried Japanese, the second most important person in life is “Friend”. But both married and unmarried Sri Lankans have ranked “Friend” as the third most important person. A person’s marital status can also influence the importance he or she gives to friends. Since the Japanese had mentioned “Friend” in “Other” of “Important people in Life” in 4.1, it is evident that the Japanese have a strong tendency to consider “friend” as an important person. But for Sri Lankans “Family” is the most important unit and “Friend” is always placed below “Family”. See graph5 and 6.

Graph 5

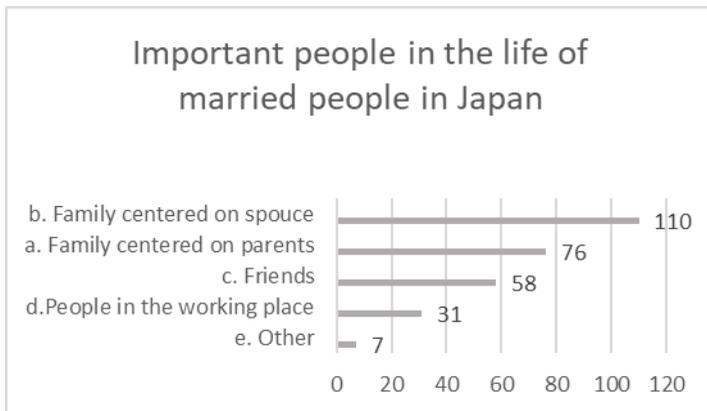
Graph 6

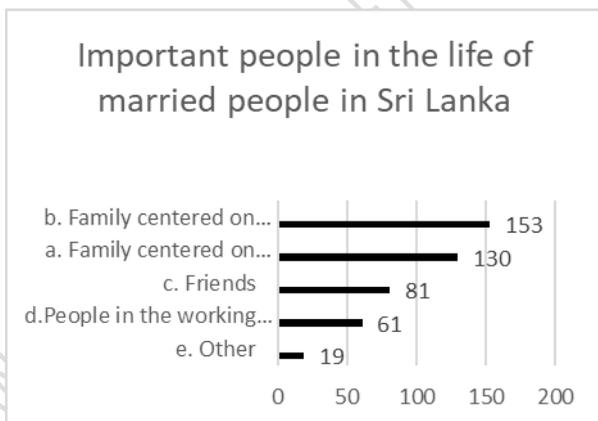
Married persons in both countries had marked “Family-centered around spouse” as more important than “Family-centered around parents”. Thereby, we understand that the important person in life can change after marriage.

The importance given to “Family-centered around parents” and “Family-centered around spouse” by married people in both countries is considered separately for better analysis. The results of the analysis show that for Sri Lankans, as opposed to Japanese, the family-centered around parents holds importance both before and after the marriage. See graph 7 and 8.

Graph 7

Graph 8

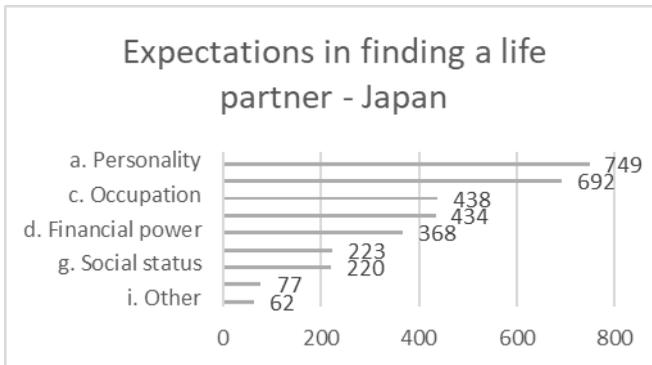

4.3 Expectations when looking for a life partner

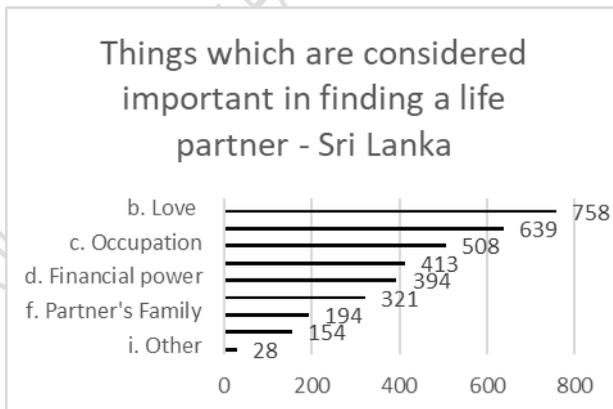
According to the survey conducted proves that Japanese consider “Personality” as the most important factor that a partner should possess. Sri Lankans consider “Love” as the most important factor and “Personality” as the second important factor. The order in which importance is given to the aspects of a partner such as “Occupation”, “Appearance”, and “Financial power” by the citizens of both countries is similar.

Unlike in the days gone by, most Sri Lankans do not consider matching horoscopes as a necessity for finding a partner. According to the results of a questionnaire, it was revealed that the young generation of Sri Lankans does not adhere to such customs.

Graph 9

Graph 10

4.4 Expected qualities of life partner

In section 4.3 it is mentioned that personality is considered as an important requirement that a partner should possess by both Japanese and Sri Lankans. Graphs 11 and 12 indicate the responses received when inquired about the ideal partner. Japanese give priority to qualities such as “Kindness /Thoughtful consideration” while Sri Lankans give priority to a “Person who gives importance to the family”. Since Japanese people consider family as In-group and family members as their equals, they tend to give importance to those who are outside the family or to those who belong to the Out-group. Therefore, the Japanese may not expect a partner who gives importance to their family as do the Sri Lankans.

Surprisingly, Japanese who are well known for their politeness and who are viewed as “Very polite” by foreigners, had marked “Politeness” as the eighth important factor in the aforementioned survey. Sri Lankans, on the contrary, had marked “Politeness” as the fifth important factor.

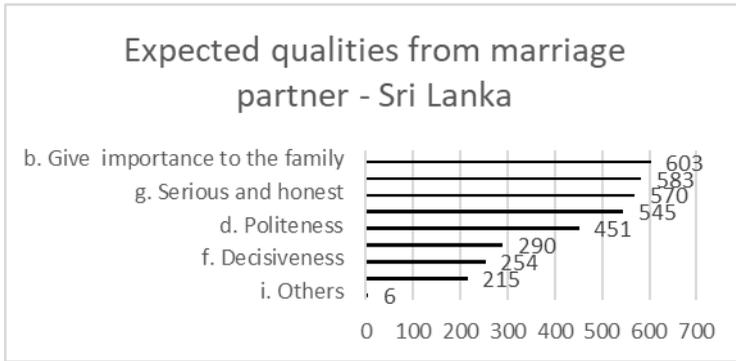
The above facts do not imply that the Japanese overlook the importance of politeness, rather being always polite, politeness might not appear to them as a very special characteristic. On the other hand, Sri Lankans may notice politeness as an important factor.

Though the Japanese had ranked “Cheerfulness” in fifth place, Sri Lankans had ranked it in eighth place. From the above fact, we can assume that having a cheerful and happy family is significant for the Japanese whereas for Sri Lankans it does not appear to be a necessity as they always spend time with their families.

Graph 11

Graph 12

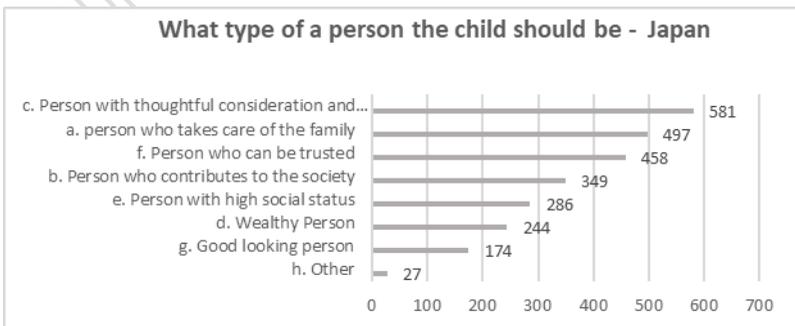

4.5 Expected qualities from the child

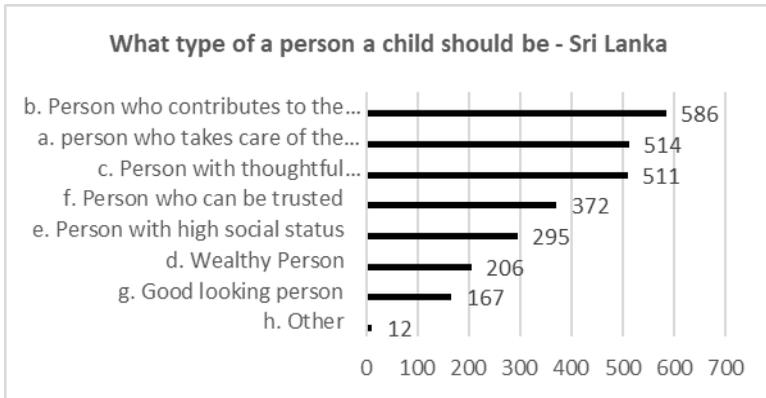
Graphs 13 and 14 indicate the responses received when asked: “What type of person should your child be”. Most of the Japanese had selected the option that reads “Person with thoughtful consideration and kindness”. This has been the same answer the Japanese had given regarding the qualities of a life partner in 4.4. Therefore, it can be assumed that the Japanese consider kind people who are considerate about others as people who possess good values.

In conversely, Sri Lankans had selected “A person who contributes to the society”. From the above results, we can conclude that the Japanese consider maintaining human relationships with their children as important while Sri Lankans opt to gain more besides human relationships.

Graph 13

Graph 14

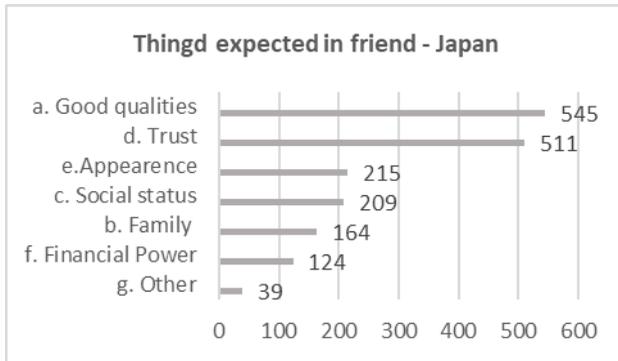
4.6 Expected qualities in friends

Graphs 15 and 16 depict what people expect from their friends. The first thing the Japanese expect from a friend is good qualities. The survey further shows that the Japanese expect good qualities from their marriage partners as well as from their friends. Japanese consider kindness and helpfulness as good qualities. That is why they had selected the option “A person who thinks about others and is very kind” as a response to “What they expect from their partners in marriage” as well as to “What type of a person you expect your child to be”.

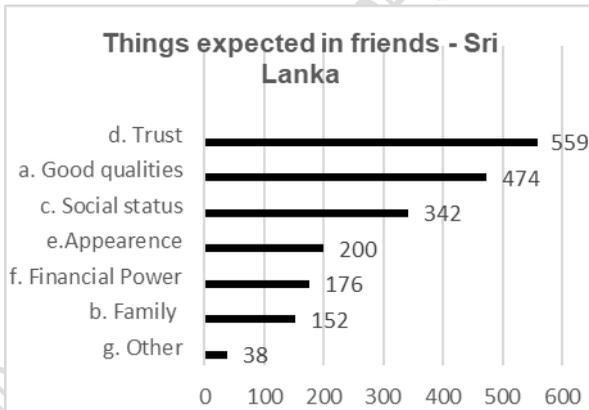
Sri Lankans expect a reliable person as a friend. In section 4.4, when asked about the qualities their life partner should have, Sri Lankans have placed the quality of being “Serious/Honest” in the third important position. Therefore, Sri Lankans value an honest and reliable person as a friend or partner.

Japanese, in conversely, had given preference to “Personality /Qualities” and “Faith” over other items.

Graph 15

Graph 16

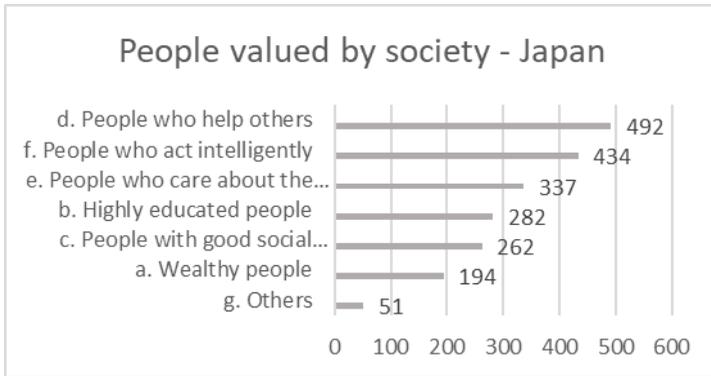

4.7 person with value in the society

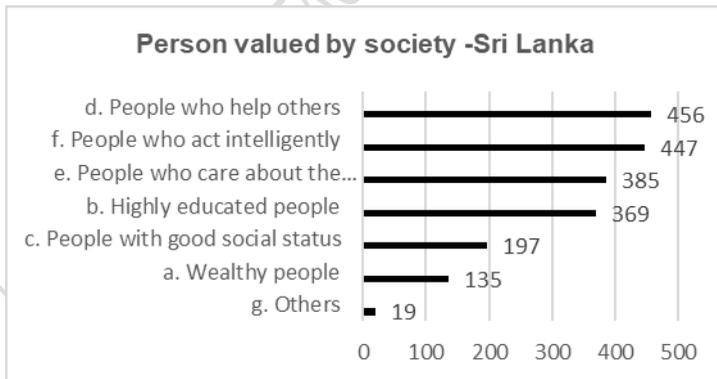
Both Sri Lankans and Japanese seem to have similar ideas concerning the ‘person valued by society’. Both had selected the option that reads “People who help others” as the first important requirement. Since both Japan and Sri Lanka have faced natural disasters from time to time, the importance of helping their fellow citizens in times of distress is evident to them. This idea seems to have influenced people to think that a valued person should be a helpful person.

Further, as Sri Lanka is a country that respects education and educated people, Sri Lankans have stated that an educated person is a valued person. In the survey, this response of Sri Lankans amounts to ninety points. More than the Japanese, Sri Lankans seem to believe being educated adds to the worth of a person. See graphs 17 and 18.

Graph 17

Graph 18

4.8 Things that cannot be allowed/excused

As shown in graphs 19 and 20, both Japanese and Sri Lankans had placed "Killing people" as the worst deed that cannot be excused.

"Robbers" and "Drugs" were stated as the second most unpardonable thing by the Japanese.

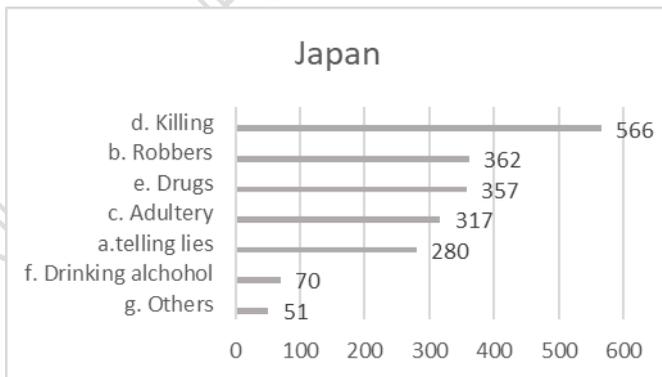
Since “Robbers” and people who are addicted to “Drugs” are punished by the law, people also seem to have the idea that both stealing and drug addiction are not excusable offenses.

In Sri Lanka “Adultery” was ranked as the second unpardonable guilt, whereas stealing and lying were ranked as the third inexcusable offense. As the five precepts of Buddhism emphasize “Adultery” as a sin that one should refrain from, it is highly condemned in society.

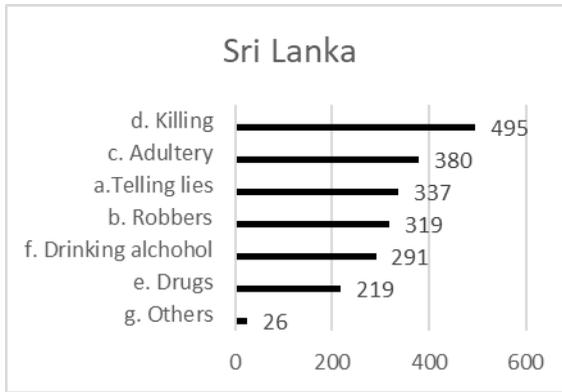
Japanese do not consider drinking alcohol as a bad thing. There were some Japanese who had mentioned in the survey that “As alcohol is not bad it is not added to the ranking”. But “Drinking alcohol” was ranked as the fifth most inexcusable act by Sri Lankans. According to the Japanese, lying is a less inexcusable offense than drinking alcohol.

The reason may be the influence of the five precepts in Buddhism that teach people to restrain from using alcohol. In fact, selling of liquor on Poya days is prohibited in Sri Lanka and Sri Lankan women seldom consume alcohol. For instance, during wedding ceremonies, only the males get together and drink. In the column allocated for “Other” inexcusable deeds, the Japanese had written bullying people and hurting people. It shows that although drinking alcohol is not seen as an offense by the Japanese, they consider the above acts as inexcusable.

Graph 19

Graph 20

5. Conclusion

This paper aims to pave the way for successful communication between Sri Lankans and Japanese cultures by providing information about the gap in interpersonal relationship values.

The specialty of this paper is that it examines a sphere that has not been previously subjected to research much. It focuses on comparing the values that are being currently upheld in Sri Lankan and Japanese societies.

This paper draws upon the findings of Japanese anthropologists and sociologists to elucidate the values of Japanese people, while the first-hand data gathered from research conducted by the author herself are used to elaborate on the values of Sri Lankans.

Since both Japan and Sri Lanka are Asian countries bestowed with hereditary Buddhism, similarities in socio-cultural values can be observed. Yet, research reveals that there are differences where the attitudes and thought patterns of the two cultures are considered.

If a person is not aware of these varying cultural values and thoughts, he may face difficulties when communicating with those who come from other cultures. But a person who is aware of and sensitive to the cultural values advocated by another country will be able to overcome the obstacles that might occur in intercultural communication.

Different cultures possess different values and thought patterns. To be sensitive to those cultures and to accept cultural diversity, it is important to learn about those cultures. Imparting cultural awareness in parallel to language teaching is our duty as Japanese Language teachers.

References

- Dimino, G. et al. (1987). *A Comparative Analysis of Social Values of Chinese and American Children*.
<https://doi.org/10.1177/0022002187018001007>
- Godwin, C. et al. (1995). *Comparative Analysis of Chinese and Japanese Cultural Values*. *Behaviormetrika* 22, 1–35 (1995).
<https://doi.org/10.2333/bhmk.22.1>
- Hall, E. T., (1976). *Beyond Culture*. New York. Anchor Books. Doubleday.
- Freeman, M.A (1996). *Factorial structure of individualism/collectivism in Sri Lanka*. *Psychological Reports* 78:907–914.
- Hofstede, G. (1994).
- Hofstede, G. (1980a). *Culture's consequences: International differences in work-related values*. London. Sage Publications.
- Robert T, Craig, (1999). *Communication Theory as a Field*.
- Sawang SO, Tian PS, and Goh YW, (2006). *Are country and culture values interchangeable? A case example using occupational stress and coping*.
- Sawang SO, Tian PS, and Goh YW, (2006). *Are country and culture values interchangeable? A case example using occupational stress and coping*. *International Journal of Cross Cultural Management* 6: 205–19.
- Schein, E.H., (1984). Culture as an environmental context for careers,
<https://doi.org/10.1002/job.4030050107>